

ပုခင်း ရှုထောင့်

ပုခင်းမှည့်ရတနာပစ္စည်း

VOL (E) , NO (39)

၂၀၁၄ ခုနှစ် ၊ ဇွန်လ

BURMESE CLASSIC
ပုခင်း
ပုခင်း
ပုခင်း
ပုခင်း
ပုခင်း

ရှုထောင့်မှိုင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း၊ ဇွန်လထုတ် (၂၀၁၄)
မာတိကာ

“ကဗျာရှုထောင့်”

- ❖ ငွေကြည် (စလင်း) ၈
- ❖ မောင်ယဉ်မှူး ၉
- ❖ နိုင်မျိုးသစ္စာ ၁၀
- ❖ မင်းထက်နိုင် (ကုန်းမြင့်) ၁၁

“ကာတွန်းရှုထောင့်”

- ❖ ရွှေကိုဦး၊ ဇွဲနော၊ မြင့်သန်း (မင်္ဂလာဒုံ)

“ဥပဒေရှုထောင့်”

- ❖ မောင်ဉာဏ်ရွှင် (ဥပဒေ) ၁၅

“မှိုင်းဝတ္ထုတို/ရည်ရှုထောင့်”

- ❖ ဆွေမြင့်သူ (ကြေး/မြေ) ၁၉
- (သဲလွန်စပေးတဲ့ကြက်တူရွေး)
- ❖ ကျေးလက်လမ်း ၂၇
- (စကားပြောသောခရာ)
- ❖ အောင်သိန်းဝင်း ၃၃
- (ချစ်ကြသည်ဆိုသော်လည်း)
- ❖ တွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး ၃၉
- (မွန်းတည့်ချိန်မှာဝင်သောနေ)
- ❖ အောင်မြင့်ဦး (ထားဝယ်ချောင်) ၄၈
- (သားမိက်မိခင်)
- ❖ ကျော်စိုးသူ (ဥသျှစ်ပင်) ၅၇
- (တွေ့ရင်ပြောကြပါ)
- ❖ ပင်ချစ်သူ ၆၄
- (ကျွန်တော်နှင့်ကိုရမ်းကလေး)
- ❖ စိမ်းစိုဦး ၇၆
- (ကြမ္မာငင်သေချင်ပြီဆိုသောအခါ)
- ❖ မောင်မောင်စိန်လင်း (နတ်မောက်) ၈၀
- (မောင်ထောင်ကျလို့မုန်းတာလား)

✪ မောင်မောင် (ပိတောက်မြိုင်)
(ဆင်သေကောင်ကို ဆိတ်သားရေနဲ့—) ၉၈

✪ ဝင်းသစ္စာ (သမ္ဗုဒ္ဓ)
(ကန်လန်ကာအဖွင့်) ၁၁၁

✪ မောင်မောင်မြင့် (ဥဿာမြို့သစ်) (စ/ဆုံး)
(ရွာဦးထိပ်ကသေနတ်သံ) ၁၁၄

“ရသရူထောင်”

✪ တဂရ
(ဖြူစင်သောသဒ္ဓါကုသိုလ်) ၁၄၂

“ဆောင်းပါးရူထောင်”

✪ ဆူးသစ်
(နိုင်ငံခြားမှာအနေမတတ်တဲ့အခါ) ၁၄၉

“နုလုံးသားရူထောင်”

✪ သံလွင်မိုး (မုတ္တမ)
(ဂန္ထဝင်အလွမ်းနဲ့ကဗျာနွယ်) ၁၅၄

“ဖြောင့်ချက်နုလုံးသား”

✪ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာရဲ့သုံးသပ်ချက် ၁၅၉

✪ မိုးစက် (ဥပဒေ)
(သုငယ်ချင်းလို့ပဲဆက်၍ခေါ်ပါ) ၁၆၂

“ရုပ်ရှင်ရူထောင်”

✪ ကျော်ဇောဟိန်း (ဒေါပုံ)
(စေတနာရဲ့ကချေသည်) ၁၆၅

✪ ခိုင်စင်သန့်
(ငါးကြော်မကြိုက်တဲ့) ၁၆၈

“စာအုပ်စင်ရူထောင်”

✪ ကိုကြီးထူး ၁၇၁

“ဗေဒင်ရူထောင်”

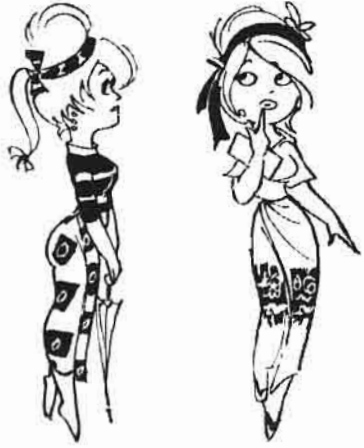
✪ တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင် ၁၇၄

“ထာဘီတိုတို ထရာနှစ်ဝုဒ်”

ဌေးကြည် (စတင်း)

- ☐ “ထာဘီတိုတို
ရေစိုစို”
တောသူပျိုတို့ တောအရပ်
ချောင်းရေခပ်ရ၊ လယ်ဆင်းရ
သာသာဝရဲ့ ဓလေ့ကို။
- ☐ “ထာဘီတိုတို
ရေစိုစို”
မြို့သူပျိုတို့၊ မြို့အရပ်မှာ
ရေခပ်တာလည်း၊ ဟုတ်ပါပဲနှင့်
ဘယ့်နှယ်ဘယ်လို
တိုနိုင်ရန်ကော---
ဟော--
ပြောရင်းဆိုရင်း တိုသည်ထက်တို။

“ပဉ္စလင်္ကာ”

မောင်ထွန်းစိုး

- တို့တွေ့ထင်သည်
တက်စင်လွဲမှားခဲ့ဖူးပြီ။
- တို့ဖြစ်ချင်သည်
သွင်ပြင်ကွဲပြားခဲ့ဖူးပြီ။
- တို့လိုချင်သည်
ဖြစ်စဉ်ခွဲခြားခဲ့ဖူးပြီ။
- သည်ပဉ္စလင်္ကာ နေ့အိပ်မက်ကို
အသက်သွင်းရှင် အကောင်ထင်လျက်
တွင်တွင်မိုက်မိုက် ကောက်ကောက်လိုက်ရင်း
မောတိုက်ဇောဝင် ငါတို့လျှင်---
ပဉ္စလင်္ကာဖြစ်ကုန်ပြန်တော့သည်။ ။

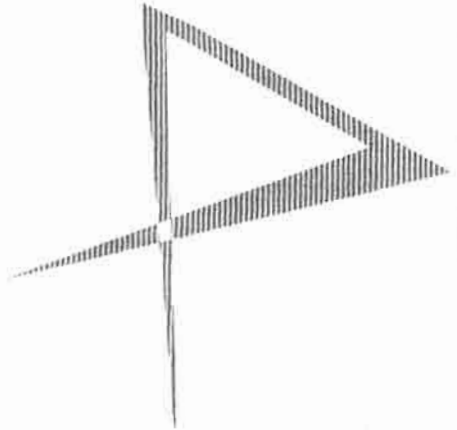

“လူသားနှင့်အမှား”

နိုင်ကျိုးသစ္စာ (နမ္မတု)

* အသက်တစ်ရာ၊ မနေပါလည်း
 တစ်ရာအမှု၊ ပေအောင်ပြုကြ
 လူတို့ဘဝ၊ ဤဌာနဝယ်
 လောဘဒေါသ၊ မာန်မာနနှင့်
 အတ္တလွန်ကဲ၊ ဝါဒစွဲနှင့်
 ဝေခွဲမသိ၊ ဉာဏ်မညို၍
 ပြုမိလေအား၊ အမှားများစွာ
 ရှည်လျားကြာခဲ့။ ။

* အမှန်တရား၊ တန်ဖိုးထားသော
 လူသားပီပီ၊ စိတ်ထားတည်၍
 မှားသည်ဟူဘိ၊ ထိုအရှိကို
 သိသိချင်းပင်၊ ခုလျင်ပြင်က
 အမြင်ရှင်းပုံ၊ သင့်ဘဝတွင်
 နောက်ကျလေသည်၊ မရှိပြီမို့
 ရောင်ခြည်ရွန်းဝ၊ သော်တာလနယ်
 ချမ်းမြရင်မှာ၊ အေးငြိမ်းစွာဖြင့်
 သာယာရွှင်လန်း၊ ဘဝလမ်းကို
 လျှောက်လှမ်းဖြတ်သန်းနိုင်လိမ့်တတား။။

“ဆတ်နှစ်ပွဲအထူး”

မင်းထင်နိုင် (ထုန်းမြင့်)

❁ လရာသီဆယ့်နှစ်ပျိုး
မညှိုးခဲ့ ပန်းပေါင်းစုံ
ဇာတိဂုဏ်ဇာတိသွေးနဲ့
မွှေးပျံ့သင်းထုံ။

❁ ရတနာဂုဏ်အမြတ်နှင့်
ဂုဏ်ထပ်ကာ သာကီဝင်တို့
ခါမီသဘင်ကုသိုလ်ပန်းတွေက
လန်းတင့်အစုံ။

❁ စေတနာအဟုန်
ဝေဆာကုန် သုံးတန်ဖြတ်လို့
ပြတ်သားကြ တို့အလှူ
ဇမ္ဗူမှာရှိဘူး
ဒုက္ခဆူး အဖုံဖုံကို
သည်ဘုံမှာ စခန်းသိမ်းအောင်ပျံ
တိမ်းညွတ်ရည်စူး။

❁ နောက်မတွန့်ပေဘု
မရွံ့သဒ္ဓါလက်တွေက
ရမ္မက် အတ္တတွေခဝါချလို့
ဒါနအလှူရေစက်တွေက
သွေမဖျက် လက်နဲ့မကွာ
ပြည်မြန်မာဌာနေအနှံ့သာပေါ့
ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် စည်ပျောသံသာနဲ့
မြတ်နိုးဗွန်ရည်ကာရှု
ကောင်းမှုအထူး။ ။

ကာတွန်း ဂူထောင်

မူပိုင်ခွင့်အိတ်ပိုင်ပိုင်ပါ
ကိုးယားမင်းသမီးတွေ
အားကျပိုင်မဟုတ်ဘူး

၁၂

ကာတွန်း ရှုထောင့်

...နက်ဖြန်ကျောင်းမှာ
 လုပ်မယ့် မူးယစ်ဆေးဝါး
 ကာကွယ်တိုက်ဖျက်ရေး "ဟောပြောပွဲ"
 ကြီးကို ဟို ဒါရက် ဘိယာကုမ္ပဏီနဲ့
 ဟို စီးကရက် ကုမ္ပဏီက စပွန်ဆာ
 ပေးမှာတဲ့ ဖေကြီးရဲ့

2010

ကာတွန်း ဂူထောင်

လာဘ်ပေးလာဘ်ယူကင်းအောင်
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ အကြံပေးပါဦး။

လွယ်ပါတယ်၊ ဗျာ
အိလုပ်ထဲကနေ
ထွက်လိုက်ပေါ့။

၆၆၆၇၆၆
၆/၁၁/၂၀၁၃

ဥပဒေရေးရာအမေးအဖြေ မောင်ဉာဏ်ရွှင်(ဥပဒေ)

မေး။ ဆရာ့ကိုပြဿနာလေးတစ်ခု မေးပါရစေ။ ကျွန်တော်နဲ့မစန်းစန်းတို့ လူငယ်သဘာဝ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ကြပါတယ်။ လက်ထပ်ပြီးတစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်နိုင်အောင်လည်း ပစ္စည်း များဝယ်ယူစုဆောင်းခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြပြီး နှစ်နှစ်လောက်အကြာ ပြဿနာလေး တစ်ခုနဲ့ သဘောချင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ မုန်းသူတွေဖြစ်သွားကြပါတယ်။ ဆရာ့ကိုမေးချင်တာက မစန်းစန်းကို ချစ်သူဘဝက ဝယ်ယူစုဆောင်းပေးထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်တောင်းတာမရဘူး။ ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေး ယူလို့ရ၊ မရ ဘယ်လိုအရေးယူဆောင်ရွက်နိုင်မလဲ ဖြေကြားပေးပါဆရာ။

မောင်စိန်ဝင်းအောင်၊ တာမွေမြို့နယ်။

ဖြေ။ မောင်စိန်ဝင်းအောင်အဖြစ်က စလယ်ဝင်ဖင်မမည်းခင်က ကွဲရချက်နာဆိုတာမျိုးလိုဖြစ်နေပြီ။ မောင်စိန်ဝင်းအောင်က နောင်အခါလက်ထပ်ပေါင်းသင်းယူတဲ့အခါ အဆင်သင့်ဖြစ်ဖို့ ပစ္စည်းများဝယ်ယူစုဆောင်းပြီး ချစ်သူမစန်းစန်းထံ အပ်နှံခဲ့တယ်နော်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မနဲ့အရေးယူရင် အနီးစပ်ဆုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆နဲ့ဖြစ်တယ်။ ဒီပုဒ်မနဲ့စွဲဆိုနိုင်ဖို့ ပုဒ်မ ၄၀၅မှာ ပြဋ္ဌာန်းထားတာကတော့ ယုံကြည်အပ်နှံထားတဲ့ပစ္စည်းကို မရိုးမဖြောင့်သောသဘောနဲ့ အလွဲသုံးစားပြုရင် ဒါမှမဟုတ် မိမိပစ္စည်းအဖြစ်ပြောင်းလဲလျှင် ဒါမှမဟုတ် ပဋိညာဉ်ကိုကျူးလွန်ပြီး ပစ္စည်းကိုမရိုးမဖြောင့်သောသဘောနဲ့သုံးစွဲလျှင် ပြစ်မှုကြောင်းအရအရေးယူနိုင်တယ်လို့ဆိုတယ်။ မောင်စိန်ဝင်းအောင်နဲ့မစန်းစန်းတို့က ချစ်သူဘဝမှာ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းအတူနေထိုင်တဲ့အခါ သုံးစွဲရန်ရည်ရွယ်ပြီး နှစ်ဦးသဘောတူစုဆောင်းထားကြတဲ့ ပစ္စည်း များနဲ့သက်ဆိုင်နေတယ်။ ယုံကြည်အပ်နှံထားတဲ့သဘော သက်ရောက်တယ်လို့မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မောင်စိန်ဝင်းအောင်အနေနဲ့ ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးမယူနိုင်ဘူး။ နှစ်နာမူအတွက် တရားမကြောင်းအရ သာ အရေးယူနိုင်မယ်ဖြစ်ပါကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

မေး။ ဆရာ့ကိုမေးခွင့်ပြုပါ ဆရာ။ ကျွန်မဟာ ဦးခင်မောင်လင်းဆိုသူနဲ့ညှားပြီး ကလေးနှစ်ယောက်ပင် ရခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ဦးခင်မောင်လင်းနဲ့ညှားတော့ ပထမ၊မယားကြီးက အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားပြီး သူ့ရွာပြန်သွားတယ်။ ပထမ၊မယားနဲ့ကလေးလည်းမရပါဘူး။ အခု ဦးခင်မောင်လင်း ကွယ်လွန်တဲ့အခါကျတော့ ပထမ၊မယားကြီးကအမွေခွဲပေးဖို့လာပြောတယ်။ ကျွန်မတို့အားလုံး ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတွေပါ။ အမွေခွဲပေးရမယ့်တာဝန်ကျွန်မမှာရှိပါသလား၊ ဖြေကြားပေးပါဆရာ။ ဒေါ်နှင်းသက်ခိုင်၊ ဗဟန်းမြို့။

ဖြေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလင်မယားများဟာ တသီးတခြားစီနေထိုင်ရုံမျှနဲ့ လင်ခန်းမယားခန်းပြတ်စဲပြီ လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ လင်နဲ့မယားတို့ဟာ တစ်ဦးကတစ်ဦးကို သတ်မှတ်ထားတဲ့နှစ်အပိုင်းအခြားအတိုင်း စွန့်ပစ်ထားရုံမျှနဲ့ ထိမ်းမြားမှုအလိုလိုမပြတ်စဲဘူး။ စွန့်ပစ်ခံရတဲ့သူက ထိမ်းမြားမှုကို ပျက်ပြယ်လိုမှသာ ပျက်ပြယ်ပြီး လင်ခန်းမယားခန်းပြတ်စဲတယ်လို့ဆိုတယ်။

ဦးခင်မောင်လင်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုလို့ မကျေနပ်တဲ့အတွက် ပထမမယားက မိမိရွာကိုပြန် သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဦးခင်မောင်လင်းနဲ့ပထမမယားတို့ တသီးတခြားစီနေထိုင်ကြရုံပဲရှိတယ် မဟုတ်လား။ လင်ခန်းမယားခန်းတွေ မပြတ်စဲကြဘူးနော်။ ဦးခင်မောင်လင်းက ပထမမယားကို စွန့်ပစ် ထားတယ်လို့ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ပထမမယားက ဦးခင်မောင်လင်းနဲ့ မကွာရှင်းလိုတဲ့အတွက် ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ မတောင်းဆိုခဲ့တာဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါကြောင့် လင်မယားနှစ်ဦး တသီးတခြားနေထိုင်ရုံနဲ့ လင်ခန်းမယားခန်း ပြတ်စဲပြီလို့ မဆိုနိုင်တဲ့အတွက် လင်ဖြစ်တဲ့ဦးခင်မောင်လင်းကျန်ခဲ့တဲ့အမွေကို ပထမမယားဟာ တရား ဝင်ဇနီးမယားဖြစ်တဲ့အနေနဲ့ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေနဲ့အညီ အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့်ရှိမှာဖြစ်ပါကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

မေး။ ဆရာ့ကို ကျွန်တော်ရင်ဆိုင်တွေ့နေရတဲ့ ပြဿနာလေးတစ်ခုနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးပါရစေ။ ကျွန် တော်မှာ မိဘဆိုတာမရှိတော့ပါဘူး။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဦးလေးနဲ့နေပါတယ်။ သားသမီးလိုပဲပေါ့ဆရာ၊ မကြာသေးခင်ကပဲ ကျွန်တော်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းတုန်းက ဦးလေးနဲ့ဦးလေးဇနီးက သတို့သားရဲ့မိဘများအနေနဲ့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် လှည်း တစ်စီး၊ နွားတစ်ရှဉ်း၊ မြေတစ်ဧကခွဲ ဒါမှမဟုတ် တစ်ဧကခွဲနဲ့ညီမျှတဲ့ ငွေခြောက်သောင်းကျပ်ပေးမယ် လို့ပြောခဲ့တယ်။ တကယ်တမ်း ကျွန်တော်တို့မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတော့ ပေးမယ်ဆိုတဲ့ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေမပေး ဘူး။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်ဇနီးက လူပုံအလယ်မှာပေးမယ်လို့ပြောပြီး မပေးတာကိုမကျေနပ်ဘူး။ ဒီ လိုမပေးဘဲနေလို့ ရပါသလား။ ဖြေကြားပေးပါဆရာ။

မောင်တင်အောင်၊ ပျော်ဘွယ်မြို့နယ်

ဖြေ။ မင်္ဂလာဆောင်လျှင် ခန်းဝင်ပစ္စည်းလက်ဖွဲ့မယ်လို့ လူကြီးစုံရာရှေ့မှာ ပေးထားတဲ့ကတိဟာ ခိုင်မာတဲ့အကြောင်း၊ မင်္ဂလာမဆောင်မီ ယောက်ျားလေးမိဘများက လက်ဖွဲ့ပါမယ်လို့ကတိပေးထားတဲ့ ပစ္စည်း ထိမ်းမြားတဲ့အခါလက်မဖွဲ့ပါက တရားစွဲဆိုခွင့်ရှိကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားတာရှိတယ်။ မောင်တင်အောင် ရဲ့ဦးလေးနဲ့အဒေါ်က မောင်တင်အောင်တို့မင်္ဂလာမဆောင်မီ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းစဉ်တဲ့အခါက နောင်ထိမ်း မြားတဲ့အခါ ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် လက်ဖွဲ့မယ်လို့ကြိုတင်ကြေညာထားခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလို

ကြိုတင်ကြေညာထားတဲ့ ပစ္စည်းများကို မြန်မာ့ခေလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ထိမ်းမြားလက်ထပ်တဲ့အချိန်မှာ
ဆိုတဲ့သားနဲ့သတို့သမီးဖြစ်တဲ့ မောင်တင်အောင်တို့ဇနီးမောင်နှံ ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် ရခွင့်ရှိပါကြောင်း
ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

ဆရာ့ကိုကျွန်တော် ပြဿနာလေးတစ်ခု မေးခွင့်ပြုပါ။ ရပ်ကွက်ထဲက မြင်တွေ့သိရှိနေတဲ့လူ
တစ်ယောက်က သူ့အိမ်မှာသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အရောင်းခိုင်းထားတဲ့ တီဗီတစ်လုံးရှိကြောင်း၊ အမျိုး
အစားလည်းကောင်းပြီး တန်ကြောင်းလာရောက်ပြောတာနဲ့ နားလည်တဲ့လူနဲ့သွားကြည့်တယ်။ တီဗီကအမျိုး
အစားလည်းကောင်းတယ်။ ပိုင်ရှင်ပြောထားတဲ့ဈေးကလည်း မဆိုးဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ဝယ်လိုက်ပါတယ်။
နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ပိုင်ရှင်ဆိုသူကျွန်တော်အိမ်ရောက်လာတယ်။ အရောင်းခိုင်းထားတဲ့
သူငယ်ချင်း ရှာမတွေ့လို့တဲ့။ တီဗီရောင်းရငွေလည်း လာမပေးဘူးပြောတယ်။ ကျွန်တော်ဝယ်ထားတဲ့
ကြေးကိုပြောတော့ သူရောင်းခိုင်းတဲ့ကြေးပါပဲ။ နောက်တော့ ပိုင်ရှင်ဆိုသူက တရားရုံးမှာတရားစွဲတယ်။
ကျွန်တော်ဝယ်ထားတဲ့တီဗီကိုလည်း လာသိမ်းသွားတယ်။ ကျွန်တော့်မှာနစ်နာဆုံးရှုံးရတယ် ဆရာ။
ကျွန်တော်ပြန်ရနိုင်ပါသေးသလား ဖြေကြားပေးပါဆရာ။

မောင်စိုးလှိုင်၊ လှိုင်သာယာမြို့နယ်။

မောင်စိုးလှိုင်ရဲ့စာအရဆိုရင် ပိုင်ရှင်ကသူပိုင်တီဗီကို ရောင်းချပေးရန်အပ်ထားတာမဟုတ်လား။
ရောင်းချပေးရန်တာဝန်အရ အပ်ထားခံရသူက မောင်စိုးလှိုင်ကိုလာရောင်းလို့ တန်ရာတန်ကြေးပေးပြီး
သိခဲ့တယ်။ ဥပဒေသဘောအရ တီဗီကိုတရားဝင်ရောင်းချပိုင်ခွင့်ရှိသူက လာရောင်းခြင်းဖြစ်တယ်လို့ဆို
နိုင်တယ်။ တရားဝင်ရောင်းချပိုင်ခွင့်ရှိသူထံမှ ဘယ်သူမဆိုဝယ်နိုင်တဲ့အပြင် ဝယ်ယူသူမှာလည်း တရား
ဝင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ လာရောင်းသူက တီဗီရောင်းရငွေပိုင်ရှင်ကို ပြန်မပေးတာကတော့ လိမ်လည်မှုမြောက်
ပြီး ပြစ်ဒဏ်ချနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တရားဝင်ရောင်းဝယ်ထားတဲ့ပစ္စည်းမှာတော့ အရောင်းအဝယ်မပျက်
ပြယ်နိုင်ဘူး။ မရိုးဖြောင့်သောသဘောနဲ့ ဝယ်ယူထားတယ်လို့လည်း မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် တရားရုံး
မှာအမှုစစ်ဆေးပြီးပြတ်သွားရင် သက်သေခံပစ္စည်းတီဗီကို မောင်စိုးလှိုင်ပြန်ရနိုင်စရာရှိပါကြောင်း ဖြေ
ကြားလိုက်ရပါတယ်။

ဆရာတစ်ခုတော့ပြောထားပါရစေ။ ခိုးရာပါပစ္စည်း၊ မရိုးမဖြောင့်သောသဘောနဲ့ လိမ်လည်ရယူ
ထားတဲ့ပစ္စည်းကို လာရောက်ရောင်းချရင် မသိလို့ဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ တန်ရာတန်ကြေးပေး၍ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ထား
ရင် တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ ဝယ်ယူသူသာဆုံးရှုံးနစ်နာမှာဖြစ်တယ်။ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှရင်
အရာပါပစ္စည်းလက်ခံမှုနဲ့ တရားခံတောင်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို မှတ်သားထားစေချင်တယ်။

မေး။ ဆရာ့ကို ကျွန်မ ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး မေးပါရစေဆရာ။ ကျွန်မလုပ်ဖော်ကိုယ်
ဖက်တစ်ဦးနဲ့ အလုပ်မှာအထိအတွေ့များပြီး သမီးရည်းစားဖြစ်ပြီး ခြောက်လလောက်အကြာမှာ မကြာ
ခင်လက်ထပ်ယူမယ်လို့ ယုံကြည်အောင်ပြောလို့ သားမယားအဖြစ်ဆက်ဆံခွင့်ပြုခဲ့တယ်။ ကျွန်မကိုယ်ဝန်
ရှိလာလို့ လက်ထပ်ယူဖို့ပြောတော့ ဘွဲ့ရပြီးမှလို့ပြောတယ်။ ဘွဲ့ယူပြီးတော့ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချခိုင်းတယ်
ကျွန်မက မဖျက်ချဘူး။ လက်ထပ်ဖို့ပဲပြောတယ်။ သူကငြင်းတယ်။ လူကြီးတွေရဲ့အတင်းအကျပ်စိစဉ်ပေး
မှုနဲ့ အလုပ်ကလူကြီးနဲ့ရယူကဥက္ကဋ္ဌရှေ့မှာ စာချုပ်ပြုလုပ်လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီလိုလက်ထပ်ပြီး
တဲ့နေမှာပဲ ကျွန်မကိုအိမ်လိုက်ပို့ပေးပြီး မင်္ဂလာအခမ်းအနားပြုလုပ်ပြီးမှ အတူနေမယ်ပြောပြီးပြန်သွား
တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ အလုပ်လည်းမဆင်းတော့ဘူး။ ကျွန်မဆီလည်း မလာတော့ဘူး။ ကျွန်မမှာသာ
ကိုယ်ဝန်ရပြီး ကျန်နေခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုအရေးယူရင်ရပါသလဲ ဆရာ။

မသူဇာနွယ်၊ မန္တလေးမြို့

ဖြေ။ မသူဇာနွယ်အဖြစ်က တော်တော်ရင်နာစရာကောင်းပါလား။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူပါမယ်လို့ ယုံကြည်အောင်ပြောပြီး လက်ထပ်မယူရင် ကာ
လိမ်လည်ရယူမှုနဲ့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ အရ အရေးယူနိုင်ပါတယ်။

မသူဇာနွယ်အဖြစ်က လက်ထပ်ခဲ့တယ်လို့ဆိုရမလိုဖြစ်နေတယ်။ တရားရုံးရောက်ရင်သူ့ဘက်က
လက်ထပ်စာချုပ်ပြုပြီး လိမ်လည်ကာမရယူခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ လက်ထပ်ယူထားပါတယ်။ လက်ထပ်
ချုပ်လည်းရှိပါတယ်လို့ ချေပမှာပဲ။ လက်မထပ်မှသာ ပုဒ်မ ၄၁၇ မြောက်တယ်လို့ယူဆကြတယ်။ အ
မှန်တော့ မသူဇာနွယ်ကို လင်မယားအဖြစ် အတူပေါင်းသင်းနေထိုင်ဖို့ ငြင်းဆန်ခြင်းဟာ လက်ထပ်
မယ်လို့ ကတိပေးပြောကြားမှု၊ အလုပ်ကလူကြီးနဲ့ ရယူကဥက္ကဋ္ဌတို့ရှေ့မှာ နှစ်ဦးသဘောတူစာချုပ်ချုပ်
လက်ထပ်ကြကြောင်း ကြေညာထားမှုတို့ကို ဖောက်ဖျက်ရာရောက်နေတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ လက်ထပ်
ထိမ်းမြားမှုကို နှုတ်ဖြင့်၊ စာဖြင့် ကတိပေးဝန်ခံပြောရုံမျှဆောင်ရွက်ခြင်းနဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှုကို အကောင်
အထည်ဖော်ဆောင်ရာမရောက်ဘူး။ လက်တွေ့မှာ မသူဇာနွယ်ကိုယ်ဝန်နဲ့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ကိုယ်စိတ်နဲ့
ဖြာဆုံးရဲမှုနဲ့ ကြုံနေရတယ်မဟုတ်လား။ ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းမှာလည်း ဂုဏ်သိက္ခာညှိုးနွမ်းရတယ်
ဒါတော့ဟာ လိမ်လည်ခြင်းခံရတာဖြစ်တယ်။ မသူဇာနွယ်ကို ဆရာပြောချင်တာက လိမ်လည်ကာမရ
ခြင်းခံခဲ့ရတဲ့အတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ အရတရားရုံးမှာသွားပြီး ဦးတိုက်လျှောက်ထားတင်
စွဲဆိုပါ။ ထိုက်သင့်တဲ့ပြစ်ဒဏ်ခံရနိုင်ကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

သံလွန်စပေးတဲ့

ကြက်တူရွေးပေး

ဆွေမြင့်သူ(ကြေး/မြေ)

“သဲလွန်စပေးတဲ့
ကြက်တူရွေးလေး”
ဆွေမြင့်သူ (ကြေး/မြေ)

လူသားတို့နှင့် အရင်းနှီးဆုံး အဟိတ်တိရစ္ဆာန်များမှာ ခွေး၊ ကြောင်၊ ကျွဲ၊ နွား၊ ဆင်၊ မြင်းများသာမက ကြက်တူရွေး၊ ကတ္တဝါ၊ ကျီး၊ စွန်း၊ သိမ်းငှက်အစရှိသည့် ကျေးငှက်များလည်း ပါဝင်သည်။ အချို့သောကြက်တူရွေး၊ ကတ္တဝါတို့ဆိုလျှင် လူ့စကားကိုပင် အနည်းအကျဉ်း ပြောနိုင်ကြသည်။ လူ့စကားမပြောနိုင်သည့်တိုင် လူ့စကားနားလည်၍ ဟန်ပန်အမူအရာဖြင့် တုံ့ပြန်တတ်သော ကျေးငှက်သတ္တဝါများလည်းရှိသည်။ ယင်းတို့သည် သခင်အပေါ် ကျေးဇူးသိတတ်သော၊ သစ္စာရှိသော၊ လိမ္မာပါးနပ်သော အသိဉာဏ်ရှိသော တိရစ္ဆာန်များလည်း ဖြစ်ကြကုန်သည်။ ယင်းတို့အနက် “ရွှေဂံ”ဟူသော ကြက်တူရွေးလေးတစ်ကောင်ကြောင့် ခက်ခဲရှုပ်ထွေးနေခဲ့သော လူသတ်မှု

တစ်ခု၏ တရားခံအစစ်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်ဟုဆိုပါလျှင် ...။

x x x

ဂျာနယ်တစ်စောင်၏ သတင်းထောက် ဦးကျော်ဆွေသည် ၎င်း၏ချစ်ဇနီး ဒေါ်ခင်လေးမေ ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် စိတ်ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်ကာ ယမကာကိုသာ နေ့စဉ်မှီဝဲ၍ အဖော်ပြုနေလေတော့သည်။ အလုပ်တိုက်သို့လည်း လုံးဝမသွား။ အလုပ်ကိုလည်း လုံးဝစိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ဘဲ တမိုင်မိုင်တတွေတွေဖြင့် သောကပင်လယ်ဝေနေရတော့သည်။

ယနေ့ဆိုလျှင် ချစ်ဇနီး ဒေါ်ခင်လေးမေ အသတ်ခံရသည်မှာ (၃)လကျော်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့က ခုချိန်အထိ လူသတ်တရားခံကို မဖော်ထုတ်နိုင်သေး။

“ရာဇဝတ်ဘေး၊ ပြေးမလွတ်တဲ့” တဲ့၊ ခုငိုမိန်းမကို သတ်သွားတဲ့တရားခံက ပြေးလို့လွတ်သွားပြီလား။ လွန်စွာအခဲမကြေ

ဖြစ်နေမိသည်။ “မကောင်းမှုဟုသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ” ဆိုသော်လည်း မိမိအိမ်မှာမရှိနိုင်ဘဲ ဇနီးသည်နှင့် အိမ်မှာမွေးမြူထားသော ခွေးကလေး “ပေါ်ဝီ” ကိုပဲ ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားသည့်တရားခံဖြစ်သူကို စုံစမ်းစစ်ဆေးဖော်ထုတ်နိုင်ရန် စခန်းမှူးနယ်ထိန်းအပါအဝင် ရဲဝန်ထမ်းများ အခက်တွေ့နေသည်ဟု သိသည်။

မည်သို့မျှ သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံး ဦးကျော်ဆွေသည် နေအိမ်အတွင်းမှ ကြိုးဖုန်းကောက်ကိုင်၍ ရဲစခန်းသို့ လူဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ရဲစခန်းပါလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရဲစခန်းကပါ။ ခု ဘယ်သူပါလဲခင်ဗျာ”

“ဪ ... ကျွန်တော်က လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလလောက်က အသတ်ခံရတဲ့ ဒေါ်ခင်လေးမေ ခင်ပွန်းဦးကျော်ဆွေပါ။ ခုခင်တာ စခန်းမှူးကြီးဦးရဲမြင့် မထူးလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးကျော်ဆွေ၊ ကျွန်တော်က စခန်းမှူးကြီး ဦးရဲမြင့်မှန်ပါတယ်၊ ပြောပါ ဦးကျော်ဆွေ”

“စခန်းမှူးကိုလဲ အားနာပါတယ် ... စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီးကို သတ်သွားတဲ့ တရားခံနဲ့ပတ်သက်ပြီး အခြေအနေလေး သိချင်လို့ပါ”

“အေးဗျာ ဦးကျော်ဆွေ တစ်ယောက် ဒီအချိန်မှာ ဘယ်လောက်ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့လဲ စာနာပါတယ်။ ခုဟာက လူသတ်တရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ရာ သက်သေအ

ထောက်အထားက အစအနတောင် ရှာမရဘူးဖြစ်နေတယ်။ မသတ်ခံရတဲ့ ဒေါ်ခင်လေးမေမှာ ရန်ငြိုးရန်စ ရန်သူရယ်လို့ လုံးဝ မရှိဘူး။ ပစ္စည်းကိုခိုးယူရင်း လူမိသွားလို့ လက်စတုံးသတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ပိုဆိုးတာက ဦးကျော်ဆွေတို့ရဲ့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ခွေးလိမ္မာလေးကို အပြတ်ရှင်းသွားတော့ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီခွေးလေးသာ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ရင် လူသတ်တရားခံကို ခြေရာခံလို့ ရနိုင်တယ်ဗျ”

“အင်းပေါ့လေ၊ ကျွန်တော့်ဇနီးအပြင် ခွေးလိမ္မာလေး

ကိုပါ ရက်ရက်စက်စက်သတ်သွားပြီး ခြေရာဖျောက်သွားတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ဗျာ လောကကြီးမှာ မကောင်းမှုပြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့သူကို မမိရိုးထုံးစံ မရှိပါဘူး။ အမှုမှန်နဲ့ ပေါ်ပေါက်အောင် တရားခံကို ကြိုးစားဖော်ထုတ်ပေးပါလို့ စခန်းမှူးကြီးကို အထူးမေတ္တာရပ်ခံပါရစေနော်”

“စိတ်ချပါ ဦးကျော်ဆွေ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တပ်ဖွဲ့အနေနဲ့ အဲဒီလူသတ်တရားခံကို အစွမ်းကုန်စုံစမ်းစစ်ဆေး ဖော်ထုတ်သွားပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်။ အဲ ... ဦးကျော်ဆွေအနေနဲ့လဲ အိမ်မှာထူးခြားမှု တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့ရင် လူသတ်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး သဲလွန်စလေးဘာလေးများ ရနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဆီ ချက်ချင်းအကြောင်းကြားပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ပါ စခန်းမှူးကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

တစ်နေ့သော် ...
ဦးကျော်ဆွေ ဂျာနယ်

“ ကျွန်တော့်ဇနီးအပြင် ခွေးလိမ္မာလေးကိုပါ

ရက်ရက်စက်စက်သတ်သွားပြီး ခြေရာဖျောက်သွားတာကိုး။

ဒါပေမဲ့ဗျာ လောကကြီးမှာ မကောင်းမှုပြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့သူကို မမိရိုးထုံးစံ မရှိပါဘူး။ အမှုမှန်နဲ့ ပေါ်ပေါက်အောင် တရားခံကို

ကြိုးစားဖော်ထုတ်ပေးပါ ”

တိုက်သို့ မလာသည်မှာကြာပြီ
ဖြစ်၍ ရောင်းရင်းကြီးဦးသန်း
ကျော်နှင့် ဦးကြီးမြင့်တို့ ရောက်ချ
လာသည်။ ဦးသန်းကျော်က

“ကဲ .. ကိုကျော်ဆွေ
ခင်ဗျားဇနီးရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြောင့်
ခင်ဗျားအရက်ကိုပဲ အဖော်ပြုနေ
တယ်လို့ ကြားရလို့ ကျွန်တော်
အားပေးရအောင် လာတာပါ။
ကျွန်တော်တို့လဲ စိတ်မကောင်းပါ
ဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အရက်ချည်း
လိုပုံသောက်မနေပါနဲ့။ ကြာရင်
ခင်ဗျားကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်
လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦး
ကျော်ဆွေ၊ စိတ်ထိန်းပါဗျာ၊ ကျွန်
တော်တို့ဂျာနယ်တိုက်က ထုတ်
ဝေသူရော၊ အယ်ဒီတာချုပ်၊
အယ်ဒီတာအဖွဲ့၊ သတင်း
ထောက်များနဲ့ ရုံးဝန်ထမ်းတွေပါ
ခင်ဗျားအတွက် အတော်ဝမ်း
နည်းနေကြပါတယ်။ ခင်ဗျားအ
လုပ်တိုက်မလာနိုင်တာကိုရော
ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားသာ
ကျန်းမာရေးကရစိုက်ပါလို့ အတန်
တန်မှာလိုက်ကြပါတယ်”

ဦးကြီးမြင့်စကား အဆုံး
တွင် ဦးကျော်ဆွေသည်
ယောက်ျားတန်ဖဲ့ မျက်ရည်
ပေါက်ကြီးငယ်ကျ၍ တဟီးဟီး
နှင့် ငိုချလိုက်ပါသည်။

“ခုလို ကျွန်တော့်ကို
အားပေးစကားပြောတာ ကျေးဇူး
တင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းတို့ရယ်၊
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မဖြေသိမ့်နိုင်
ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာက ဒီ

လင်ဒီမယား နှစ်ယောက်တည်းရှိ
တာ၊ ခုဟာက ပစ္စည်းလဲယူ၊ လူ
ကိုပါသတ်သွားတာဗျ၊ ဒီလူသတ်
သမားကို မဖမ်းမိသရွေ့ ကျွန်
တော်လုံးဝမကျေနပ်နိုင်ဘူးဗျာ၊
အစာလဲမကြော့ဘူး”

ထိုစဉ် ဧည့်ခန်းထောင့်
ဗီရိုပေါ်ရှိ ငှက်လှောင်အိမ်မှ ရွှေ
ဂဲကျက်တူရွေး၏ တောင်ပံတ
ဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ခတ်သံကို သဲ့သဲ့

ကြားလိုက်ရသည်။

“ဪ ဦးကျော်ဆွေ တို့လင်မယားက ကြက်တူရွေးလဲ မွေးထားတာကိုး၊ အင်း သနား စရာ ဟိုခွေးကလေးကတော့ လူ သတ်သမားရဲ့ အစဖျောက်ခံ လိုက်ရတာပဲနော် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ...”

“ကျွန်တော်တို့ လင်မ ယားမှာက သားသမီးလဲ လုံးဝ မထွန်းကားတော့ ဒီခွေးကလေး နဲ့ ကြက်တူရွေးလေး “ရွှေဂဲ” ကို ပဲ သားသမီးလို သံယောဇဉ်ဖြစ် နေတာလေ”

ဦးကျော်ဆွေက ရွှေ ဂဲကိုကြည့်ရင်း အရက်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ဦးသန်း ကျော်က

“ဒါနဲ့ ဦးကျော်ဆွေ ... ခင်ဗျားရဲ့ရွှေဂဲလေးက စကား ပြောတတ်သလားဗျ၊ တချို့ ကြက်တူရွေးတို့ ကတ္တဝါတို့က လူစကားတစ်လုံးစနစ်လုံးစ ပြန် ပြောတတ်တယ်လို့ ကြားဖူး တယ်”

ဦးကျော်ဆွေက တုဏှိ

ဘာဝေတိတ်ဆိတ်နေပါသည်။

သို့နှင့် သုံးလခန့်ကွဲကွာနေသော သူငယ်ချင်းသုံးဦး စကားလက် စုံပြော၍ မကုန်ဖြစ်နေချိန်တွင်

“ဗျို့ ... ဦးလေး ... ဦးလေး၊ တံခါးဖွင့်ပါဦး၊ ကျွန် တော်ပါ၊ မြမောင်ပါ”

“ဪ ... ငါ့တူမြ မောင်ပါလား၊ မလာစဖူးအလာ ထူးလို့ ဝင်ခဲ့လေ လာလာ၊ ဧည့် ခန်းထဲကိုဝင်ခဲ့၊ ဒီမှာ ငါ့သူငယ် ချင်းတွေလဲ ရောက်နေတယ်”

ဦးကျော်ဆွေ၏ တူ တော်မောင် မြမောင်က ဂျင်း အင်္ကျီ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီဝမ်းဆက်

ဖြင့် ဝင်ရောက်လာသည်။

“အံ့မယ် ငါ့လူကြီးက ဒီတစ်ခါတော့ အဝတ်အစား တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်နဲ့ ဟန်းချိန်းတွေဘာတွေနဲ့၊ မင်းခု တလော အလုပ်အကိုင်ကောင်း တယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ ကျွန်တော်ကကားပွဲစား၊ အိမ်ခြေ ပွဲစား သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လုပ်တာ မြူးမြူးမြက်မြက်လေး ရလိုက်လို့ ပါ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်၊ ဝမ်းသာပါ တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ လင်မယားမှာက သားသမီးလဲ လုံးဝမထွန်းကားတော့ ဒီခွေးကလေးနဲ့ ကြက်တူရွေးလေး “ရွှေဂဲ” ကိုပဲ သားသမီးလို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတာလေ”

သခင်မသေဆုံး၍ ကြေကွဲငြိမ်သက်နေခဲ့သည် “ရွှေဂဲ” ကြက်တူရွေးသည် မြမောင်ရောက်ရှိလာချိန်မှ စတင်ပြီး လှောင်အိမ်ထဲမှာ ဖျတ်ဖျတ်ခါအောင် ပျံသန်းသောင်းကျန်းနေပါတော့သည်။ ဦးကျော်သန်းက

“အလို တယ်ထူးဆန်းပါလား ဦးကျော်ဆွေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကြက်တူရွေးက ဗိုက်ဆာလို့အစာတောင်းပြီထင်တယ်။ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေပါလား။

“ဟုတ်ပါရဲ့နော်၊ စောစောက ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေရက်သားနဲ့ ခုကျမှ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်”

ဦးကြီးမြင့်ကလည်း ဦးသန်းကျော်နည်းတူ ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။ မြမောင်ကမူ မျက်နှာနည်းနည်းပျက်သလိုရှိသည်။

“ဦးလေး ကျွန်တော်လဲ မလာတာကြာလို့ သတင်းမေးရအောင် လာခဲ့တာပါ။ ဦးလေး ခုတလော စိတ်ညစ်ပြီးအရက်တွေ လိုမ့်သောက်နေတယ်ဆို၊ ဒေါ်

လေးဆုံးတာလဲ ဆုံးတာပေါ့ဦးလေးရယ်၊ နည်းနည်းတော့ လျော့သောက်ပါဦး”

“အေးကွာ ငါ့တူလိုပဲ ငါ့မိတ်ဆွေတွေလဲ ငါ့ကိုအားမငယ်အောင် စိတ်ညစ်ပြေပျောက်အောင် ခုလိုလာရောက်နှစ်သိမ့်ပေးကြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မိန်းမကိုသတ်သွားတဲ့ တရားခံကို မမိမချင်းတော့ ငါလုံးဝမကျေနပ်ဘူးကွာ တောက်”

ထိုအခိုက်မှာပင် ရွှေဂဲလေးက လှောင်အိမ်ထဲမှာ တဖျတ်ဖျတ်ပျံရင်း ယောက်ယက်ခတ်ပြနေပြန်သည်။

“တယ် ဒီသောက်ကြက်တူရွေးကလဲတစ်မှောင့် ဒီမှာစကားကောင်းကောင်း ပြောလို့ကိုမရဘူး။ ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိပါဘူး

“ကဲ ... ဦးလေး၊ ဦးလေးမိတ်ဆွေတွေနဲ့ စကားဆက်ပြောကြဦးနော် ကျွန်တော်ချိန်းထားတာလေးရှိလို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“အေး အေး ငါ့တူမှာ

ကိစ္စရှိရင် ပြန်ဦးပေါ့၊ နောင်လဲ မကြာမကြာ လာလည်ဦးနော်၊ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေတယ်ကွ၊ အဲ ကြက်တူရွေးလေးတစ်ကောင်တော့ ရှိနေသေးတယ်ပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး ကျွန်တော် နောင်လဲလာပါဦးမယ်”

ထူးဆန်းသည်ဟု ဆိုရမည်လားမသိ။ မြမောင်လည်း အိမ်ထဲမှပြန်ထွက်သွားရော စောစောက ဖျတ်ဖျတ်ခါအောင် ပျံသန်းသောင်းကျန်းနေခဲ့သော ရွှေဂဲမှာ တစ်မဟုတ်ချင်း ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားသည်ကို အားလုံးသတိပြုမိသွားကြသည်။

ဦးကျော်ဆွေလည်း အိမ်မှာထူးခြားမှု တစ်စုံတစ်ရာတွေ့လျှင် ကျွန်တော့်ဆီကို ချက်ချင်းအကြောင်းကြားပေးပါဟူသော စခန်းမှူးဦးရဲမြင့်၏ စကားသံကို အမှတ်တမဲ့ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။

“အင်း ... ဟုတ်ပြီ ..

ဟုတ်ပြီ”

ဦးကျော်ဆွေ ဤသို့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်လိုက်မိတော့ ဦးသန်းကျော်နှင့် ဦးကြီးမြင့်တို့နှစ်ယောက် အံ့ဩသင့်၍ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

ဦးကျော်ဆွေ တစ်ယောက် အရက်သောက်လွန်၍ ပေါက်သွားပြီလား ဆိုသော သဘောမျိုးနှင့် ဦးကျော်ဆွေကို ကြည့်ကာ

“ဦးကျော်ဆွေ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ဘာဟုတ်ပြီလဲ ...”

ဦးကျော်ဆွေ အရက်မမူးသေးပါ။ ထူးခြားမှုတစ်ရပ်ကို တွေ့မြင်ထင်ဟပ်မိသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ သူ၏မိတ်ဆွေနှစ်ဦးတို့ကို တိုင်ပင်နှိုးနှောလိုသော စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“ဒီလိုမျှ သူငယ်ချင်းတို့ ရာ ဟိုတစ်နေ့က ငါ ... စခန်းမှူးကြီးကို လူသတ်မှုနဲ့ပတ်သက်လို့ တိုးတက်မှု အခြေအနေကိုမေးတော့ သက်သေအထောက်အထား၊ သတင်းအစအန၊ သဲလွန်စရုမရလို့ အခက်တွေ့နေကြတယ်တဲ့၊ အဲ့ဒါ ငါ့အိမ်မှာလဲ ထူးခြားမှုတစ်စုံတစ်ရာတွေ့ရင် ချက်ချင်းအကြောင်းကြားပေးလိုက်ပါ

တဲ့ အခုတော့ထူးခြားမှု တွေ့ရပြီလေ”

“ဆိုစမ်းပါဦး ဒီနေ့ ဘာထူးခြားလို့လဲ”

“ထူးခြားတယ်လေကွာ၊ မင်းတို့လဲအမြင်ပဲ၊ ငါ့ကြက်တူရွေး“ရွှေခဲ”က စောစောက ငြိမ်ကုပ်နေတာလေ၊ ဟော့ ... ငါ့တူတော်မောင်လဲဝင်လာရော လုံးဝဂနာမငြိမ်တော့ဘဲ ယောက်ခက်နေတာ မင်းတို့သတိမထားမိဘူးလား၊ ပြီးတော့ ငါ့တူအိမ်ထဲက ပြန်ထွက်သွားတာနဲ့က ချက်ချင်း ငြိမ်သက်သွားတယ်လေ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါတို့လဲ နည်းနည်းသတိထားမိတယ်၊ အဲ့ဒါ တော်တော် ထူးဆန်းတယ်ဟေ့”

ဦးသန်းကျော်၏စကားကို ဦးကြီးမြင့်ကလည်း ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့်

“အင်း မင်းရဲ့ကြက်တူရွေး သောင်းကျန်းနေတဲ့အခိုက်မှာ မင်းရဲ့တူတော်မောင်လဲ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားတယ်ကွ၊

ငါသတိထားမိတယ်”

“အဲ့ဒါ အချက်ပဲ ကျေးဇူးတင်ဘယ်ကွာ သူငယ်ချင်းတို့ ရော မင်းတို့လာကြတဲ့နေ့မှပဲ ငါ တူတော်မောင်လဲ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်ရောက်လာပြီး ငါ့ကြက် တူရွေးလေးက တစ်ခုခုကို အသိ ပေးလိုက်သလိုပါပဲ။ ငါတူမြမောင် က တို့အိမ်ကို ဟိုတုန်းက အဝင် အထွက်ရှိတယ်ကွာ၊ ငါမိန်းမလဲ သေရော အသုဘတောင်လာမပို့ ဘူးကွာ၊ ဖားကန်မှာ ကျောက် စိမ်းသွားတူးနေတယ်လို့တော့ ဖုန်းဆက်သတင်းပေးရှာတယ်။ အင်း ဒင်းပဲဖြစ်ရမယ်၊ ငါမိန်းမ ကို သတ်သွားတဲ့တရားခံက သူ ပဲဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီတော့ ရဲစခန်း ကို အကြောင်းကြားရမယ်၊ မင်း တို့လဲ ဘယ်လိုယူဆသလဲ”

“အေးကွာ ဒါဆိုရင် မင်းတူ့အတော်မောင်က သံသယ ဖြစ်စရာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရဲစခန်းကိုသာ အမြန်ဆုံး ဖုန်းဆက်ပေးတော့ကွာ”

သို့ဖြင့် ရဲစခန်းမှ ဦး ကျော်ဆွေ၏ တိုင်ကြားချက်အရ မြမောင်ကိုခေါ်ယူစစ်ဆေးသည့် အခါ မြမောင်မှာ မည်သို့မျှဖုန်း ကွယ်၍ မရတော့ဘဲ ဖြောင့်ချက် ပေးခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ် ချင်းအောင်မောင်းတို့နှစ်ယောက် ငွေအကျပ်အတည်းဖြစ်တာကြောင့် တစ်ညမှာ ဦးလေးတို့အိမ်ကိုဝင် ရောက်ပြီး အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ရှာဖွေခိုးယူခဲ့ပါတယ်။ ဦးလေး နယ်ကိုသွားနေတယ်လို့ ဒေါ် လေးဆီဖုန်းဆက်တော့ သိလိုက် ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းခိုးဖို့လုပ်နေတုန်း ဒေါ်လေး ကအိပ်ရာကနိုးလာပြီး အော်မယ် ကြံတော့ ကျွန်တော်မှန်းသိမှာစိုး လို့ ဓားမြှောင်နဲ့အချက်ပေါင်းများ စွာ ထိုးသတ်ခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်စောင့်ခွေးကလေး ပါဝီကလဲ ကျွန်တော်ကို မှတ်မိနေတော့လေ အမှုပေါ်မှာစိုးလို့ သတ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဦးလေးတို့အိမ်က ကြက်တူရွေးလေးကိုတော့ လုံးဝ သတိမထားမိခဲ့ပါဘူး။ သုံးလ

လောက်ကြာတော့ ဦးလေးတို့ အိမ်ကိုလမ်းကြိုတာနဲ့ ခဏ ရောက်သွားတာမှာ ဒီကြက်တူ ရွေးက ကျွန်တော့်ကို မျက်မှန်း တန်းမိတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့ လေ”

ဤသို့လျှင် မြမောင်၏ ဝန်ခံထွက်ဆိုချက်အရ ၎င်းတို့ အား လူသတ်မှု၊ ပစ္စည်းခိုးမှုဖြင့် တရားဥပဒေအတိုင်း အပြစ်ပေး အရေးယူဆောင်ရွက်ရန် မြန်မာ နိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့မှ ဆောင်ရွက်လျက် ရှိပါသည်။

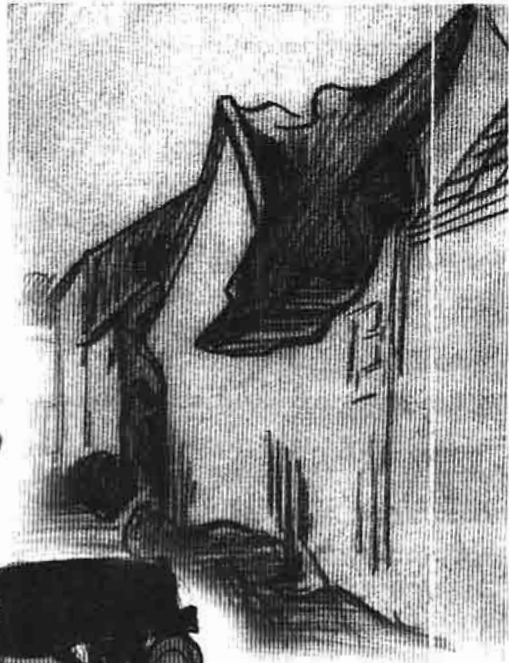
စခန်းမှူး ဦးရဲမြင့်ကမူ

...

“ဪ အိမ်ကြီးရှင် သခင်မ သေဆုံးသွားခဲ့လို့ ကြေ ကွဲဝမ်းနည်းနေတဲ့ ရွှေဂဲကြက်တူ ရွေးလေးက လူသတ်မှုကြီးနဲ့ တရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ သဲ လွန်စပေးတာမျိုးဟာ ရှာမှရှားထူး အဖြစ်ဆန်းလေးတစ်ခုပါပဲ”ဟု ဖွင့်ဟပြောဆို ချီးမွမ်းပါတော့သ တည်း။

ဆွေမြင့်သူ(ကြေး/ခြေ)

စကားပြောသော

ခရာဆူးခြံများ

✿ ကျေးလက်လမ်း (တွဲစား) ✿

**စကားပြောသော
ခရာဆူးခြုံများ
ကျေးလက်လမ်း(တွံတေး)**

အမှုစစ် ရဲအရာရှိတစ်ယောက်အနေဖြင့် လူသတ်မှု၊ မုဒိမ်းမှု၊ နာကျင်စေမှု၊ ခြံကျူးကျော်မှု အစရှိသည့် အမှုများကို ဖော်ထုတ်ရသည်မှာ လွယ်ကူသည်ဟုထင်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအမှုများအတွက် လူသက်သေခံချက်၊ ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်၊ ဓာတုဗေဒအစီရင်ခံစာ စသည်ဖြင့် စာရွက်စာတမ်း သက်သေခံချက်များလည်း ရရှိနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ခိုးမှုကား၊ အကာလ ညဉ့်အချိန် လူမသိသူမသိအောင် တိတ်တဆိတ်ခိုးယူသော အမှုဖြစ်၍ မျက်မြင်သက်သေလည်း မရနိုင်ပါ။ စာရွက်စာတမ်း သက်သေခံချက်လည်း မရနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ခိုးမှုပေါ်ပေါက်ရန် ဖော်ထုတ်ရသည်မှာ အလွန်ခက်ခဲသော အခြေအနေ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပဲခူးရိုးမအနီးရှိ မြိုင်သာယာမြို့ ရဲစခန်းတွင် တာဝန်ကျစဉ်ကဖြစ်ပါသည်။ စခန်းမှူးက ကျွန်တော်အား

“ညီလေးရေ ... ညက ဆည်မြောင်းဌာနပိုင် ဂိုဒေါင်ထဲက 3036 မီးကြိုးခွေ (၁၀၀)လောက် အခိုးခံရလို့တဲ့ တိုင်ချက်ဖွင့်ထားတယ်။ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆(၁)နဲ့ ဖွင့်ထားတယ်။ အဲဒီအမှုကို ညီလေးစစ်လိုက်ပါ။ ဆည်မြောင်းမန်နေဂျာက ဖုန်းဆက်ထားတယ်။ အချင်းဖြစ်အရပ်ကို ညီလေး ဒီနေ့သွားလိုက်ပါ။ ဆည်မြောင်း မန်နေဂျာနဲ့လည်းတွေ့လိုက်ပါ” ဟု ညွှန်ကြားပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း နယ်မြေအပိုင် နယ်ထိန်းတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ဆည်မြောင်းဝင်းတွင်းသို့ မြင်းလှည်းဖြင့် သွားပါသည်။ (၄)မိုင်လောက်သွားပြီးမှ ဆည်မြောင်းဝင်းအဝင်ဝသို့ ရောက်ပါသည်။ မြင်းလှည်းဆက် မောင်း၍ မရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား ဆည်မြောင်းအဝင်ဝတွင် ချထားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း စုံစမ်းရေးဌာနတွင် မေးမြန်းပြီး မန်နေဂျာအိမ်သို့ (၂)ဖာလုံခန့် လျှောက်လိုက်ရပါသည်။ ဆည်မြောင်းမန်နေဂျာမှ ဂိုထောင်စောင့် “မောင်ဖြူ” နှင့် တွေ့ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဂိုထောင်စောင့် “မောင်ဖြူ” နှင့်အတူ ပစ္စည်းများ

များ အခိုးခံရသော ဂိုဒေါင်သို့သွားရောက်စစ်ဆေးပါသည်။

ဆည်မှာ တည်ဆောက်ဆဲဖြစ်၍ လုပ်ငန်းလိုအပ်ချက်အရ ဂိုဒေါင်ထဲတွင် ပစ္စည်းမျိုးစုံရှိပါသည်။ ဘီလပ်မြေအိတ်၊ သွပ်ပြား၊ သံချောင်း၊ ရေပိုက်များနှင့် 3036 မီးကြိုးခွေများ ဖြစ်ပါသည်။ ဂိုဒေါင်သည် အရှေ့အနောက် အလျားပေ ၁၀၀ ခန့်ရှိပြီး၊ အနံပေမှာ ၃၀ ခန့်ရှိပါသည်။ မြေစိုက်အင်္ဂါတေတန်းလျား ဂိုဒေါင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဂိုဒေါင်အတွင်းရှိ တံခါးမကြီးနှင့် ပြတင်းပေါက်များကို သေချာစစ်ဆေးကြည့်ရှုပါသည်။ ဂိုဒေါင်အနောက်နှင့် တောင်ဘက်တို့တွင် ဆူးကြိုး အကာအရံရှိသော်လည်း မြောက်ဘက်တွင်မူ ခရာဆူးချုံမပြည့် ရှင်သန်ပေါက်ရောက်နေသော (၁၀)ပေခန့်နက်သည့် ချောက်ကန်ပါးတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ မြောက်ဘက်ရှိ ဂိုဒေါင်အတွင်း ပြတင်းပေါက်တစ်ခုသည် အံမကျဘဲ လက်တစ်ဖက်ဝင်သာအောင် ဟနေတာကို တွေ့ပါသည်။ တရားခံက ၎င်းပြတင်းပေါက်မှဝင်ကာ မီးကြိုးခွေများကို ယူသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆပါသည်။ ကျွန်တော်က

စောင့်အား မေးမြန်းပါသည်။

“မင်း နာမည်ပြောပါ”

“ကျွန်တော့် နာမည် မောင်ဖြူပါ ဆရာ”

“မင်းအသက် ဘယ် လောက်ရှိပြီလဲ”

“(၁၉) နှစ်ပါဆရာ”

“ဒီဆည်မြောင်းမှာ အ လုပ်ဝင်တာကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူးဆရာ (၁)လလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဒါဆို မင်းအရင် ဂိုဒေါင် စောင့်ရှိသေးတာပေါ့၊ သူကဘယ်သူ လဲ၊ အခုဘယ်ဌာနမှာလဲ”

“မောင်မဲပါဆရာ။ ပစ္စည်း တွေလျော့လို့ မန်နေဂျာက မကြိုက် တာနဲ့ အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီဆရာ”

“သူဘယ်မှာနေလဲ မင်း သိလား”

“ပြည်မြို့သစ်၊ လမ်း(-)မှာ နေတယ်လို့သိရတယ် ဆရာ”

“မီးကြိုးခွေတွေ အခိုးခံရ တယ်လို့ မင်းပြောတယ်။ (-)ရက် နေ့ည (-)၁၂နာရီအချိန်ကလို့ တိုင် ချက်မှာပါတယ်။ တရားခံကို မင်း တွေ့လိုက်သလား”

“မှောင်ထဲမှာ ကျောပိုး အိတ်နဲ့ လူတစ်ယောက် ဂိုဒေါင်ထဲ ကထွက်လာတာ ကျွန်တော်တွေ လိုက်တယ်ဆရာ။ လူတော့မမှတ်မိ ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း လက်နှိပ် ဓာတ်မီးထိုးပြီး ပြေးလိုက်တယ်၊ သူ က တော်တော်အပြေးသန်တယ် တယ်ဆရာ။ ခြံစည်းရိုးမရှိတဲ့ဘက်

ကို ထွက်ပြေးသွားပြီး ခရာဆူးချုံရှိ တဲ့ ချောက်ထဲကို ခုန်ချလိုက်ပြီး ထွက်ပြေးတယ်။ ချောက်က အမြင့် ကြီးဆရာ၊ ၁၀ ပေကျော်လောက်ရှိ တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဆက်မ လိုက်နိုင်တော့ဘဲ၊ မန်နေဂျာကြီးဆီ အကြောင်းကြားခဲ့ပါတယ်ဆရာ။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လည်း အခင်းဖြစ်နေရာနှင့် တရားခံပြေး လမ်းကြောင်းဖြစ်သော ချောက် ကမ်းပါးနှင့် ခရာဆူးချုံတောအား မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူကြပါ တယ်။ တရားခံခုန်ချသော ခရာဆူး ချုံတောနေရာမှ ဆူချုံပင်များပြိုလဲ လျက်ကွက်ကျား ဖြစ်နေပါသည်။

လူတစ်ယောက်၏ ဆံပင် ကိုအလယ်မှ ကွက်ရိတ်ထားသည် နှင့်တူနေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လည်း စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုပြီး၍ ရဲစခန်း သို့ ပြန်လာကြပါသည်။ အမှုစစ်ရဲ အရာရှိဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ဦး ခေါင်းထဲတွင်ကား မန္တလေးရဲသိပ္ပံမှ သင်ကြားခဲ့သော စာများအလိုလို ဝင်ရောက်လာပြီး၊ သင်တန်းတုန်း ကအတိုင်း နုတ်မှလည်းတဖွဖွ ရွက် ဆိုနေမိပါသည်။

“သဲလွန်စများ၊ ကျန် ငြားမသွေ၊ သက်သေ ထောက်

“မှောင်ထဲမှာ ကျောပိုးအိတ်နဲ့ လူတစ်ယောက် ဂိုဒေါင်ထဲက ထွက်လာတာ ကျွန်တော်တွေ လိုက်တယ် ဆရာ။ လူတော့မမှတ်မိဘူး”

ရှုထောင့် ညွှန်းနှိုင်းရသည့် မဂ္ဂဇင်း

ထား။ နည်းများရှိပေ။ နှစ်ခုထိ တွေ့၊ ရှိလေ့သကော်၊ ဝတ္ထုများ၊ တူပြားမရှိပေ” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

မန္တလေး ရဲသိပ္ပံကျောင်းတွင် အမှုစစ် ရဲအရာရှိများသည် ပထမ သတင်းပေး တိုင်ကြားချက် (First Information Report) ရရှိ လျှင်ရရှိချင်း၊ အချင်းဖြစ်အရပ် (seen of crime) သို့ချက်ချင်းသွား ရောက်စစ်ဆေးရမည်။ အချင်းဖြစ် အရပ်၌ လူသက်သေ (စကားပြော သက်သေ) နှင့် ပစ္စည်းသက်သေ (စကားမပြောသောသက်သေ)တို့ က သင့်အား စောင့်ကြိုနေပေလိမ့် မည်။ လူသည် ပြောင်းလဲနိုင်သော် လည်း သက်မဲ့သက်သေဖြစ်သော ပစ္စည်းနှင့် အရာဝတ္ထုတို့ကား ပြောင်းလဲနိုင်မည်မဟုတ်။ ပြစ်မှု ကျူးလွန်သော တရားခံ ဘယ်သူလဲ ဆိုသည်ကို သင့်အားပြောပြပေလိမ့် မည်။ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ဖို့ကား အ မှုစစ်အရာရှိ၏ တာဝန်သာဖြစ်ပေ သည်။ သဲလွန်စများ ကျန်ရစ်စမြဲ ဖြစ်သည်။ သက်သေခံအထောက် အထားများ အနည်းနှင့်အများ ကျန်ရစ်တတ်သည်။ လူနှင့်အရာ ဝတ္ထု၊ အရာဝတ္ထုအချင်း ထိတွေ့မှု သကော်တ အမှတ်အသားများ

လည်း ကျန်တတ်ပါသည် ဟု ကဗျာ လင်္ကာက ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန် တော်နှင့် နယ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့တို့ ပြည် မြို့သစ်၊ လမ်း()နေ မသင်္ကာတရား ခံ မောင်မဲ၏ နေအိမ်သို့ သက်သေ လူကြီးများနှင့် အတူသွားရောက်ကြ ပါသည်။ မောင်မဲကိုတော့ မတွေ့ရ ပါ။ ဘောလုံးသွားကန်နေသည်ဟု ၎င်း၏ အဖေကပြောပါသည်။

“ကျွန်တော် ဒုရဲအုပ်စိုးမိုး ပါ။ မြိုင်သာယာရဲစခန်းကပါ။ ခင်ဗျား သားကို အမှုတစ်ခုနဲ့ မသင်္ကာလို့ စစ်ဆေးရအောင်လာတာပါ။ သူပြန် လာရင် ကျွန်တော်ဆီပို့ပေးပါ”

ဟု ကျွန်တော်က မောင်မဲ ၏ဖခင်အား ရှင်းပြပါသည်။ မောင်မဲ ၏ဖခင်က

“ကျွန်တော့သားလေးက လူကောင်းပါဆရာ၊ ဘောလုံးအ

ရှုထောင့်မှသင်းနှင့်ရသစ်ဗုဒ္ဓစမ်း

သင်းခေါင်းဆောင်ပါ။ ဘောလုံးအ
သင်း ပထမဆုရတုန်းက ရိုက်ထား
တဲ့ပုံ ဒီမှာရှိပါတယ်” ဟုပြောပြီး
ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော့်အားပြပါ
သည်။ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားနေ
မိပါသည်။ “သေချာသလောက်ရှိ
သွားပါပြီ” ဟု စိတ်ထဲက မှတ်ယူ
လိုက်ပါသည်။ တစ်ခုပဲကျန်တော့
သည်။ အခင်းဖြစ်အရပ်ရှိ တရားခံ
ခုန်ချသွားသော ခရာဆူးချုံများက
ပြောသောစကား တစ်ချက်သာ
ဆက်၍ မှန်ကန်မည်ဆိုပါက အမှု
ကို ကျွန်တော် ဖော်ထုတ်နိုင်ပေ
တော့မည်။

ညနေ(၄)နာရီခန့်အချိန်

တွင် မသင်္ကာတရားခံ မောင်မဲနှင့်
အတူ ၎င်း၏ဖခင်နှင့် ဦးလေးတို့
လည်း ရဲစခန်းသို့ လိုက်ပါလာကြ
သည်။ မောင်မဲ၏ ဦးလေးတော်သူ
မှာ ကျွန်တော်နှင့် ဌာနဆိုင်ရာချင်း
ရင်းနှီးနေသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။
၎င်း၏ဦးလေးက

“ဆရာရေ ကျွန်တော့်တူ
က အားကစားသမား လူရိုး၊ လူ
ကောင်းပါ။ ဆရာမေးမြန်းချင်တယ်
ဆိုလို့ ကျွန်တော်လာတွေ့တာပါ”

ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်
တော်လည်း မောင်မဲ၏အဖေနှင့်
ဦးလေးကို အခန်းပြင်တွင် ခေတ္တ
စောင့်စေပြီး မောင်မဲကို အခန်းတွင်း

၌ (၂)ယောက်တည်း စစ်မေးပါ
သည်။

“မင်းနာမည် မောင်မဲ
နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“အရင် ဆည်မြောင်းရို
ဒေါင်မှာ အစောင့်လုပ်ဖူးတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ကဲ့ ဆရာ့ကို ခါးတောင်း
ကျိုက်ပြပါ”

“ဗျာ ဆရာ”

“မင်းကို ပုဆိုးမပြီး ခါး
တောင်းကျိုက်ခိုင်းနေတာ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

မောင်မဲကား ငှားများတ
ဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေပြီး စကား
လည်း အထစ်ထစ်အပေါ့ပေါ့ဖြစ်နေ
ပါသည်။ ခါးတောင်းကျိုက်လိုက်သ
ဖြင့် ၎င်း၏ပေါင်နှင့် ခြေသလုံးတို့
တွင် ခရာဆူးခြစ်ဒဏ်ရာများ မြင်မ
ကောင်းအောင် ပြည့်နှက်နေပါ
သည်။ ကျွန်တော်က

“ကဲ အကျီ ချွတ်ပြပါဦး
ကွာ”

ဟုခိုင်းရာ မောင်မဲ လက်
များတုန်လျက် အကျီကိုချွတ်ပြပါ

ရူးပျားတဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေပြီ

စကားလည်းအထစ်ထစ်အပေါ့ပေါ့ဖြစ်နေပါသည်။

ခါးတောင်းကျိုက်လိုက်သဖြင့် ၎င်း၏ပေါင်နှင့်

ခြေသလုံးတို့တွင် ခရာဆူးခြစ်ဒဏ်ရာများ

ပြည့်နှက်နေပါသည်---

ရှုထောင့် ညွှန်းခြင်းနှင့် ရသချစ်မဂ္ဂဇင်း

သည်။ မောင်မဲ၏ရင်ဘတ်နှင့် ကျော ပြင်တို့တွင်လည်း ခရာဆူးခြစ်ဒဏ် ရာများ တွေ့ရှိရပါသည်။ ကျွန်တော်က-

“ကဲ မောင်မဲရေ ... ဆရာ အထွေအထူး မပြောချင်ဘူး။ ယောက်ျားပဲ လုပ်ရဲရင်ခံရဲရမှာပေါ့။ ဆရာ့ကို အမှန်အတိုင်းပြောပြပါ”

ဟု ပြောရာ မောင်မဲက ဝန်ခံပါတော့သည်။

“ကျွန်တော်မှားပါတယ် ဆရာ၊ အလုပ်ကပြုတ်ပြီး စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အရက်သောက်နေတုန်း အရက်ဆိုင်မှာ မြိုင်သာယာ၊ အမှတ် ()ရပ်ကွက်က ကိုဇော်ကြီးနဲ့တွေ့တယ်။ ကျွန်တော်က ဝိုဒေါင်ထဲက ပစ္စည်းခိုးဖို့နဲ့ ခိုးတဲ့ပစ္စည်းကို သူ့အိမ်မှာ ခဏထားဖို့စီစဉ်တယ်။ မြိုင်သာယာကနေ ပြည်မြို့ကို မနက်(၄)နာရီ အစောဆုံးကားနဲ့ လိုက်သွားပြီး ပြည်မြို့မှာ ပစ္စည်းရောင်းဖို့ စီစဉ်ကြတယ် ဆရာ။ မြိုင်သာယာနဲ့ ပြည်မြို့က မိုင်(၂၀)လောက်ဝေးတယ် ဆရာ။ မနက်အစောဆုံးကားက (၄)နာရီမှာထွက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်စခန်းက ည(၁၂)နာရီဆိုတော့ ညတွင်းချင်းမြို့ကိုပြန်လိုမှရ

ဘူးဆရာ၊ ဒါကြောင့် နယ်မြေခံဖြစ်တဲ့ ကိုဇော်ကြီးနှင့် ပူးပေါင်းပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တာပါ”

ဟု ထွက်ဆိုပါသည်။ တရားခံဖြစ်သူ မောင်မဲ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ၎င်းနှင့်အတူ ခိုးမှုကျူးလွန်သော ပူးတွဲတရားခံ ဇော်ကြီးအား ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က ဆက်လက်ဖမ်းဆီးပါသည်။

တရားခံမောင်မဲနှင့် ဇော်ကြီးတို့၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ခိုးရာပါပစ္စည်း မီးကြိုးခွေများအား ၎င်းတို့ရောင်းခဲ့သောဆိုင်များတွင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က လိုက်လံသိမ်းဆည်းကြပါသည်။

ကျွန်တော်က တရားခံမောင်မဲနှင့် ဇော်ကြီးတို့အား ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆(၁)ဖြင့် တရားရုံးသို့ တရားစွဲဆိုတင်ပို့ခဲ့ရာ ထောင်ဒဏ်(၄)နှစ်စီကျခံစေဟု တရားရုံးမှ အမိန့်ချမှတ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။ အကာလညဉ့်အခါ လူခြေတိတ် ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်တွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ကြသော်လည်း “မကောင်းမှုဟုသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ” ဟု ဆိုရိုးစကားရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

စာဖက်သူမိတ်ဆွေ။ ဤအမှုကို ဖော်ထုတ်နိုင်သည်မှာ ကျွန်တော်တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း၏ အစွမ်းအစကြောင့်မဟုတ်ပါ။ “အချင်းဖြစ်အရပ်ရှိ သက်မဲ့သက်သေများဖြစ်သော ခရာဆူးချုံပင်များက ထိုညက ၎င်းတို့နှင့်ထိတွေ့လိုက်သော တရားခံ မောင်မဲတွင် ၎င်းတို့ခွဲတံနှိပ်လိုက်သော ဒဏ်ရာ၊ အမှတ်အသား၊ သင်္ကေတများပါသွားကြောင်း ကျွန်တော်ကို ပြောပြခဲ့သောကြောင့်” ဟုဆိုလျှင် ပိုသည်ဟုဆိုလေမလား။ ခရာဆူးချုံပင်များ၏ စကားပြောသံကို ကြားချင်လျှင်တော့ အမှုစစ်ရဲအရာရှိတစ်ယောက်အဖို့ အချင်းဖြစ်အရပ်ကို စောနိုင်သမျှ စောစောသွားရန်လိုပေလိမ့်မည်။

မှတ်ချက် (အမှုစစ်ရဲအရာရှိတစ်ဦး၏ အတွေ့အကြုံအား ပြန်လည်ရေးသား တင်ပြပါသည်။)

ကျေးလက်လမ်း(တွံတေး)

ချစ်ကြလျှင် ဆုံအော်လည်း

အောင်သိန်းဝင်း-ပွင့်ဖြူ

ချစ်ကြသည်ဆိုသော်လည်း
အောင်သိန်းဝင်း-ပွင့်ဖြူ

တော့ ချစ်မြဲ။ ချစ်နေဆဲ။ ဘယ်သူ
ဖျက်ဖျက်။ ဘာလိုလိုနှင့် သူတို့
ချစ်သက်တမ်းက နှစ်နှစ်တောင်ရှိ
ခဲ့ပြီကော။

က ငါ မွေးလိုကြီးတာပါအေ။
ညည်းလည်တယ်ဆိုတာ ငါ အိပ်
နေသလောက် ရှိပါတယ်”

(၁)

ကိုဖြိုးနှင့်ယဉ်ချောစု ချစ်
သူတွေ။

☆☆☆☆

(၂)

လူတိုင်းသိ၊ တစ်ရွာလုံး
သိ၊ သူ့မိဘတွေ၊ ညီအစ်ကိုမောင်
နှမတွေ အားလုံးသိသည်။ သို့
သော် မသိကျိုးကျွန်နေခဲ့ကြ၏။

“မိချော”
အမေ့ အသံက မာ
သည်။ မိုးခြိမ်းသံအလား၊ အမေ့
ကို မဝံ့မရဲကြည့်မိ၏။ အမေက
သုန်သုန်မှုန်မှုန်။ အမေက ဆူ
တော့မည်။ မြည်တွန်တောက်တီး
ပြုတော့မည်။

မဥ အသံက ကျယ်
သည်။ မျက်နှာ နီစပ်နေသည်။
သမီးလုပ်ရပ်ကို မကျေနပ်။ ဒေါသ
ထွက်နေ၏။ သမီးက ခိုးထုပ်
ခိုးထည်နှင့် လက်ပူးလက်ကြပ်မိ
သူသို့ မငြင်းသာ။ ငြိမ်ကုပ်သွား
သည်။

နှစ်ဖက်မိဘများ ဆင်း
ရဲချို့ငဲ့ကြသည်။ ကိုဖြိုး အမေက
အိမ်ထောင်ဖျက်။ တစ်ခုလပ်မက
နှစ်ခုသုံးခုလပ်နေသည်။ လင်များ
သည်။အိမ်ထောင်ဆက်များသည်။
ကိုဖြိုးမှာ ဘယ်သူ့အဖေခေါ်ရမှန်း
မသိ။ ပထွေးများသည်။ ပထွေး
တစ်ယောက်၊ကလေးတစ်ယောက်
မွေးထားပြီး ပစ်ပြေး၍ ကိုဖြိုးနှင့်
အမေတူ အဖေကွဲ မောင်နှမလေး
ယောက် ရှိသည်။ သည့်အတွက်
ကြောင့်ပင် တစ်ဖက်မိဘအသိုင်း
အဝိုင်းက သဘောမတူခြင်းဖြစ်
သည်။ ချိုးရိုးမိဖေ အကျင့်စာရိတ္တ
ကို မနှစ်သက်။ စီးပွားရေးကတော့
နှစ်ဖက်လုံး လက်လုပ်လက်စား။

“ရှင်”
“ညည်း ကိုဖြိုး ဆိုတဲ့
ကောင်လေးနဲ့ မပတ်သက်နဲ့၊ မ
ဆက်ဆံနဲ့လို့ ငါ ခဏခဏပြော
တာ မရဘူးလား။ ညည်းအဖေက
လည်း ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ
ကို ဆူတာ အရမ်းပဲ”

“ဒီ ကောင်လေးမှာ
ညည်း ဘာမက်စရာရှိလဲ။ အသား
မည်းမည်း၊ သွားကျဲကျဲ၊ မျက်လုံး
ကလဲ ပြူးကြောင်ကြောင်၊ စီးပွား
ကလဲ မရှိ။ အလုပ်အကိုင်ကလဲ
မည်မည်ရရ မရှိ။ ပညာက မ
တတ်၊ အဖေဆိုလဲ သြချယူရ
လောက်အောင် မရှိ။ သူ့အမေ
မိတူးကလဲ ဆံပင်အစေ့ လင်
အပြည့်ယူမယ့်ဟာမ။ ဟောတစ်
ယောက် ဟောတစ်ယောက်
ပြောင်းနေတာ။ မိစစ်လို့ ဖမစစ်။
ဖစစ်လို့ မိမစစ်တဲ့ဟာကို ညည်း
သူနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပါ။ နင်
မို့ ညည်းနဲ့ငါ မလွယ်ဘူးမှတ်”

နှစ်ဖက်မိဘများ ဘယ်
သို့ပင်ငြိမ်စေ၊ ကလေးချင်းက

“သမီး သူနဲ့ မဆက်ဆံ
ပါဘူး”
မိချောက ဘူးကွယ်ကွယ်
သည်။ အကြောက်အကန် ငြင်း
သည်။ မျက်လုံးအိမ်၌ မျက်ရည်
များ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက်။

အမေ့အသံ တုန်ယင်နေ
သည်။ အတော် ဒေါသထွက်နေ
ပုံရသည်။ ဟိုတစ်နေ့က ကိုညည်း

လေးကြီး ဗီဒီယိုရုံထဲ၌ သူနှင့် အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ပုံကို ဘေးက ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စား ချဲ့ကားကုံးချောသည်။ အမေက အယုံကြီးယုံခဲ့၏။

☆☆☆☆☆

(၃)

တကယ်တော့ ကိုဖြိုးနှင့် ယဉ်ချောစုတို့က ရောမလူပျိုကြီး အပျိုကြီးတွေမဟုတ်။ နှစ်ဦးစလုံး ဇီဝနိမိတ်ပင် မစင်တတ်သေး။ တို့ဖြိုးက (၁၇)နှစ်၊ ယဉ်ချောစုက (၁၃)နှစ်၊ ဆုတ်ကပ်ထဲလည်း လူခြစ်ပြန်၊ ဗီဒီယို ဇာတ်လမ်းတွေ ကြည့်ပြီး အတုခိုးမှားပြန်။ အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်စွမ်း မရှိတတ်သော အတုမြင်အတတ် သင်။

ပညာကမတတ်။ မိဘ သွန်သင်မှုကလည်း မရှိ။ မိဘများက ဆင်းရဲချို့တဲ့တော့ တောထဲ ဆောင်ထဲ အသွားများ၏။ မိဘ၏ အနားထွေးဆက်ဆံမှုကို အပြည့်မရ။ လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ် ကျောပူမှ ဝမ်းအေးရမည့်အခြေအနေ၊ တစ်နေ့စာနှင့် တစ်နေ့စာ အလျဉ်မီအောင် ကြက်လို ယက် နှုတ်နေရသည့်ဘဝ။ သားသမီးတွေ

နောင်ရေး ယောင်လို့ပင် မတွေးမိ။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပေါ့။

☆☆☆☆☆

(၄)

“အမေ ကိုဖြိုးက သမီးကို ---ပြုလို့”

မိချောမျက်နှာက အလိုမကျဟန်မပြု၊ ပြုံးပြုံးလေးပင်။ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားနေသည်ပုံ။

“ဘာ”

အမေအသံက အထိတ်တလန့်၊ အတော်ကျယ်လောင်သွား၏။ ရုတ်တရက်မို့ မိချောပင်

လန့်သွားမိ၏။

“ဘယ်မှာလဲ မိချော”

“ဟို---ဟို ကိုဘိုသိန်း

တို့ အိမ်ရှေ့က ပေါင်းဒေးဘက်မှာ ခြိမ်းပြီး စကားပြောရင်း သူက ---တာ”

အမေက ထိတ်သိတ်ပျာပျာနိုင်သလောက် ယဉ်ချောစုက တော့ အေးဆေးပင်။ ဟုန်လှုပ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိ။

ထိုအချိန် ဖခင်ဖြစ်သူက အိမ်တွင်မရှိ။ ခရီးသွားနေသည်။ နို့မို့ဖြင့် မလွယ်။ သည်ကိစ္စသိ

ရွှေတောင်ညောင်နှင့် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

လို့ကတော့ မိုးမီးလောင်ပြီမှတ်။
“လာ မိချော နင်ရော
လိုက်ခဲ့။ စခန်းသွားတိုင်မယ်။ ဟို
ကျ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် အကုန်
ပြောပြ ကြားလား”

မိချော အမေခေါ်ရာ
နောက်သို့ ဘုမသိ၊ ဘမသိ ကန့်
လန့် ကန့်လန့်နှင့် ပါသွားခဲ့၏။
သားအမိ နှစ်ယောက်
ကပိုကရိုနှင့် ရဲစခန်းထွက်ခဲ့၏။ ရဲစ
ခန်းက သူတို့အိမ်နှင့် သိပ်မဝေး။
ကုန်းပေါ်မှာ။ သူတို့ နေတာက
အောက်ချိုင့်ထဲ။ အချိန်က ည (၇)
နာရီခန့်။

★ ★ ★ ★ ★

(၅)

“စာရေးကြီးရှိလား”
ကင်းသမားကို မေး၏။
“ဪ--ရှိတယ်။ အိမ်
ခဏပြန်ပြီး ထမင်းသွားစားတယ်။
ဘာကိစ္စရှိလဲ။ ကျွန်တော် ခေါ်ပေး
ရမလား”
ထိုနေ့က ကင်းမှူးက
ရန်နိုင်။ ကင်းသားက သန်းလွင်
ကြီး။
“ဟုတ်ကဲ့ အမှုဖွင့်ချင်
လို့”

ရန်နိုင် ထွက်သွားပြီး ရဲ
စခန်း ခေါင်းရင်းရှိ လိုင်းခန်းက
ဂါတ်စာရေးကြီးကို ခေါ်ပြီး ပြန်
လာ၏။ ရုံးခန်းထဲက စားပွဲ ဝင်

ထိုင်ပြီး အမှု လာတိုင်သူကို နေရာ
ပေးကာ-

“ဘာအမှုများ တိုင်ချင်
လို့ပါလဲ”

“ဂါတ်စာရေးကြီး ကျွန်
မ သမီးကို ကိုဖြိုးက မတော်မ
တရား စော်ကားလို့၊ အဲဒါ အမှု
ဖွင့်ချင်လို့”

မထင်မှတ်ဘဲ မဥ

ကားကြောင့် စာရေးကြီး ခေါင်း
နားပန်း ကြီးသွားသည်။ သွားပြန်
ပြီ။ အမှုကြီး တက်ပြန်ပြီ။

ကျောက်ပန်းတောင်း
စခန်းမှူး တင်မြင့်နှင့် အမှုလိုက်
ဒုရဲအုပ် ခင်မောင်စိုးတို့အား
တင်းပို့ရသည်။

ဂါတ်စာရေးကြီးက တိုက်
ချက်ဖွင့်၍-

“သမီးနာမည်”

“ယဉ်ချောစု”

“အဘအမည်”

“ဦးမောင်ကြီး”

“အသက်က”

“၁၃ နှစ်”

“သမီးတို့ ဖြစ်ပုံ

အကြမ်းဖျင်း ပြောပြပါဦး”

ဂါတ် စာရေးကြီး

မထင်မှတ်ဘဲ

မဥ

စကားကြောင့်

စာရေးကြီး

ခေါင်းနားပန်း

ကြီးသွားသည်။

သွားပြန်ပြီ။

အမှုကြီး

တက်ပြန်ပြီ--

ရွှေထောင်ရွှေခင်းရွှေရသစ်မဂ္ဂဇင်း

လမ်းခင်းအပေးကို မိချောက မထိန်မဝှက် မရှက်မကြောက် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြန်လည်ပြောပြခဲ့၏။

သူတို့အဖြစ်က-
★ ★ ★ ★ ★
(၆)

“ဟေ့ မိချော၊ ဗီဒီယိုလား၊ နင်တစ်ယောက်တည်းလား၊ တာလား”

လှမ်းနှုတ်ဆက်သူကို ကြည့်လိုက်တော့ ကိုဖြိုး။ လက်မှာလည်း ဆေးပေါ့လိပ်ခဲ့။ စကားပြောနေစဉ် တစ်ဖွာခန့် ရှိုက်ပြီး-
“အတော်ပဲ မိချော။ ငါ နင်နဲ့တွေ့ချင်နေတာ။ လာ တို့ စကားပြောရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုဖြိုးက မိချောလက်ကို ဆွဲခေါ်၍ ရေမြောင်းပေါင်အောက် ခေါ်သွားခဲ့

၏။ အဆိုပါ မြောင်းမှာ မိုးတွင်း မိုးရွာတုန်းသာ ရေစီးသည်။ နွေအခါ ရေမရှိ။ ရဲစခန်းအနီး ကိုဘိုသိန်းတို့ဆိုင်နှင့် မနီးမဝေးရှိသည်။ မိချောကလည်း မငြင်းဆန်။ ရှောရှောရှူရှူ လိုလိုချင်ချင်ပင် လိုက်သွားခဲ့သည်။

“မိချော”
“ဟင်”

“ငါ့ကို နင်တကယ်ရော ချစ်ရဲ့လား”

“ချစ်ပါတယ်ဆို”

မိချော အဖြေက ကဗျာမဆန်။ ကာရန်မလှ။ တုံးတိတိ။ လူကို လှည့်မကြည့်၊ ခေါင်းကို ငုံ့ထား၏။

“နင့်အမေက နင်နဲ့ငါနဲ့ ကို သဘောမတူဘူးဆို၊ ဘယ်လို လုပ်မတုန်း”

“ဒါတော့ မသိဘူးလေ”

အမှန်ပင်။ သူ့ဘာမှန်းမှ မသိ။ ချစ်တာတစ်ခုပဲ သိသည်။ သူ့ကို ကိုဖြိုးတစ်ယောက်သာ ချစ်ရေးဆိုခဲ့သည်။ ကိုဖြိုးတစ်ယောက်သာ တန်းတန်းစွဲ ချစ်ခဲ့သည်။ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ရှိသည်။

“တကယ်လို့ နင့်အမေက သဘောမတူခဲ့ရင် နင် ငါနဲ့ ခိုးရာလိုက်မလား”

“အင်း---လိုက်မယ်”

ကိုဖြိုးရဲ့အမေးကို သဘောကျသည်။ သူ မငြင်းဆန်။ လိုက်ဖို့အသင့်ပင်။ အချစ်မှာမျက်စိ မရှိ။ သို့သော် အင်အားတော့ ရှိသည်။ ရှေ့နောက်တော့ မတွေးတတ်။

“ဒါဖြင့် နင် ငါ့ကို တကယ် ချစ်တယ်ပေါ့”

ကိုဖြိုး ပြောပြောဆိုဆို မိချော့ကို တွန်းလှဲလိုက်သည်။ ပြီး---

(၇)

“အဖြစ် အပျက် ကတော့ ဒါပါပဲ”

မိချော့ ပြောပြသည်က လွယ်လွယ်။ မလွယ်သည်က ရဲလုပ်ငန်း။ အခင်းဖြစ်နေရာကိုသွားကြည့်၊ မြေပုံကြမ်းဆွဲ။ သူ့ကို မြို့ဆေးရုံပို့၊ ဆရာဝန်ဆေးစစ်ချက်ယူ။ ဖွားစာရင်း အသက်ယူ၊ သူ့

အဝတ်အစားကို ဓာတုဗေဒရုံးပို့ စစ်ဆေး။ အမှုကို ခိုင်မာစွာတည်ဆောက်၊ တရားခံ ဖမ်းဆီးပြီး တရားရုံး အမှုစွဲတင်ပို့၊ တစ်စခန်းလုံး အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။

သည်အမှုကို မုဒိမ်းမှုပုဒ်မ ၃၇၆ဖြင့် တရားစွဲဆိုတင်ပို့ခဲ့သည်။

ကိုဖြိုးနှင့် ယဉ်ချော့စု အမှုက နှစ်ဦးသဘောတူ ကြည်ဖြူစွာဖြင့် အလိုတူပါ၏။ ကောင်လေးအနေနှင့် အတင်းအဓမ္မ ဆွဲလားရုန်းလားနှင့် ကာမကို မတောင်းခံခဲ့ရ။ ကာယကံရှင် မိန်းကလေးကလည်း လိုလိုချင်ချင်ပင် လက်ခံခဲ့၏။ မကျေနပ်လျှင် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းက ဘေးမှာ ရဲစခန်းနှင့် နီး၏။ ဈေးဆိုင်နှင့်လည်း နီး၏။ ဈေးဆိုင်၌ လူမပြတ်။

သို့သော် မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်ကလည်း မလွတ်ပြန်။ အသက်ကလည်း (၁၃)နှစ် မကျော်ပြန်မို့ မုဒိမ်းမှု မြောက်ခဲ့၏။ အမှုကို သရက်ခရိုင် တ

ရားရုံးတွင် စစ်ဆေးခဲ့ပြီး အမှုကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် ပုဒ်မ ၃၇၆နှင့် ကိုဖြိုးတစ်ယောက်ထောင် (၅)နှစ်ကျခံခဲ့ရ၏။ ကိုဖြိုးထောင်ထဲ၌ ရှိစဉ်မှာပင် သူ့အမေမတူးတစ်ယောက် အေအိုင်ဒီအက်ဖြင့်ကွယ်လွန်ခဲ့၏။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကလေးများကိုတော့ ဟိုတစ်ယောက် သည်တစ်ယောက် မွေးစားကြရ၏။

ဪ ချစ်ကြသည်ဆိုသော်လည်း တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် မိဘချင်းနားလည်၊ သဘောတူ၊ စီးပွားချင်း ပြေလည်၊ ကြည်ဖြူမှ ဖြစ်မည်။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း၊ တောင်းရမ်း ပေးစားတာက တကဏ္ဍ။ မိဘသဘောမတူ၊ မကြည်ဖြူဘဲ ခိုးယူပေါင်းသင်းမည်ဆိုပါက မိဘအုပ်ထိန်းမှု မကင်း၊ ငယ်ရွယ်သူ အသက်မပြည့်သေးသူဖြစ်ခဲ့သော်---

အောင်သိန်းဝင်း (ပွင့်ဖြူ)

မွန်းတည့်ချိန်မှာ
ခင်တဲ့ **နေ**

တွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး

ရှုထောင့်မှသင့်နှင်ရသစ်ပုဂံလေး

မုန်းတည့်ချိန်မှာဝင်တဲ့နေ

တွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး

“-----”

နားထဲတိုးဝင်လာတာက ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖုန်းမြည်သံ။

“ဟဲ့ သမီး၊ ဖုန်းလာနေ တယ်။ အိပ်ရာထတော့လေ”

ဖုန်းသံနှင့်အတူ မေမေ အသံက နားထဲထပ်ဆင့် ဝင်လာ တယ်။ ဒီတော့ ရုတ်ခြည်းပဲ အိပ်ရာ ထက်ကထလိုက်တဲ့ ကျွန်မ။ ပြီး တော့ မြည်နေဆဲဖုန်းကိုကောက် ကိုင်လိုက်တယ်။

“ဟယ်လို ပြောပါ”

ဝတ္တရားအရ နှုတ်ဆက် ရင်း ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ကြည့်ပြောဖုန်းနံပါတ်။

“ပြော ... ကြည့်ပြော ... စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စလဲဟာ၊ ဒီမှာ အိပ်ရေးမဝဘူး”

ကျွန်မက ကြည့်ပြောကို အ ပြစ်တင်ရင်းပြောလိုက်တယ်။

“ဟဲ့ ပွေးနု --- ၊ အရေး ကြီးလို့ ... ဟို ... ဟို”

“ဟဲ့ ... ကြည့်ပြော ဘာအ ရေးတကြီးကိစ္စလဲ၊ မထိတ်သာမ လန့်သာ။ ပြော ... ကြည့်ပြော ဘာ ဖြစ်လို့လဲ၊ ပြောလေ”

သူငယ်ချင်း ကြည့်ပြောအ သံက တုန်ခါနေတယ်။ ကြေကွဲမှု

တွေပါနေတယ်။ ပြီးတော့ ငိုသံစွက် တဲ့အသံတစ်မျိုးနဲ့။ တကယ်လည်း မထိတ်သာ မလန့်သာတဲ့သဘော မျိုး။ အရေးတကြီးပြန်မေးရင်း ကြည့်ပြောထံက အဖြေကို စောင့်နေ ရတာ ရင်တထိတ်ထိတ်။ ကြည့်ပြော ထံမှ သက်ပြင်းမောချသံကို ကြား နေရတယ်။ အင်း- ဘာဖြစ်လို့ပါ လိမ့်။

“ဟို ... ဟို ... စန္ဒီ ... စန္ဒီ ဆုံးလို့တဲ့၊ အဲ့ဒါ ... စန္ဒီအမေ ဖုန်း ဆက်တယ် ပွေးနု”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် ... စန္ဒီဆုံးပြီ တဲ့”

“စန္ဒီ ဆုံးပြီ”

“အင်း”

ကြားရတဲ့သတင်းက အ မင်္ဂလာသတင်း။ ဘယ်နှယ် စန္ဒီ ဆုံး ရတာလဲ။ အရင်ရက်ကမှ ကျွန်မနဲ့ တွေ့သေးတာ။ ဒီသတင်း ကြောင့် ကျွန်မရင်တွေ တုန်ခါနေ တယ် --

“သမီး ... ဘာတဲ့လဲ၊ ဘယ်သူကဆက်တာလဲ”

ထမင်းချက်ရင်းမေးတဲ့ အမေကို မဖြေချင်ဘဲ ဖြေခဲ့ရတာက ကျွန်မ---။

“သူငယ်ချင်း ကြည့်ပြော ဆက်တာ၊ စန္ဒီဆုံးလို့တဲ့”

“အို ... ဘုရား၊ ဘုရား ... ဘုရားဖြစ်ရလေ။ ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်နဲ့ကွယ်”

အမေက ဘုရားတရင်း ရင်ဘတ်ကိုဖိရင်း ပြောလာတယ်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆုံးရတယ်ဆို တဲ့စကားက တရားသဘောနဲ့ကြည့် ရင် မှားတယ်။ လူသားတွေ အတွေး နဲ့ကြည့်ရင်မှန်တယ်။ ပုထုဇဉ်လူ သားငို ကျွန်မအနေနဲ့ စန္ဒီသေရတာ ကို သေမင်းကို မကျေမနပ်ဖြစ်မိရင်း ရင်းထဲမှာတော့ လုံးဝစိတ်မကောင်း နိုင်ဘူး။

“ပွေးနု ... အဲဒါ ... စန္ဒီမေမေ ပွေးနုဆီ ဖုန်းဆက် မယ်နဲ့တူတယ်”

“အင်း ... အင်း”

ညက စာရေးနေရလို့ အိပ်ရေးမဝအောင် အိပ်မယ်ဆိုပြီး အိပ်ခဲ့တာ။ အခု စန္ဒီနာရေးသတင်း ကြောင့် အိပ်ချင်စိတ်တွေ ဘယ် ရောက်ကုန်ပြီ မသိတော့။ ကပျာဏ ယာလူးလဲထပြီး မျက်နှာသစ်။ ငြိ တော့ စာရေးစာပွဲမှာ ခပ်ပိုင်ပိုင်ထိုင် နေတဲ့ ကျွန်မ။ ကျွန်မမျက်လုံးထဲ မှာတော့ ချောပါတယ်၊ လှပါတယ်၊ ယဉ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စန္ဒီရဲ့ မျက်နှာထု လှလေးက တရစ်ဝဲဝဲ ---

“စန္ဒီရယ်”

တက္ကသိုလ်တက်ကြ
တော့ အဆောင်တူ၊ စာသင်ခန်းအ
တူ၊ မေဂျာတူယူခဲ့ကြတာက ကျွန်မ
ရယ်၊ ကြည်ပြာရယ်၊ စန္ဒီရယ်။ ဘယ်
ပဲ သွားသွား အတူတူနေခဲ့တဲ့သူ
တွေ။

“တို့သုံးယောက်၊ ဘာပဲ
ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့၊ တိုင်ပင်ကြကြေး။ ဘာ
ပဲလုပ်ချင်လုပ်ချင် အားလုံးကိုဖွင့်
ပြောပြီးမှ လုပ်ကြေးနော်”

ဒီစကား ပြောလာသူက
ကြည်ပြာ။ စန္ဒီကတော့ ထုံးစံအ
တိုင်း ခပ်အေးအေးလေး ပြုံးရင်း
ခေါင်းငုံ့နေတာ။

“ဟဲ့ စန္ဒီသဘောတူလား”
ကြည်ပြာက မေးလိုက်
တယ်။

“အင်း တူပါတယ်”
စန္ဒီကဖြေတယ်။ ကြည်
ပြာက ချစ်သူရည်းစားကိစ္စအားလုံး
ကို ဦးတည်ပြီးပြောလာတာ။

ဟုတ်တယ်။ အခုချိန်အ
ထိတော့ ကျွန်မရော၊ ကြည်ပြာရော၊
စန္ဒီပါ ချစ်သူဆိုတဲ့ သံယောဇဉ် ကိစ္စ
ကို မစဉ်းစားသေးဘူး။ ဟိုနေ့က
တော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က
စန္ဒီကို ချစ်ရေးဆိုတယ်။ ပြီး အခြား
ကောင်လေးကလည်း ကြည်ပြာကို
စာလိုက်ပေးနဲ့၊ ကျွန်မကိုလည်း အ
ခြားသူတစ်ဦးက ရည်းစားစကား

လိုက်ပြောခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ အခုနည်း
နဲ့ ငြင်းပြီး ခေါင်းခါခဲ့ကြတာချည်းပဲ။
အခု ကြည်ပြာသဘော
က ချစ်သူရည်းစားတွေရှိနေရင်
ပြောကြေး၊ ရင်ဖွင့်ပြကြေးဆိုတဲ့
ကတိကိုတောင်းနေတာ။

“ဖွေးနုကရော သဘော
တူလား”

“သိပ်တူတာပေါ့ ကြည်
ပြာရယ်”

ဒီနောက်မှာတော့ ပထမ
ဆုံး ကြည်ပြာတစ်ယောက် ချစ်သူရ
သွားတယ်။ သူလက်တွဲမယ့် သူချစ်
သူကို သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ရွေးချယ်ခဲ့
တာ။ ကြည်ပြာတစ်ယောက်တော့
အားလုံးကို ရင်ဖွင့်ပြတယ်။ သူတို့

ချစ်သူစုံတွဲကိုကြည့်ပြီး အားကျ
တာအမှန်။ ဒါပေမဲ့ ပညာရေးက ရှိ
သေးတာ။ လာမယ့်နှစ် ဘွဲ့ယူရမယ်။
ကျောင်းပြီးကြမှာဆိုတော့ ပညာကို
ပဲကြိုးစားခဲ့တဲ့ ကျွန်မ။ ကြည်ပြာ
ရော စန္ဒီပါကြိုးစားကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့
နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်ခဲ့ပြီး ဘွဲ့ယူ။

ဘွဲ့ယူတဲ့နှစ်မှာပဲ စန္ဒီတို့ရဲ့
မိသားစုဘဝ အကွဲအပြဲတွေဖြစ်ခဲ့ရ
တယ်လေ။ ဘွဲ့ရပြီးပေးမယ့် ကျွန်မ
ကတော့ ရုံးတစ်ရုံးမှာဝင်၊ စာရေး
ရင်း ဘဝကို လှုပ်ရှားရုန်းကန်ခဲ့တာ။
ဝတ္ထုတွေ ကဗျာတွေရေးတာ ဆယ်
တန်းကျောင်းသူ ဘဝကတည်းက
ဝါသနာပါခဲ့တာ။ စာရေးဆရာ ဖြစ်
ချင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ။ အဖေနဲ့အမေက

ရှုထောင့်အသင်းနှင့်ရသဒံမဂ္ဂဇင်း

လည်း ကားပေးလို့ ပိုပြီးရေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ။ လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ လည်းရေး၊ လုံးချင်း ကြောက်အုပ် လည်း ရေးပြီးလို့ ထုတ်ပြီးသွားတဲ့ ကျွန်မ။

ကြည်ပြာကတော့ ဘွဲ့ယူ အပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လစာ ကောင်းကောင်းနဲ့ လုပ်နေတာ။ အစိုးရဝန်ထမ်း မလုပ်ချင်တဲ့ ကြည် ပြာ။ သူက တက္ကသိုလ်တုန်းက ချစ် ခဲ့တဲ့ချစ်သူနဲ့ ကွဲသွားပြီး နောက်ထပ် ချစ်သူတစ်ဦးနဲ့ ပြန်နေတဲ့သူ။

စန္ဒီကတော့ တက္ကသိုလ် တုန်းက ချစ်သူမထားခဲ့ပေမယ့် ဘွဲ့ ရအပြီးမှာတော့ ချစ်သူရှိနေပြီ။ ဒါ ပေမဲ့ ပေါ်ပေါ်တင်တင်ကြီးမတွဲကြ ဘဲ ဖုန်းနဲ့ဆက်သွယ်တာမျိုး။ အင် တာနက်ကနေပြောတာမျိုးပဲရှိတာ။ တစ်ခါတလေတော့ မိဘတွေအ လစ်တော့ ခိုးတွေတာမျိုးရှိတယ်။ အဲဒီအချိန် ပြဿနာဖြစ်တယ်လို့ ပြောရမယ်လေ။

တကယ်တော့ စန္ဒီကတစ် ဦးတည်းသောသမီး။ သူ့အဖေက ကားတစ်စီးနဲ့လှည့်သွားပြီး ကား အရောင်းအဝယ် လုပ်နေတဲ့သူ။ သူ့ အမေကတော့ အလုပ်သမားတွေနဲ့ သိမ်ကြီးဈေးထဲမှာ အထည်ဆိုင်ဖွင့် ပြီးရောင်းနေတာ။ စန္ဒီဘွဲ့ယူအပြီး မှာတော့ အထည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး

ရောင်း၊ စာရင်းယေးလုပ်၊ တစ်နေ့ ရောင်းရငွေကိုရှင်း။ ဒါက စန္ဒီကိုယ် ပိုင်အလုပ်လေ။ စန္ဒီဆိုင်ထိုင်တော့ သူ့အမေ နားရတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့--- စန္ဒီဖေဖေက လူချော၊ စကားပြောလည်းကောင်း၊ အပေါင်းအသင်းလည်းစုံတဲ့လူ။ လူ ချမ်းသာတစ်ဦး။ လက်ဖျားငွေသီးနေ တဲ့လူဆိုရင်မမှား။ အဲ့ - သူ့အဖေက သိမ်ကြီးဈေး အထည်ဆိုင်ကို သိပ် မထိုင်ဖြစ်။ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို လာ တတ်သည်ကလွဲလို့ နေတိုင်းမလာ တဲ့သူ။ စန္ဒီမိခင်ကတော့ အလုပ် သမားတွေနှင့် အပြေးအလွှား ရောင်းချ၊ အမောတကော ပစ္စည်း မှာ။ ခေတ်မီမီ အဝတ်စတွေရဖို့ မျက်ခြည်မပြတ် လေ့လာနေခဲ့ရသူ။

အဲ- စန္ဒီအလုပ်ဝင်လုပ် တော့ ပိုပြီးအဆင်ပြေသည်။ ခေတ် မီတဲ့မိန်းကလေးဆိုတော့ ဘယ်အ ဆင် ဘယ်အမျိုးအစား၊ ဘယ်ချုပ်ပုံ က ခေတ်မီတယ်ဆိုတာ စန္ဒီကပိုပြီး ကျွမ်းတာ။ ဒီတော့ အထည်ဆိုင်က အဆင်ပြေတယ်။ အလုပ်ဖြစ်တယ်။ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးအဆင်ပြေပေ မယ့် အဆင်မပြေတာက စန္ဒီရဲ့မိဘ နှစ်ပါး။ ဒါကလည်း စန္ဒီပြောပြလို့ ကျွန်မ သိခဲ့ရတာ။ တစ်ရက် ရုံးပိတ် ရက်၊ စာရေးနေတဲ့ ကျွန်မဆီ ရောက်လာသူက စန္ဒီ---။

“ဖွေးနဲ့”
“ဟင် ... စန္ဒီ ..လာလေ”
ခပ်ညှိုးညှိုးမျက်နှာပေါ် က ခပ်သဲ့သဲ့အပြုံးကို တွေ့လိုက်ရ တယ်။ အဲဒီအပြုံးက စန္ဒီတစ် ယောက် ကျွန်မကို ဟန်ဆောင်ပြုံး ပြနေတာ။ သူ့ရှင်ခွင်ထဲမှာ သောက တွေနဲ့။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဧည့် ခန်းမှာ အတူထိုင်ဖြစ်တော့ ကျွန်မ ကမေးမိတယ်။

“စန္ဒီ ... နေမကောင်းဘူး လား၊ ငိုထားသလားဟင်”
“နေကောင်းပါတယ်ဖွေး နဲ့၊ အခု ... ကြည်ပြာဆီကနေ ဖွေးနဲ့ ဆီလှည့်ပြီးဝင်လာတာ၊ စိတ်ညစ် လို့”

“ဟင် ... စိတ်ညစ်လို့ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
ကျွန်မက အလန့်တ ကြား မေးမိတယ်။ ဘွဲ့ရပြီးမှ ချစ် သူထားခဲ့တဲ့ စန္ဒီ။ ဒီချစ်သူအတွက် သောကဖြစ်နေသလား၊ ဖြစ်ခဲ့ပြီ လားဆိုပြီး စိုးရိမ်မိတဲ့ ကျွန်မ။

“အဖေလေ”
“ဟင် ... စန္ဒီအဖေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”
စန္ဒီလက်တွေ ဆုပ်ကိုင်ပြီး မေးမိတဲ့ကျွန်မ။ စန္ဒီက ငိုရင်းငြေ တယ်။ အသံတွေတုန်လို့---။
“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဖွေး”

ရှုထောင့်မှသန်းခင်ရသံစုံမဂ္ဂဇင်း

ရယ် ... ကားပွဲစားလုပ်ရင်း အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သောက်စားပြီး အိမ်ပြန်မလာဘူး။ မေးတော့လည်း အလုပ်ကိုအကြောင်းပြခဲ့တာ။ တစ်နေ့တော့ အနှိပ်ခန်း ရောက်နေတယ် ကြားလို့ မေးတော့လည်း မငြင်းဘူး။ ကာရာအိုကေဆိုင်ရှိနေတော့လည်း မေးတော့ ခေါင်းမခါဘူး။ အဲဒီအထိ မေမေက ခွင့်လွှတ်သေးတယ်”

“အခု ဘယ်အတွက်၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာဖြစ်သလဲ စန္ဒီ”

“အနှိပ်ခန်းက ကောင်မလေးနဲ့တဲ့၊ အခြားတည်းခိုခန်းတွေသွား။ ကြားရတာကတော့ အဲဒီကောင်မလေးက အဖေကို အတည်သူမယ်တဲ့၊ အဖေကလည်း အတည်သူမယ်လို့ကြားရော အမေက အခုဆိုကို လိုက်ပြီး မေးတော့တာပေါ့”

“စန္ဒီဖေဖေက ဘယ်လို ခြေသလဲ ဟင်”

“ဟုတ်တယ်တဲ့။ ယူမယ်တဲ့”

“ဟယ် ... ဖြစ်ရလေ၊ ဟိုကောင်မလေးက စန္ဒီဖေဖေမှာ အိမ်ထောင်ရှိတာ မသိဘူးလား။ ပြီးတော့ အဲဒီကောင်မလေးက ဘယ်လောက်ချောနေလို့လဲ”

“အဲဒါတွေ စန္ဒီမသိချင်ပါ

ဘူး ဖွေးနုရယ်၊ အခု သူ့အဝတ်အစားတွေနဲ့ သူဝတ်ခဲ့တဲ့ ရွှေသားအချို့ တောင်းပြီး ဆင်းသွားပြီ”

ကျွန်မ သိပ်ပြီးအံ့သြသွားတယ်။ လောကလူသားတွေအားလုံး အမှားနဲ့မကင်းနိုင်ကြပေမဲ့ ဒီအမှားမျိုးကတော့ ရှာမှရှားတဲ့ အမှားကြီးကို ဟိုကောင်မလေးရော၊ စန္ဒီအဖေပါ ကျူးလွန်ခဲ့ကြတာ။ သွေးရိုးသားရိုးအလုပ်မျိုး လုပ်တဲ့သူမဟုတ်တဲ့ အနှိပ်ခန်းမှာ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုကတည်းက စန္ဒီဖေဖေ စဉ်းစားသင့်တာ။ နောက် ကြားရတာက ညတိုင်းအနှိပ်ခန်းသွားရင်း ငြိကြတာတဲ့။ ပေးနိုင်ကျွေးနိုင်တဲ့ စန္ဒီအဖေကို အပီကိုင်း၊ အပိုင် ချုပ်ခဲ့တာ။

နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာတော့ သတင်းဆိုးကြားရပြီ။ စန္ဒီအဖေနဲ့ အမေတို့ တရားဝင်ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက်ပြီဆိုတဲ့သတင်း။ အဲဒီတော့ ကျွန်မရော ကြည်ပြာပါ မနေသာဘူး။ သူတို့ရုံးက ပြန်ချိန်ကိုမှန်းပြီး သွားမေးဖြစ်တယ်။

“ငိုမနေနဲ့သမီး ... သူဟာ မကြင်လို့ ပစ်ထားခဲ့ပြီပဲ။ ချင်းစိမ်းနဲ့ မိသလင်လိုပေါ့လေ။ အိုးရွဲရင် စလောင်းဖုံးနဲ့ ဖုံးပြရုံပဲပေါ့။ အချိန်တန်ရင် သမီးအဖေ လုံးဝနားလည်သွားမှာပါ။ ယောက်ျားလေးဆိုတာ

နားလိုပဲ သမီး။ ချည်တိုင်ကောင်းကို ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး သမီး”

စန္ဒီမေမေက အရှက်ရနေတဲ့ စန္ဒီကိုပြောရင်း ကျွန်မတို့ကိုလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေဖို့ ပြောရင်း ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးပဲ ရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အပူတွေရှိနေမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ လင်ပစ်မယား၊ ဖခင်ပစ်သမီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ခြပ်ရဲ့နောက်မှာ ပူပြင်းတဲ့ဒေသာက တွေ့ရှိနေမှာ အမှန်ပဲလေ။

လင်မယား တရားဝင် ပြတ်စဲပြီးတဲ့နောက် စန္ဒီတို့ငှားအမိခမျာ အထည်ဆိုင်ကို ရောင်းချရင်း လှုပ်ရှားနေခဲ့တာ။ အဲ တစ်လခန့်အကြာ ကျွန်မရုံးပိတ်ရက်၊ စာရေးနေဆဲမှာပဲ ရောက်လာသူက စန္ဒီ---။

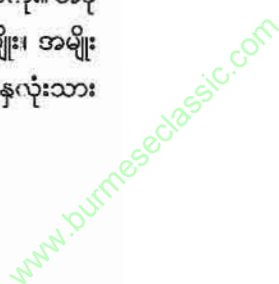
“ဖွေးနု စန္ဒီတော့ ပြဿနာ ဖြစ်ပြန်ပြီ”

“ဟင် ဘာပြဿနာလဲ၊ စန္ဒီအဖေကြောင့်လား”

“ဟင့်အင်း အစ်ကိုလေ စန္ဒီအပေါ် သစ္စာမရှိဘူး။ အခြားတစ်ယောက်နဲ့တွဲနေပြီတဲ့”

“ဘုရားရေ”

ကျွန်မ ဘုရားဟုလိုက်တယ်။ ယောက်ျားသားတွေက တော်တော်သိက္ခာမဲ့တာပဲငါ့ကို။ အခု တစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး၊ အမျိုးမျိုးအရောင်ပြောင်းရင်း နှလုံးသား

ကို လောင်းကြေးထပ်ပြီး အနိုင်ရ နိုင်မယ်ထင်ရင် ဈေးကွက်ကစားဖို့ ဝန်မလေးကြတဲ့ လူတွေပါလား။ ကြည့်ပါဦး စန္ဒီခမျာ ဖခင်ကပစ်၊ ချစ်သူကပစ်။ ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက် လို့ရွာဆိုတာ စန္ဒီအတွက် ပြောခဲ့တဲ့ စကားများလား။

စန္ဒီကတော့ တအင့်အင့် ရှိုက်ပြီးငိုဆဲ---။

“သေချာရဲ့လား စန္ဒီရယ်၊ ဟင် ...”

စန္ဒီကို ဖက်ထားရင်း မေးမိတဲ့ ကျွန်မ။ စန္ဒီခမျာမှာတော့ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ငိုရှိုက်နေဆဲ။ သူမ စိတ်ပြေအောင် ဘာပြောရမည် မ သိတော့။

“သေချာတယ် ပွေးနု။ စန္ဒီက ဖုန်းဆက်တာတောင် ဖုန်းမကိုင် တော့ဘူး။ ခဏခဏလည်းဆက် တယ်။ လုံးဝကို အဆက်ဖြတ်တဲ့ သဘော။ အဲဒါ စုံစမ်းကြည့်တော့ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ တကယ်ဖြစ် နေတယ်ဆိုတာ သိရတာ။ စန္ဒီက သူတို့အိမ်လိုက်သွားတော့ ...”

စကား ဆက်မပြောတော့ တဲ့ စန္ဒီ။

“သူနဲ့ တွေ့တယ်ပေါ့”

“ဟို ... ဟို သူကပြော တယ်။ စန္ဒီဖေဖေ အကြောင်းတွေ လေ၊ စုံနေတာပဲ၊ ဖေဖေ နောက်အ

သစ်ကောင်မလေးနဲ့ တွဲနေတာက အစ၊ ပြီးတော့ တည်းခိုခန်းမှာ စန္ဒီ ဖေဖေနဲ့တွေ့နေတာအဆုံး ... အို ... ပြောရမယ်ဆိုရင် ဖေဖေအပြစ်ကို ပုံကြီးချဲ့ရင်း စန္ဒီကို မေ့သွားမုန်းသွား စေချင်တဲ့သဘော”

“အဲ့ဒါ ... စန္ဒီအပေါ်တ ကယ်မချစ်လို့ နောက်အသစ်က သာလို့၊ စန္ဒီဖေဖေ အပြစ်ကိုရှာပြီး စန္ဒီအပေါ်တကယ်မုန်းတာ၊ ပြောရ ရင် သစ္စာမဲ့တာပဲ စန္ဒီ။ ဒါနဲ့ စန္ဒီဖေ ဖေသတင်း ဘာကြားလဲဟင်၊ သူတို့ တရားဝင်ယူသွားပြီတဲ့လား”

“ဟင့်အင်း ... မသိဘူး၊ တရားဝင်ယူတယ်လို့တော့ မကြား ဘူး။ မေမေကတော့ ဖေဖေနဲ့ပတ် သက်ပြီး လုံးဝကို မပြောတော့တာ၊ နာမည်တူတောင် မခေါ်ချင်ဘူးတဲ့။ စန္ဒီကိုလဲ လုံးဝ မခေါ်မပြောဖို့ ပြော ထားတယ်”

အပူပေါ် အပူဆင့်နေတဲ့ အကြောင်းကို ပြောသလိုဖြစ်နေလို့ ကျွန်မ အားနာမိတယ်။ နောက် တော့ စန္ဒီပြန်သွားပြီးတဲ့နောက် ယောက်ျားတွေအကြောင်းတင်မက ဘူး မိန်းကလေးတွေအကြောင်းပါ ဆက်စပ်စဉ်းစားမိတာ။

“အင်း လက်ခုပ်ဆိုတာ တစ်ဖက်တည်းတီးရင် မမြည်နိုင်ပါ ဘူး။ နှစ်ဖက်တီးမှ မြည်နိုင်တာ

လေ”
ခေတ်အခြေအနေနဲ့ မိန်း ကလေးတွေရဲ့ လှုပ်ပေါ်လော်လည် လိုချင်တဲ့ ယနေ့အခြေကို တွေးနေ မိတာက ကျွန်မ။

နောက်တော့ ကြားရတာ က စန္ဒီတစ်ယောက် အင်တာနက် ဆိုင်မှာ အထိုင်များနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားရတယ်လေ။

“ဟုတ်တယ် ပွေးနု၊ မေ့ က စန္ဒီတို့အထည်ဆိုင်ကိုရောက် တယ်၊ စန္ဒီမေမေနဲ့တွေ့တော့ ပြော ပြရှာပါတယ်၊ တစ်ပတ်ကို သုံးရက်၊ အထည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပေးတယ်တဲ့ ကျန်တဲ့ရက်တွေက အင်တာနက် ဆိုင်မှာပဲ အချိန်ဖြုန်းနေတာတဲ့ ထိုင်တဲ့သုံးရက်မှာလဲ လစ်ရင်လစ် သလို အင်တာနက်ဆိုင် ထွက်ထိုင် နေသတဲ့၊ အဲဒါ ပြောပေးပါဦးဆိုပြီး စန္ဒီမေမေက တောင်းပန်တယ် ခွေ နု”

တစ်ရက်မှာ အိမ်ထဲ ရောက်လာပြီး ကြည့်ပြာကပြော လာတယ်။ ကြည့်ပြာစကား နား ထောင်ရင်း စန္ဒီတစ်ယောက် ချစ်သူ ပစ်သွားတဲ့အပေါ် စိတ်ပြေလစ် ပြောက် ရသေ့စိတ်ဖြေသဘော၊ အင်တာနက်ဆိုင် ထိုင်ဖြစ်လေ၊ လား။ ဖခင်အပေါ် မကျေနပ်လို့

ရှုထောင့်မှအင်းဒင်ရသမုဒ္ဒရာ

ထည်ဆိုင်ကို စိတ်မဝင်စားလေ သလား။

“အဲဒါ စန္ဒီမေမေခမျာမှာလဲ အတော်စိတ်ပျက်နေပုံရတယ်”

ကြည်ဖြာက ဆက်ပြောလာသည်။

“အင်း ခေတ်ကာလအရ အင်တာနက် သုံးတာကတော့ အပြစ်တင်စရာမလိုပါဘူး ကြည်ဖြာ။ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေးအတွက်ဆိုရင်တော့ အကျိုးရှိအောင် သုံးသင့်ပါတယ်။ တလွဲတွေ သုံးနေရင်တော့”

“ဟုတ်တယ် ဖွေးနု၊ အဲဒီတလွဲလမ်းမှားလိုက်နေတယ်လို့ စန္ဒီမေမေက ယူဆနေရှာတာ။ ပြောပြန်ရင်လည်းမကြိုက်ဘူးတဲ့။ ပြန်ပြောခဲတယ်တဲ့”

“စန္ဒီ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

“လေးစားရမယ့်ဖခင် မရှိတော့ ထင်ရာစိုင်းမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ဝင် သွားသလား မှမသိတာ။ ကြည်ဖြာ အထင်တော့ အင်တာနက်ကနေ လူတစ်ဦးနဲ့ ချိတ်နေတယ်လို့ထင် တာပဲ။ သူ့မေမေကလဲ အဲသလိုထင်တယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ ဟယ်”
ကျွန်မ ညည်းတွားရင်း ငေးနေမိတယ်။ နောက် ချစ်သူရဲ့ သစ္စာဖောက်ခြင်းကိုခံရတဲ့ စန္ဒီ။

“ဟုတ်တယ် ဖွေးနု၊ ဖွေးနု စဉ်းစားလေ၊ အခု အင်တာနက်သုံးပြီး ချစ်သူတွေရာကြ၊ လမ်းမှားရောက်ကြ၊ သားရဲတွင်းရောက်ကြ၊ ဘဝပျက်ကြနဲ့ ဖြစ်နေတာဆိုတော့”

ကြည်ဖြာက စိတ်မသက်မသာနဲ့ပြောတယ်။ နောက်နေ့ စန္ဒီတို့ အထည်ဆိုင်ကိုရောက်တော့

စန္ဒီမရှိဘူး။ သူ့အမေက အင်တာနက်ဆိုင်မှာရှိတယ်ပြောတော့ အဲဒီဆိုင်ကိုရောက်သွားတော့ စန္ဒီကိုတွေ့။ အကျိုးအကြောင်း ပြောရတာကကျွန်မ။

“စန္ဒီ ဖွေးနုကို အရင်တုန်းကလိုခင်ရင် အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ ဖွေးနု”

“စန္ဒီ ဒီအင်တာနက်ကနေ လူတစ်ဦးနဲ့ ပြီနေတယ်ဟုတ်လား”

ဤအမေးကြောင့် ပြုံးနေသောစန္ဒီ။ စန္ဒီကကျွန်မကို ကြည့်တယ်။ အဖြေမပေးသေးဘဲ အင်တာနက်ဆိုင်ဘေးက အအေးဆိုင်ထဲဝင်လာ၊ အအေးပုလင်းမှာပြီးမှ စန္ဒီကပြောတယ်။

“သူ မနေ့က လက်ထပ်

သွားပြီ”

စန္ဒီအသံတွေ တုန်နေတာ။ သူ့ချစ်ဦးသူ လက်ထပ်သွားတဲ့ အကြောင်းပြောနေတာ။

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ စန္ဒီရယ် သူကတကယ်မေတ္တာမရှိလို့ လက်ထပ်သွားတာပဲ”

“ဖွေးနုကမှ တကယ်မခံစားဖူးတာ၊ စန္ဒီကတော့ တကယ်ခံစားနေရတယ်”

“စန္ဒီရယ် ပြီးခဲ့ပြီပဲ၊ အားလုံးပြည်ဖုံးကားချစေချင်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အရာအားလုံး ပြည်ဖုံးကားချပြီပါပြီ၊ အခုအချစ်စစ်မျက်နှာသစ် ဖွင့်နေပြီဖွေးနု”

“ဟယ်”

ဒီစကားကြောင့် ကျွန်မမျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ တစ်ယောက်ကပစ်လို အသစ်တစ်ဦးရှာတယ်ဆိုတာ မိန်းမသားတစ်ဦး အနေနဲ့လွယ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ရှာတဲ့ချစ်သူကရာ တကယ်ချစ်မယ့်သူလား၊ အပျော်ကြုံမယ်လူလား၊ ဒါတော့ စဉ်းစားရမယ်လေ။

“နေပါဦး အသစ်တွေနေပြီလား စန္ဒီ”

“တွေ့နေပြီ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ပြောချင်တာတွေ ဒီမှာပဲပြောနေကြတာ။ သူက စန္ဒီထက် အသက်

နည်းနည်းကြီးမယ့်ပုံပဲ။ စန္ဒီကို တကယ်ချစ်ပါတယ်တဲ့။ အဲဒါ သူက စန္ဒီဓာတ်ပုံကို ပိုပေးပါဆိုတော့ စန္ဒီက အခြားသူတွေရဲ့ဓာတ်ပုံကို တင်ပေးလိုက်တာ။ သူ့ဓာတ်ပုံကို တင်ပေးပါဆိုတော့ တင်မပေးဘူးတဲ့။ တွေ့တော့မှပဲ ကြည့်တော့တဲ့”

“စန္ဒီရယ် အားလုံး မှားကုန်မယ်နော်။ အခုခေတ်က အဲဒီအင်တာနက်ကနေ တွေ့ကြပြီး အပြင်မှာ ပျက်စီးနေတာ စန္ဒီလည်း ကြားမှာပဲ”

သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်နဲ့ ပြောမိတဲ့ ကျွန်မ။ စန္ဒီကတော့ မထိမဲ့သဘော။

“ဖွေးနု ငါ ဟိုလူကိုချစ်မယ်။ အနိုင်ယူပြမယ် ဖွေးနု”

ငယ်ချစ်ဦးကို ဦးတည်ပြီး ပြောနေတဲ့ စန္ဒီ။

“ဒါဖြင့် အခု သူနဲ့ကောဘယ်တော့တွေ့မယ်လို့ ချိန်းထားလဲ စန္ဒီ”

“မသိသေးပါဘူး ဖွေးနု၊ သူကတော့ တွေ့ဖို့ပဲပြောနေတာ။ စန္ဒီက စဉ်းစားဦးမယ်ဆိုပြီး ပြောထားတာ”

“တကယ်လဲ စဉ်းစားပါစန္ဒီ၊ လူဆိုတာ ယုံရတာမဟုတ်ဘူး။ ဖုန်းနဲ့ဆိုတာ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ထိပ်တိုက် တွေ့နေကြမှာပဲ။ အဲဒီလို

တွေ့ကြတဲ့အခါ မိန်းမသားဆိုတာ အရှုံးဘက်ကချည်ပဲ။ မျက်ရည်ကို အဖော်ပြုရင်း ကျန်ခဲ့ရတဲ့ သူတွေချည်းပဲလေ။ အနိုင်ဆိုတာ လုံးဝမရှိတဲ့လူတွေပါ စန္ဒီ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်အသိစိတ်နဲ့ ကိုယ်ထိန်းသိမ်းရမယ် စန္ဒီ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်ဘူး။ စိတ်နှောက်ကိုယ်ပါ လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့”

ကျွန်မ စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘူး။ စန္ဒီကိုကြည့်ရင်း ရင်လေးနေမိတာလေ။ သူနဲ့အတော်ကြာအောင် စကားပြောအိမ်ကိုပြန်ခဲ့တဲ့ကျွန်မ။ စန္ဒီကတော့ အင်တာနက်ဆိုင်ထဲ ပြန်ဝင်သွားပြီ။ စန္ဒီကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းမောချမိတဲ့ ကျွန်မ။

“ရင်လေးရပါလား စန္ဒီရယ်”

“ဟဲ့ သမီး၊ ဒီကနေ စန္ဒီနာရေးသွားရမယ်လေ”

အမေ့စကားကြောင့် အတွေးပျက်သွားတဲ့ ကျွန်မ။ ဆက်တွေးဖို့အားမရှိ၊ သတ္တိမရှိတော့တဲ့ ကျွန်မ။ မတွေးရဲ၊ မတွေးချင်တဲ့ လက်ကျန်အတွေးတွေက ကျွန်မရင်ထဲမှာအပြည့်။ တနင့်တပိုးကြီးနေတာ။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မတောင် မိန်းမသားဖြစ်ရတဲ့ဘဝ အားငယ်သွားမိသလိုလို။

တွေးရင်းနဲ့ပဲ စန္ဒီရဲ့နာရေးကို လိုက်ပို့ဖို့ပြင်ရတယ်။ ကြည်ပြာဆီသွား။ ကြည်ပြာနဲ့အတူ စန္ဒီတို့အိမ်သွား။ နာရေးပို့မယ့်ကားက မွန်းလွဲတစ်နာရီ ထွက်ကြမှာ။ ကြည်ပြာနဲ့ အချိန်းအဆက်လုပ်ပြီးသား။

ရုတ်ခြည်းပဲ စန္ဒီရဲ့ လှပဖြူစင်တဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်မိတယ်။ သူ့ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ချစ်ဦးသူနဲ့ တွေ့ဆုံစကားပြောခဲ့တာလေးတွေ အမှတ်ရတယ်။ ချစ်သူပစ်သွားခဲ့တာကြောင့် ငိုခဲ့တာလေးတွေကိုလည်း အမှတ်ရနေမိတယ်။ နောက်အင်တာနက်အနေ လူတစ်ဦးနဲ့ ချိတ်မိတာ အို ကျွန်မ မတွေ့ရဲတော့ဘူး။

“သမီး အဲဒီစန္ဒီရဲ့ အဖြစ်က မြန်မာမိန်းကလေးတွေရဲ့ အနာအတ်ကို သင်ခန်းစာ ပေးလိုက်တာပဲ သမီး။”

မေမေက ကျွန်မအနားပေးပြီးပြောတယ်။ မေ့မေ့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မမျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာတယ်။ ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေရော၊ အရှက်တရားတွေပါ စီးမျောနေတယ်။ မဆင်မခြင်နဲ့ အယုံလွယ်ပြီး ဆင်ရာစိုင်းတဲ့ စန္ဒီရော၊ စန္ဒီအဖေတို့ပါ မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိတာ။

“ဒါဆိုရင် စန္ဒီက အပြင်

မှာတွေ့တော့မှ သူ့အဖေမှန်းသိတာပေါ့။”

“ဟုတ်တယ်မေမေ အင်တာနက်ဆိုင်ကနေတွေ့မယ်၊ တွေ့ရမယ့်နေရာက တည်းခိုခန်းနားမှာ ရှိတဲ့ ဘီယာဆိုင်အနီးကို ချိန်းတာတဲ့။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မမြင်ဖူးကြတော့ သိရလွယ်အောင် ဝတ်လာမယ့် အင်္ကျီအရောင်ပါ ပြောပြီးချိန်းကြတာ။ ချိန်းတဲ့နေရာလည်းရောက်ရော စန္ဒီမခွာ သူ့အဖေဖြစ်နေတာ။ သူ့အဖေကလဲ သူ့သမီးဖြစ်နေတာလည်းသိရော။”

ကျွန်မစကား မဆုံးခင် မေမေက ဆက်ပြောလာတယ်။

“အဲဒါကြောင့် အရှက်ကြီးရှက်ပြီး စန္ဒီက အဆိပ်သောက်သေသွားတာပေါ့။”

“ဟုတ်တယ်မေမေ စန္ဒီဖေပေကတော့ တစ်ချိုးတည်း ပြေးထွက်သွားတာ၊ ဘာဖြစ်မလဲတော့ မသိဘူး။”

“အဲသလိုဖြစ်တာ စန္ဒီမေမေ သိတော့ အတော်လေး နာကြည်းမှာပဲနော်။”

“နာကြည်းတာပေါ့ မေမေရယ်။ စန္ဒီဖေဖေနဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ အနှိပ်ခန်းက ကောင်မလေးနဲ့ ကွဲပြီးတဲ့ နောက် စန္ဒီဖေဖေက အင်တာနက်

ကနေပြီး အသစ်ရှာတဲ့သဘောနဲ့တူပါတယ် မေမေရယ်။ စန္ဒီမေမေကတော့ ရှက်လွန်းလို့ သူ့ယောက်ျားအပေါ် ကမ္ဘာမကြေညီခန်းဖြစ်သွားပြီမေမေ။”

ကျွန်မ မပြောချင်တော့ဘူး။ အရာရာတိုင်း ဆင်ခြင်နိုင်မှ၊ စဉ်းစားနိုင်မှ မိမိတို့ မိန်းမသားတွေရဲ့ဘဝပန်းက ထာဝရလန်းမယ်ဆိုတဲ့အဖြေကိုရပြီးနောက် ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူ ကိုမောင်အချစ်ကိုလည်း အဖြူအမည်း သိရအောင် ကျွန်မဦးနှောက်နဲ့ အမြဲ သုံးသပ်ရဦးမယ်လေ။

အဲဒီအချိန် စန္ဒီကို သတိရမိတယ်။ ဪ... ကြွေချိန်မကျဘဲ ကြွေသွားတဲ့ ပန်းကလေး တစ်ပွင့်။ နေဝင်ချိန်မဟုတ်ဘဲ နေခင်းမှာဝင်သွားတဲ့ နေတစ်စင်းလိုပါပဲလား။

တွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး

သားဖိုက်မိခင်

အောင်မြင်ဦး (ထားဝယ်ချောင်)

ရွှေထောင်မှိုင်းနှင့် ရသေ့မပုစင်း

သားမိတ်မိခင်

အောင်မြင်ဦး (ထားဝယ်ချောင်)

အဘွားအိုတစ်ဦး၊ အသက်
အားဖြင့် ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့်။ ဖြူဖွေး
နေသော ဆံပင်အား ဆီလိမ်းပြီးသင်
ခြင်း မရှိသဖြင့် နီကြောင်ကြောင် အ
ရောင်သို့ပင် ပြောင်းနေပေပြီ။ ဝတ်ဆင်
ထားသော ထဘီအင်္ကျီများမှာလည်း
ညှိုးနွမ်းညစ်ပေလျက် လက်တစ်ဖက်
တွင် ထီးစုတ်တစ်ချောင်း၊ အခြားလက်
တွင် ထမင်းထုပ်အား ကိုင်လျက်
သောကအရောင်လွမ်းသော မျက်လုံး
များဖြင့် ရဲစခန်းအတွင်း ဝင်ရောက်လာ
ပြီး အစောင့် တာဝန်ကျ ရဲတပ်သား
တစ်ဦးအား အကူအညီတောင်းခံသည်။

“သားလေးရယ် အမေ့သား
ထိုလက်ကို ဒီထမင်းခဲလေး ကျွေးချင်
ထိုပါ”

“အချုပ်ခန်းထဲမှာ ကိုလတ်
နို့သလား”

“ရှိ”

“အမေ ဒီမှာထိုင်ပါ။ ကျွန်
တော် ထမင်းထုပ် ပို့ပေးမယ်”

“အေးကွယ် ကျေးဇူးပါပဲ”

“ကိုလတ်က ပြောတယ်။

နှောင်ထမင်းလာမပို့ပါနဲ့လို့ အမေ့ကို မှာ
လိုက်တယ်”

“အမေ ထမင်းမပို့ရင် ဘယ်
လိုစားမလဲကွယ်”

“သူ့အဖော်တွေနဲ့ စားမှာ
ပေါ့”

“အဲဒါ ခက်တာပဲ။ အချုပ်
ထဲက အဖော်အပေါင်းတွေနဲ့ အပြင်
ရောက်တော့ တွဲပြန်၊ တွဲပြီးတာနဲ့ အချုပ်
ထဲပြန်ရောက် သံသရာလည်နေတာပဲ”

“အမေ ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့
ပေါ့”

“အမေ ပင်ပန်းရင် ပင်ပန်း
ပါစေ၊ ဥပဒေနဲ့ မကင်းတာမှန်သမျှ ဘာ
မှ မလုပ်ရင် အမေပင်ပန်းရကျိုးနပ်ပါ
ပြီ”

အမေအိုနှင့် ကင်းတာဝန်ကျ
ရဲဘော်လေး ပြောဆိုနေသော စကားများ
ကို စခန်းမှူးက စောင့်ကြည့်နားထောင်
နေသည်ကို မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြ။
စခန်းမှူးက ဝတ်စာရေးကြီးကို ခေါ်ပြီး
ပြောသည်။

“စာရေးကြီး ကိုလတ်ကို
ဘာနဲ့ ချုပ်ထားသလဲ”

“ဥတ မူးယစ်ရမ်းကားနဲ့

ဖမ်းထားလို့ ၁၅၁နဲ့ ချုပ်ထားပါတယ်
စခန်းမှူး”

“အမှုဖွင့်ပြီးပြီလား”
“မဖွင့်ရသေးပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ကိုလတ်ကို ကင်း
အဖွဲ့ ထုတ်ခိုင်းပြီး ကျွန်တော့် ရုံးခန်းပို့
ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ စခန်းမှူး
“ကိုလတ်မိခင် အဘွားအို
ကိုလဲ ရုံးခန်းကို လွှတ်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”
ကင်းအဖွဲ့မှ ကိုလတ်အား
စခန်းမှူးရုံးခန်း ပို့အပ်ချိန် စာရေးကြီး
ကလည်း အဘွားအိုအား လာရောက်ပို့
ပေးပြီးနောက် စခန်းမှူးက-

“ကိုလတ် မင်း အသက်
ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“၂၄ နှစ်ပါ ဆရာ”

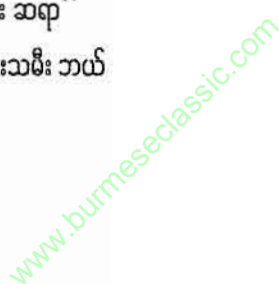
“ငဲ့ညီက ဘာအလုပ်လုပ်
သလဲ”

“ကြုံရာကျပန်းပါ ဆရာ”

“မင်းအမေ့ကို ငွေ ဘယ်
လောက် ပေးဖူးသလဲ”

“မပေးဖူးပါဘူး ဆရာ”

“အမေ့မှာ သားသမီး ဘယ်

နှစ်ယောက်ရှိသလဲ”

“နှစ်ယောက် ရှိပါတယ်။

အကြီးကောင်က အမေတစ်ယောက် တည်း ဘာလဲ။ ကိုလတ်ကို မထား ဘူးဆိုတော့ အမေ ဘယ်နေနိုင်မလဲ သားရယ်”

“အစ်ကိုဖြစ်သူကတောင် လက်မခံချင်လောက်အောင် ကိုလတ်က အတော်ဆိုးသွမ်းနေလို့ပါ”

“အရက် မသောက်ရင်

ကောင်းပါတယ်။ အရက်သောက်ရင် ပြဿနာဖြစ်တော့တာ”

“ကိုလတ် ပြဿနာဖြစ် တိုင်း အမေလိုက်ရှင်းနိုင်ပါ့မလား”

“အခု အချုပ်ထဲရောက်နေ တော့ အလုပ်လဲမလုပ်နိုင်၊ မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင်ဖြစ်ရတယ်။ ရှိတာလေး ပေါင် နှံ့ရောင်းချပြီး လိုက်ခဲ့ရတာပေါ့ သား ရယ်”

“ကဲ ကိုလတ် မင်းအမေ ပြောတာ ကြားရဲ့လား။ မင်းကိုယ်မင်း ပြု

ပြင်နိုင်ပါ့မလား”

“ပြုပြင်ပါ့မယ် ဆရာ”

“အပြောနဲ့ ပြုပြင်လို့ မရ ဘူး။ လက်တွေ့အလုပ်နဲ့ သက်သေပြရ လိမ့်မယ်။ မင်းကို ငါ စောင့်ကြည့်နေမှာ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

သားအတွက် သောကများ ဖိစီးနေသော အမေအိုအား သနားမိသ ပြင့် စခန်းမှူးက ကိုလတ်အား ရဲစခန်း ဝန်ခံချက် လက်မှတ်ရေးထိုးစေပြီး ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်၍ မိခင်အား လုပ် ကျွေးသမှုပြုရန် မှာကြားပြီး ပြန်လွှတ် ပေးလိုက်သည့်အခါ-

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သားရယ်။ အမေ ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့ တယ်။ ကိုလတ်ရယ် အမေ့ကို သနားပါ ဦး။ မင်း နောက်ထပ်ဖြစ်ရင် အမေသေ ရလိမ့်မယ်”

“ကဲ ကိုလတ် သွားကြ တော့။ အမေ့ကို ဂရုစိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“သားလေး မင်းဆရာထံ ကန်တော့လိုက်ဦး”

“နေပါစေ အမေ မလုပ်ပါနဲ့”

သွားကြပါ”

“သွားပြီ ဆရာ”

အမေအိုနှင့် သားဖြစ်သူ ကိုလတ် ရဲစခန်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်ကို စခန်းမှူးက ငေးမောကြည့်နေမိပြီး သားအပေါ် ကြီးမားလှသော သံယောဇဉ်ကို ရင်ပြောင်းခံစားမိသည့်အတွက် သားအမိနှစ်ဦးအပေါ် တစ်ခုခု လုပ်ပေးလိုသော ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်မိ၍ နယ်ထိန်း ဆရာအောင်အောင်အား ခေါ်ယူပြီး-

“ဆရာအောင်အောင် ထိုင်စရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ စခန်းမှူး”

“အခု ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တဲ့ ကိုလတ်သားအမိကို သိသလား”

“သိပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့ နယ်မြေထဲကပဲ”

“ကိုလတ် အခြေအနေကို ဆရာ အောင်အောင် သိမှာပေါ့”

“အဲဒီ တောင်လေးက အခေါင်းအသင်း မင်တယ်။ အလုပ်လဲ ထက်ကြောမတင်းဘူး။ အသောက်အစားလဲ ရှိတော့ အထိန်းအကွပ်မရှိဖြစ်နေတာပဲ ဆရာ”

“အေးဗျာ သူ့အမေက အသတ်ကြီးပြီ။ သားအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးရှာတော့ ဆရာ့အနေနဲ့ ကူညီတည့်မတ် ပေးစေချင်တယ်”

“ညနေစောင်း အဘွားကြီး ဈေးရောင်းပြန်လာလို့ အိမ်မှာ သူ့သား မရှိရင် အရက်ဆိုင်စုံအောင် လိုက်ရှာတော့တာပဲ”

“အမယ်အိုလဲ ဝင့်ကြွေးလို့ ပြောရမှာပဲ”

“ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ် စခန်းမှူး”

“အေးဗျာ ကုသိုလ်လဲရတာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

□□□□

တစ်နေ့ ဆရာအောင်အောင်နှင့်အဖွဲ့ နယ်မြေလှည့်ကင်း ဆောင်ရွက်နေစဉ် ဗိုလ်မှူးဗထူးဈေးအနီး လူများ ဝိုင်းအုံကြည့်နေသဖြင့် သွားရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ရာ အရက်သေစာများသောက်စားထားသော လူငယ်သုံးဦးအနက် နှစ်ဦးမှာ အကျီမပါ လက်မောင်းလှဲလျက် ရှိပြီး ကျန်တစ်ဦးက အနိုင်အရှုံး ဒိုင်

လုပ်နေသည်ကို လူအများ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။

“ကဲ ညီလေးတို့ငါကြ၊ မင်းတို့ လက်မောင်းလှဲ အားပြိုင်ရမယ့် နေရာ မဟုတ်ဘူး”

“ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့ ငါးမောင်းပြည့်မှ အနိုင်အရှုံးပေါ်မှာ ဆရာ”

“အေးပါ ခဏကိုက်ခဲ့ကြ၊ ဟိုရောက်မှ ဆက်ပြိုင်ကြတာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းတာလား ဆရာ”

“ဖမ်းသင့် မဖမ်းသင့် ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

“ဆရာကြီး ကျွန်တော် ကိုလတ်ပါ။ ဆရာ သိပါတယ်”

“အေး မင်းကို ငါသိတယ်။ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ဒီအနားက ရပ်ကွက် ရယကရုံးကို သွားကြရအောင်”

ဆရာအောင်အောင်နှင့် အဖွဲ့က ကိုလတ်တို့ သုံးဦးကို အနီးဆုံး ရပ်ကွက်ရုံးသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပြီး ရပ်ကွက်တာဝန်ရှိသူများမှတစ်ဆင့် ၎င်းတို့၏

မိဘများကို ခေါ်ယူစေခဲ့သည်။

“ဆရာ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ဘာအပြစ်မှ မလုပ်ပါဘူး”

“အေး မင်းတို့ အရက်သောက်ပြီး အများပြည်သူ သွားလာတဲ့ လမ်းမမှာ လူစွမ်းတောင်းလုပ်ပြနေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အရက်အကြွေးယူဖို့ တာဝန်ခံရမယ့်သူ ရွေးနေတာပါ”

“ဪ မင်းတို့က အကြွေးယူတာ ဝန်ခံရွေးပွဲပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ကို လူတွေ ဝိုင်းအုံကြည့်နေတာကို ဆရာတို့ရောက်လာမှ သိတယ်ဆရာ”

“မင်းတို့က လူထူးလူဆန်းတွေဆိုတော့ ဝိုင်းအုံကြည့်ကြတာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ မသိလိုက်ကြဘူး ဆရာ”

ထိုစဉ် ကိုလတ်တို့ သုံးဦး၏ မိဘများ ရပ်ကွက်ရုံးသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး နောက်ဆုံးမှ ရောက်ရှိလာသော ကိုလတ်၏ မိခင်ဖြစ်သူက-

“ကိုလတ်ရယ် နင် လုပ်လိုက်ပြန်ပြီ။ အမေမှာ ဒီနေ့ ဈေးရောင်း

မကောင်းရတဲ့ကြားထဲ ဆိုင်ကို သူ့ဈာန်ကြည့်ခိုင်းခဲ့ရတယ်။ ဒီကောင်တွေနဲ့ မပေါင်းပါနဲ့လို့ အမေ ပြောထားရက်နဲ့”

“အဘွားကြီး စကားပြောတာကြည့်ပြော။ ကျွန်မသားက အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ ရှင့်သား အလုပ်မရှိ အထိုင်မရှိနဲ့ ပေါင်းလို့ အခုလို အရှက်ထွက်တာ”

“ကျွန်မသားက အလုပ်မလုပ်ပေမယ့် ကျွန်မ လုပ်ကျွေးနေတာ ဘယ်သူ့အပူမှ မပါဘူး”

“မပူပါဘူးတော်။ အချိန်တန် ထောင်ကျမှာပဲ”

“ကျွန်မသားကို အတိတ်က နိမိတ်မရှိတဲ့ စကားတွေ မပြောပါနဲ့”

“တော်ကြပါတော့ဗျာ။ အမေတို့ ကလဲ”

“နင်တို့ကြောင့် စကားပြောနေရတာ”

ရပ်ကွက်လူကြီးများက သောတော့ဘဲ ရပ်ကွက်ရုံးအတွင်း ဝင်ဖောက်၍ စကားနိုင်လှ ပြောဆိုသော မိခင်များကို ဟန့်တားလိုက်ပြီး နောက် ရပ်ကွက်လူကြီးတစ်ဦးက-

“ဆရာ အောင်အောင်”

ကျွန်တော်တို့ကို
လူတွေ
ဝိုင်းအုံ
ကြည့်နေတာကို
ဆရာတို့
ရောက်လာမှ
သိတယ်
ဆရာ

ရှုထောင့် ညွှန်းနှိုင်း ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ကောင်တွေကို ဥပဒေအရသာ အရေး ယူလိုက်ပါဗျာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ရုပ်ကွက်လူကြီး ရယ်။ ကျွန်မသားလေးက အရက် သောက်ရုံပါ။ သူများကို မစော်ကားပါ ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ရှင်။ က လေးတွေက ချစ်ခင်ကြပါတယ်။ သူ ငယ်ချင်းတွေ အပျော်လွန်သွားတာပါ”

“အခုတော့ ပြန်တည့်သွား ကြပါလား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ရဲကြီး တွေရော ရုပ်ကွက်လူကြီးတွေကိုပါ တောင်းပန်ပါတယ်။ နောင်မဖြစ်စေရပါ ဘူး”

“ရုပ်ကွက်ထဲမှာ နောင် မ လုပ်တော့ပါဘူးလို့ ခင်ဗျားတို့ တာဝန် ထူသလား”

“ယူပါတယ်ရှင်၊ နောက် မ လုပ်စေရပါဘူး”

“မင်းတို့ကရော နောင် ဒီ ရုပ်ကွက်ထဲမှာ လာရှုပ်ဦးမှာလား”

“ကျွန်တော်တို့လဲ နောက် မလုပ်တော့ပါဘူး”

ရုပ်ကွက်လူကြီးများနှင့် မိဘ

များ လူငယ်များ ပြောဆိုနေကြသည်ကို ဆရာအောင်အောင် ကြည့်ရှု၍ ပျာယာ ခတ်နေသော ကိုလတ်၏ မိခင် အမေ အိုအား ပိုမိုသနားနေမိသည်။

“ကဲ ဥတ္တဋ္ဌကြီးလဲရှိတော့ ဒီလူငယ်တွေအနေနဲ့ ဒီအပြုအမူမျိုး တွေ နောင်လုံးဝမလုပ်ပါဘူးဆိုတဲ့ ကိုယ် တိုင်ဝန်ခံချက် မိဘများကလဲ တာဝန်ယူ ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဝန်ခံချက်တွေကို ရုံးမှာ လုပ်လိုက်ကြတာပေါ့”

“ဆရာ အောင်အောင်ပြော တာ ကောင်းပါတယ်။ မိဘတွေရော တာ ဝန်ယူနိုင်မလား”

“တာဝန်ယူပါတယ် ရှင်”

“ကဲ ဒါဆိုရင် ရုံးစာရေးခေါ် ပြီး ဝန်ခံချက်လုပ်လိုက်ရအောင်”

မိဘများနှင့် လူငယ်များ ရပ် ကွက်ရုံးတွင် ဝန်ခံလက်မှတ်ရေးထိုးပြီး ပြန်အထွက် ကိုလတ်နှင့် ၎င်း၏ မိခင် တို့က ဆရာအောင်အောင်အား ကျေးဇူး တင်စကားဆိုသည်။ သည်တော့ ဆရာ အောင်အောင်က ဖျောင်းဖျန်းချသည်။

“ကိုလတ် စခန်းမှူး မှာထား တာတွေ မေ့နေပြီလားကွာ”

“မမေ့ပါဘူး ဆရာ”

“စခန်းမှူးက မင်းအမေကို သနားလို့မင်းကို အကြိမ်ကြိမ် ခွင့်လွှတ် ခဲ့တာ။ နောက်ထပ်ဖြစ်ရင်တော့ ရမှာမ ဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ အ မေလဲ ခဏခဏပြောပါတယ်။ ဆရာတို့ စခန်းမှူးကိုလဲ အားနာလှပါပြီ။ အနေ အထိုင် ပြင်ပါတော့ သားလေးရယ်”

“မင်း အလုပ် မလုပ်ချင်ဘူး လား”

“အလုပ်မလုပ်ရင် နေပါစေ ဆရာရယ်။ အိမ်မှာအေးအေးနေရင် အမေ ကျေနပ်ပါပြီ”

“ကဲ သွားတော့။ ဒီတစ်ကြိမ် နောက်ဆုံး ဖြစ်ပါစေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

□□□□□

နှစ်လခန့် ကြာသည်အထိ ရုပ်ကွက်ထဲမှာ ကိုလတ်၏ သတင်း မ ကြားရသည့်အတွက် ကောင်းမွန်စွာနေ ထိုင်ပြီဟု ထင်မှတ်ရသဖြင့် စခန်းမှူးက ဆရာအောင်အောင်အား သင့်တော်မည့် အလုပ်တစ်ခုခု ကိုလတ်အား ရှာဖွေပေး ရေး ဆရာတပည့် နှစ်ဦး စီစဉ်နေကြ သည်။

ရွှေတော်တို့အားနှင်ရသည့်အခါ

ရဲစခန်းအတွင်း မောင်းနှင်
ဝင်ရောက်လာသော အငှားယာဉ်တစ်စီး
ကို တင်းအဖွဲ့မှ ရပ်တန့်စေပြီး ယာဉ်
မောင်း၏ ရေးကြီးသုတ်ပျာ အမူအရာ
ကြောင့် ဆရာအောင်အောင်၏ အသိ
စိတ်မှ ပြဿနာတစ်ခုခုလောက်တော့
ကျိန်းသေလောက်ပြီဟု ယူဆလိုက်
သည်။ အချိန်ကလည်း ည (၉)နာရီ
ကျော်ခန့်။

“ကျွန်တော် အငှားယာဉ်
မောင်း တင်မောင်ပါ”

“ထိုင်ပါဦးဗျာ။ ဘယ်လိုဖြစ်
လာတယ်ဆိုတာ ဖြည်းဖြည်းချင်းပြော
ပြပေးပါ”

“ကျွန်တော် မြောက်ဥက္က
လာပကို ခရီးသည်ပိုပြီး အပြန် ဗိုလ်မှူး
ဗထူးလမ်း၊ မဟာဂန္ဓာရုံမှတ်တိုင်နား
ရောက်တော့ အရက်မူးနေတဲ့ လူသုံးဦး
က လမ်းပိတ်ပြီး တားတယ်ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆက်ပြောပါဦး”
“သူတို့ လက်ထဲမှာ အုတ်ခဲ
တွေ ကိုင်ထားပြီး ပိုက်ဆံမပေးရင် ခဲနဲ့

ထုမယ်ပြောလို့ တားခရတဲ့ ပိုက်ဆံနှစ်
ထောင်ပေးခဲ့ရတယ် ဆရာ”

“နောက် ဘာဆက်ဖြစ်သေး
လဲ”

“တစ်ယောက်က ရသ
လောက်ယူပြောပြီး လမ်းဖယ်ပေးလို့
မောင်းထွက်ခဲ့ရတယ် ဆရာ။ နောက်
ကားတွေလဲ ဆက်တားနေကြတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ အမှုဖွင့် အ
ရေးယူပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ ကျွန်
တော်တို့က ညမောင်းတွေ ဆိုတော့
အန္တရာယ်ကြီးလို့ လာတိုင်ရတာပါ”

“စာရေးကြီး တိုင်စာ
ကောက်ထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့
တရားခံဖမ်းထွက်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာအောင်အောင်နှင့် အဖွဲ့
အငှားယာဉ်မောင်း တင်မောင် ပြောပြ
သော နေရာသို့ မရောက်မီ ခေမာမှတ်
တိုင်အနီး ရပ်ကွက်လူကြီးများအား အ
သင့်တွေ့ရ၍ ဆိုက်ကားများ အကူအညီ
ရယူကာ နှစ်ဖက်ညှပ်ပိတ် ဖမ်းဆီးခဲ့
ဖြင့် အရက်မူးနေသူ သုံးဦးအား ဖမ်းဆီး
ခဲ့ရာ ကောင်းမွန်မှန်တန်စွာ နေထိုင်ပြီး

ရှုထောင့်အင်းနှင့်ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

ထင်မှတ်ထားရသော ကိုလတ်ပါဝင်နေသည်ကို တွေ့ရပေတော့သည်။

တရားခံများအား ရဲစခန်းသို့ ခေါ်ယူစစ်ဆေးခဲ့ရာ အရက်များ သောက်စားထားပြီး အရက်ဖိုးငွေ ရရှိရေးအတွက် ကားများအား ရပ်တန့်ငွေတောင်းကြွကြောင်း အစစ်ခံထွက်ဆိုကြ၍ အရေးယူရပေတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက် ကိုလတ်၏ မိခင်အိုကြီး ရဲစခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

“ဆရာရယ် ကျွန်မ သားမေး ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မ သားလေးလဲ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ခွင့်ချွတ်နိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာ ကျော်လွန်ပြီး ပြစ်မှု ကျူးလွန်လာတဲ့အတွက် ဥပဒေအရ အရေးယူရတော့မယ်”

“ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မပြောတော့ဘူး ဆရာရယ်”

“ထမင်းစားဖို့အတွက် ကျွန်မတို့ တာဝန်ယူတယ်။ အမေကြီးက ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကိုလတ် ကျွန်မ အပ်ပါတယ်”

“မိဘနဲ့ တာဝန်ရှိသူတွေက ဆိုဆုံးမလို့ မရရင် ဥပဒေက ဆုံးမတော့မှာပါ။ သူပြုတဲ့ ပြစ်မှုအတိုင်းအတာနဲ့ သူခံရမှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ ကျွန်မ ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာအောင်အောင် တစ်ယောက် အမေအိုအား ပြောသာပြောလိုက်ရတယ် စိတ်ထဲတွင် မတောင်း။ သားအပေါ် အလွန်သံယောဇဉ်ကြီးရာ သော မိခင်တစ်ဦးအား အခြားပေးနိုင်သော ဖြေဆေးဆရာအောင်အောင်တွင် မရှိတော့။

သားဖြစ်သူ၏ တရားရုံးချိန်းအပတ်တိုင်းတွင် အမေအိုအား ထမင်းထုပ်ကလေးကိုင်လျက် အမြဲတွေ့မြင်နေရပေသည်။ ထူးခြားသည်ကတော့ အမေအိုတွင် ယခင်ကကဲ့သို့ သွက်လက်ဖျတ်လတ်မှု မရှိတော့။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လည်း ယခင်ကထက် ပိုမိုပိန်ပါးလာသည်ကို ဆရာအောင်အောင် ဂရုပြုမိသည်။ သို့သော် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်။ ဆရာအောင်အောင် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ အမေအိုအား ခေါ်ယူသွားခဲ့

သည်။

“အမေ ထိုင်ပါ။ ထမင်းပိုပြီးပြီလား”

“ပိုပြီးပါပြီ သားရယ်။ အမေ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“အမေ ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“မနက်ကတော့ စားလာခဲ့တယ်”

“ထမင်းတစ်ပွဲ ပေးပါ။ ကြက်သားတစ်ပွဲ၊ ပုစွန်တစ်ပွဲ”

“များလိုက်တာ သားရယ်”

“စားပါ ဝအောင်စား၊ ဒါ ကျွန်တော် ဒါနပြုတာပါ”

အမေအိုမှာ ဆာလောင်မှတ်သိပ်မှုကို ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ စားနေသည်ကို ကြည့်၍ ပီတိဖြစ်ရသူက ဆရာအောင်အောင်ပါ။ ထမင်းလိုက်ပွဲတစ်ပွဲပင် ထပ်မံမှာယူရသဖြင့် လျှာခါန်းရမှုအတွက် ပီတိဖြစ်မိပေတော့သည်။

“အမေ ရုံးချိန်းပြီးမှ ပြန်မှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်သား ညနေမှ ပြန်မှာ”

“ရော့ အမေလိုရာသုံးဖို့ ငွေ

ရှုထောင့်၊ နှုတ်တယ်၊ ဆရာ။ အမေ

နှစ်ထောင်”

“မယူပါဘူး သားရယ်။ စား

သောက်ပြီးပြီပဲ”

“ယူထားလိုက်ပါ။ ကျွန်

တော် သွားစရာရှိလို့”

“ကျေးဇူးပါပဲ သားရယ်”

“သာဓု-----သာဓု-----

သာဓု”

သာဓုခေါ်သံကြောင့် ဆရာ

အောင်အောင် နောက်သို့လှည့်ကြည့်

လိုက်ရာ စခန်းမှူးအား တွေ့လိုက်ရသ

ဖြင့် အခြားလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ရန် ရှိ

သေး၍ စခန်းမှူးနှင့်ဆရာအောင်အောင်

တို့ တရားရုံးမှ ရဲစခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ပေတော့

သည်။

နှစ်ပတ်ခန့်အကြာ ဆရာ

အောင်အောင် တရားရုံးသို့ ရောက်ရှိခဲ့

ရာ ကိုလတ်ရုံးချိန်းရက် ကြိုနေသဖြင့်

တရားရုံး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမေအို

အား ရှာဖွေကြည့်မိရာ မတွေ့မမြင်ရ

သောကြောင့် တရားရုံးအချုပ်ခန်းရှိ ကို

လတ်အား ခေါ်ယူ၍ မေးကြည့်သည်။

“ကိုလတ်၊ မင်းအမေ ဒီနေ့

မတွေ့ပါလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ အမေ

လာတာ မတွေ့ဘူး”

“အဘွားကြီး နေမကောင်း

လို့လား”

“ကျွန်တော်လဲ စိတ်ပူမိ

တယ်ဆရာ။ ဟိုမှာလာနေတာ ကျွန်

တော် အစ်ကို မောင်မောင် ဆရာ”

“ဪ--”

“ဆရာအောင်အောင်ဆို

တာများလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်

ပါ”

ကိုလတ်၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ

ကိုမောင်မောင်မှာ စကားတစ်ခွန်းသာ

ပြောပြီး သောကရိပ်များ လွှမ်းခြုံလျက်

ရှိသော မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်ဥများ

စီးဆင်းလာပြီး အံ့ကိုကြိတ်၍ စကား

ပြောဆိုရန် အားယူလျက်ရှိပြီးနောက်-

“ကျွန်တော်အမေ ညက

ဆုံးသွားပြီ ဆရာ”

“ဗျာ”

“အမေ မဆုံးမီ ဆရာ

အောင်အောင်အကြောင်းကို အတော်

များများ ပြောသွားသေးတယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ”

“အမေ ဆုံးပြီဟုတ်လား

အစ်ကိုကြီး”

“မင်း ငါ့ကို အစ်ကိုလို့ မ

ခေါ်နဲ့။ မင်းကို ငါ့ညီအဖြစ် လုံးဝမသတ်

မှတ်တော့ဘူး။ လူဆိုးလူမိုက်”

“ပြောပါ အစ်ကို ပြောပါ”

“ဆရာရယ် ကျွန်တော်

အမေဟာ သားမိုက်မိခင်ပါ”

ဆရာအောင်အောင် ကိုယ်

တိုင်ပင် မည်သည့်စကားမှ မပြောနိုင်

တော့ဘဲ ရှိနေစဉ် ကိုမောင်မောင် အချစ်

ခန်းရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားပေတော့သည်

အလွန်သံယောဇဉ်ကြီးရှာသော သ

ငယ် ကိုလတ်ကို ဥပဒေက ချမှတ်ခဲ့

ပြစ်ဒဏ်အား မကြားလို၍ ခံနိုင်ရည်

တော့သဖြင့် လောကကြီးမှ အပြီးအ

ထွက်ခွာသွားလေသလားဟုပင်

မှတ်မိပါတော့သည်။

အောင်မြင်ဦး (ထားဝယ်ချောင်း)

ကျော်စိုးသူ
(ဥဒျာဏ်ပင်)

“တွေ့ရင်ပြောကြပါ”
ကျော်စိုးသူ(ဥသျှစ်ဝင်)

“မမနီနီရယ် မမတိုကြည့်ရတာ အားကျလိုက်တာ မမရယ်။ ကျွန်မတို့မှာ နေဝင်မိုးချုပ် တနေကုန်လုပ်နေရပေမဲ့ ငွေလေးတစ်ထောင်၊ ထောင့်ငါးရာကို မနည်းလုပ်နေရတာ။ လူကိုလည်းကြည့်ပါဦး။ ကျွဲမက အမေခေါ်ရမလိုဖြစ်နေပြီ”

“အဲ့ဒါပြောတာပေါ့အေ့ အစကငါလဲ ဒီရွာသူပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ စွန့်စားလိုက်တော့ သိတယ် မို့လား မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ .. စွန့်မှစားရတာပေါ့အေ့ ... ဒါလိုတယ်နော်”

နီနီက နားထင်ကိုထောက်ပြရင်း မျက်ခုံးလေးပင့်ကာချီတာ ပြောလိုက်ပုံလေးကို ပဲနုတ်နေသူတွေထဲမှ ရွာ၏ကွမ်းတောင်ကိုင် စာရင်းဝင်တွေဖြစ်ကြသည့် ညီအစ်မနှစ်ဖော် မြမြနှင့် လှလှတို့က မျက်တောင်မခတ်နိုင်ဘဲ ငေးမောကြည့်ကာ အားကျနေသည်။

သာပေါင်းမြို့နယ်၏ ရွာကြီးတစ်ရွာမှ နီနီသည် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ

ကို မအောင်မြင်သောကြောင့် မိဘ၏စီးပွားရေးကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက အထောက်အကူပြုရန် ရည်ရွယ်၍ ရန်ကုန်သို့အလုပ်ရှာရန် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးနှင့် လိုက်သွားပြီး တစ်နှစ်ကျော်ခန့် အကြာတွင် ရွာသို့ပြန်လာရာ ရွာမှသူငယ်ချင်းတစ်ဦးနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ရှိကြသော အပျိုတစ်သိုက်တို့က နီနီ၏ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ငွေကြေးသုံးစွဲနိုင်မှုတို့အပေါ်တွင် အားကျသော အထင်ကြီးသောစိတ်များနှင့် ပိုင်းဝန်းချီးကျူးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ နီနီကလည်း မိမိအပေါ် အားကျနေသော ရွာမှမိန်းကလေးများအား ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ပြန်လည်ပြောပြ ဖောက်သည်ချနေသည်။

“ဘာတွေလုပ်ရတာလဲ နီနီရဲ့ ပြောပါဦး အလုပ်တွေဘာတွေကောင်းရင်လဲ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေပြောဦးနော်”

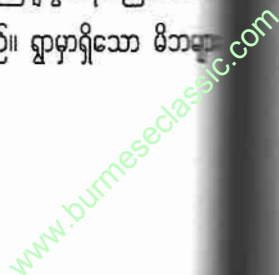
“အလုပ်ကတော့ အခုလိုပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရပါဘူး။ စတိုးဆိုင်ကြီးမှာ အရောင်းစာရေးမ လုပ်ရတာပါ။ ခေတ်ပညာ ရ တန်း ဝ တန်းဆိုရင် အလုပ်တန်းရတာပဲ။ လခကတော့

အစမှာ တစ်လ(၅)သောင်း(၆)သောင်းကနေ တဖြည်းဖြည်း လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်လာတဲ့အပေါ် မူတည်ပြီး တစ်သိန်း၊ တစ်သိန်းခွဲအထိ တိုးသွားတာပဲ။ အခုငါက တစ်လတစ်သိန်းခွဲရတယ်။ ဒါတောင် ဘောက်ဆူးတို့ဘာတို့ကြားပေါက်ဝင်ငွေမပါသေးဘူးနော်”

“ဟယ် .. အံ့ဩစရာပဲနော် တို့ရွာမှာ ဒီဝင်ငွေဟာ တစ်နှစ်ပေါက်လုပ်တာတောင် မရနိုင်ဘူးနော်။ နီနီနှင့် ကတော့ ကံကောင်းတယ်ဟာ”

အားကျအံ့ဩသော လေသံနှင့် ပြောသံများကို နီနီတစ်ယောက်တည်းတီတီဖုံးတဲ့အပြုံးနှင့် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ခုန်နေသည်။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကျောင်းတွင် အလှူပွဲပြုလုပ်သည့်နေ့ဖြစ်သည်။ ထိုအလှူပွဲတွင် နီနီ၏အထွတ်အပတ် ဖော်ထုတ်ပြသသည့် ပွဲငယ်လည်းဆိုနိုင်သည်။ နီနီဝတ်ထားသည့် အလှအပပစ္စည်းနှင့် ရွှေငွေလက်ဝတ်ရတနာများကိုလည်း အများငေးကြည့်ရသည်။ အံ့ဩချီးမွမ်းရသည်အထိ ဆီလွင်လှသည်။ ရွာမှာရှိသော မိဘများ

နှင့် ဆွေမျိုးများမှာလည်း သမီးလှ ရတနာလေးအဖြစ်နှင့် ဂုဏ်ယူမဆုံး ပျော်တပြုံးပြုံး။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေကလဲ အနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြသည်။ ဒီကြားထဲ နီနီက ရွာဦးကျောင်း ဓမ္မာရုံဆောက်လုပ်မည့် အလှူခံဥာနတွင် အလှူငွေ သိန်းချီထည့်လိုက်သည့် အခါတွင် အားလုံးက ဝမ်းမြောက်စေမယ် သာမခေါ်ကြသည်။

နီနီအပြန်မှာတော့ ရွာမှ မြမြနှင့်လှလှ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အလုပ်ထုပ်ရန်ပါသွားကြသည်။ ရွာမှ မိဘညီအစ်ကို မောင်နှမများနှင့် ရွာသူရွာသားများ သင်္ဘောဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ကြသည်မှာ ရွာလုံးကျွတ်မျှဖြစ်သည်။ ထိုခရီးတွင် မြမြနှင့်လှလှ တို့နှင့်အတူ နီနီ၏

ဝတ်စားဆင်ယင်မှုသည် ခေတ်စကားနှင့်ပြောရလျှင် လုံးဝ အလန်းဇယားထိုက်သည်ဟု ပြောရမည်သာဖြစ်သည်။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် နီနီ၏အလုပ်ခွင်ရောက်လျှင် လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည့် အကြောင်းတွေကို နားထောင်ရင်း မိမိတို့မရောက်ဖူး၊ မမြင်ဖူးသည့် နေရာဒေသကို ရောက်တော့မည်မို့ အတွေးနှင့် ရင်ခုံမြန်နေမိကြသည်။ သင်္ဘောကြီးကတော့ မွေးရပ်မြေနှင့်ဝေးရာသို့ တဖြည်းဖြည်း ခုတ်မောင်းနေသည်။ သတိရ၍ရွာဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ရွာသို့လုံးဝမမြင်ရတော့။ ဝမ်းနည်းသလိုလို ငိုချင်လာမိ၍ မျက်တောင်ကိုပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း သက်ပြင်းရှည်

ကြီးကို ရင်လေးစွာ ချမိလိုက်တော့သည်။

နီနီတစ်ယောက် သုံးလလောက်အကြာတွင် ရွာသို့ဝင်ခေါက်ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။ ဒီဝင်ခါတွင်လည်း ရွာမှလူကြီးများက ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြသည်ကို ရင်ကော့ မောင်းမော့ကာ ပြန်လည်ဖြေကြားနေသည်။ မြမြနှင့်လှလှတို့မိဘများကိုလည်း သူတို့သမီးများက ပြန်လည်ပေးလိုက်သည့် ဆိုသည့် လုပ်အားခငွေများကို သိန်းနှင့်ချီပေးလိုက်သည်။ ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ် ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်နေသည်။ “ဟယ် တယ် ဟုတ်ပါလား သုံးလလောက်နဲ့ ငွေကဒီလောက်ရတယ် အံ့ရောဟယ်” ဆိုသည့် အသံတွေက နီနီတစ်ယောက် ရွာထဲလျှောက်တာတောင် ခြေထောက်နှင့်မြေကြီးထိမှ ထိမှန်းဘောင်မသိလိုက်ပါ။ ဟိုအိမ်ဒီအိမ်က ဘမင်းစားဖိတ်လို့ လိုက်စားရသည်မှာလည်း မိမိအိမ်မှာတောင် တစ်နပ်မျှ မစားဖြစ်လိုက်ပါ။ သည်လိုနှင့် နီနီပြန်တော့ ရွာမှအမျိုးသမီးငယ် (၄)ယောက် လိုက်သွားကြသည်။ တချို့မိဘတွေက သူတို့သားသမီးကို ခေါ်စေချင်လို့ အပူ

ရွှေလောင်အင်းနှင့်ရေခဲမဂ္ဂဇင်း

ကပ်ကြသည်။ သို့သော် နီနီကရုပ်ချောသူ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ် ပေါက်လှသူ နှင့် သူသဘောကျသူကိုသာ ရွေးချယ်ခေါ်သည့်အတွက် မလိုက်ရသူတွေမှာ ဝမ်းနည်းပတ်လက်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ဒီနေ့ကတော့ သာပေါင်းမြို့တွင် ထူးခြားသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် ပြည်ထောင်စုနေ့တုန်းက စာပေနှင့်ယဉ်ကျေးမှုကော်မတီမှ ကြီးမှူးကျင်းပသည့် နံရံတပ်စာစောင်ပြသဖွင့်လှစ်ပွဲကို မြို့ခံဝါသနာရှင်လူငယ်များနှင့် ပူးပေါင်းကာ ကာရာအိုကေပြိုင်ပွဲနှင့်အတူ အောင်မြင်စွာကျင်းပခဲ့ပြီး ယခုလည်း သာပေါင်းမြို့နယ် စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့နှင့် ဝေါလ်ဗီးရှင်းအဖွဲ့တို့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကျင်းပသော စာပေဟောပြောပွဲတွင် နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာများ ဖြစ်ကြသော ဆရာ အဏာဏ္ဍဝါစိုးမိုး၊ ဆရာနှစ်ဂျာသိုင်း၊ စာဆိုတေးသံရှင် ဂီတာဖေဝင်းတို့မှ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ ကျင်းပနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့သော စာပေဟောပြောပွဲကို ကြွရောက် ချီးမြှင့်ကြသည့်နည်းတူ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့မှ ဒုရဲမှူးအဆင့်

ရှိသူကလည်း ကြွရောက်ကာ ပထမမိတ်ဆက် ဟောပြောခဲ့ကြသည်။ ၎င်းကဟောပြောရာတွင် မြန်မာနိုင်ငံတွင် လူကုန်ကူးမှုများ နေရာအနှံ့ဖြစ်ပေါ်နေသလို ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး အတွင်းမှာလည်း ဤပြဿနာမျိုး ရှိနေသည့်အပြင် ဤမြို့နယ်အတွင်းမှာလည်း လူကုန်ကူးသည့် ကိစ္စများရှိနေပြီဖြစ်၍ ဝိုင်းဝန်းတာဆီးရန် ကိစ္စများကို အကျယ်တဝင့် ထည့်သွင်းပြောကြားသွားခဲ့သည်။ ထိုဟောပြောပွဲသို့ လာရောက်နားထောင်ခဲ့သော နီနီတို့ရွာမှ “ကိုလူလှ” တစ်ယောက် အတွေးနယ်ချဲ့ ဂယောက်ဂယက်နှင့် ရှေ့ပိုင်းစာရေးဆရာများ ပြောသွားသည့်စကားတွေကို ကြားတစ်ချက်မကြားတစ်ချက်နှင့် ဖြစ်နေပြီးနောက် ဆုံးစာဆိုတေးသံရှင် ဂီတာဖေဝင်း၏ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး အိပ်ကြည့်ပါ သီချင်းသံဆုံး၍ ပရိသတ်၏ ကျယ်လောင်လှသော လက်ခတ်သံကြောင့် တကယ်မျက်လုံးဖွင့်ပြီး အိပ်နေတာ ငါပါလားလို့ သတိရအတွေးဝင်ပြီး ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ တော်ပါသေးရဲ့

ငါလိုပဲမျက်လုံးဖွင့်ပြီး အိပ်နေသူတွေ ရှိနေကြသေးလို့ အတွေးစတင်ဖြစ်ကာ ကမ်းနားဆင်းပြီး ပဲ့ထောင်စက်နှိုးကာ ပြန်လာခဲ့ရပေမဲ့ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး စိတ်အစဉ်ကို စိုးမိုးနေတာက “လူကုန်ကူးမှုပြဿနာ” တယ်ကြောက်စရာကောင်းပါလား။ ငါ့ကို ဘာကြောင့် ဒါတွေကိုအသေးစိတ် မသိရတာလဲလို့ တွေးမိရင်း စိုးရိမ်စိတ်တွေဝင်လာသည် “ဘုရား ဘုရား ငါ့ညီမ မြမြနဲ့လှလှ ဒီလိုမဖြစ်ပါ စေနဲ့” တကယ်တော့ ထိုလူလှက မြမြနှင့်လှလှတို့ရဲ့ အစ်ကိုအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

“အမေ ကျွန်တော်ညတုန်းက သာပေါင်းမြို့နယ်၊ စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့နဲ့ ဝေါလ်ဗီးရှင်းအဖွဲ့က ကျင်းပတဲ့ စာပေဟောပြောပွဲမှာ ရဲမှူးကြီး သွားတဲ့အထဲမှာ လူကုန်ကူးတဲ့ကိစ္စ ခံတယ်ဗျ”

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ သူ့ရဲ့ ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်တို့မြို့နယ်မှာမှာလဲ အမျိုးသမီးလေးတွေ လူကုန်ကူးခံနေရပြီတဲ့ဗျ”

အမေရာ လူကုန်ကူးတယ်ဆိုတာ
 လူအရောင်းအဝယ် လုပ်တာပေါ့ဗျာ
 တစ်ဖက်နိုင်ငံကို ရောင်းစားတာ
 ပေါ့ဗျာ။ ဒီမှာကြတော့ အလုပ်ကောင်း
 တယ်။ ဝင်ငွေ ဘယ်လောက်ရမယ်

“လူကုန်ကူးတယ်ဆိုတာ ဘာလုပ်တာလဲ သားရဲ့”

ရိုးသားဖြူစင်ကြသော တောသူတောင်သားများပီပီ အတွေ့အ ကြုံနည်းပါးကြသဖြင့် လူကုန်ကူးသည် ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိ၍ မေးလိုက်သည်။

“အမေရာ လူကုန်ကူး တယ်ဆိုတာ လူအရောင်းအဝယ် လုပ် တာပေါ့ဗျာ တစ်ဖက်နိုင်ငံကို ရောင်းစား တာပေါ့ဗျာ။ ဒီမှာကြတော့ အလုပ် ကောင်းတယ်။ ဝင်ငွေဘယ်လောက်ရ မယ် စတဲ့ မက်လုံးတွေပေးပြီး ဟိုဘက်

ကြတော့ ရောင်းစားတာဗျာ။ ရောင်းစား ခံရတဲ့သူက သူတို့လက်ထဲမှာ သူတို့ခိုင်း တာလုပ်ရပြီး နောက်ဆုံး အသက်သေ ရင်သေ ဒါမှမဟုတ် ဘဝပျက်ပြီး ပြန် လာရတာပေါ့။ မနှစ်ကတုန်းက တီဗီ မှာတောင် ဇာတ်လမ်းပါသေးတယ်။ မေသန်းနုတို့ဗျာ”

“မသိပါဘူးသားရယ် အ မေတို့က ဘာမှနားမလည်ပါဘူး တွယ်”

“ကျွန်တော်ရင်ပူနေတယ် ဗျာ။ မတော်တဆများ”

ကိုလူလှစကားကို ဖြတ် လိုက်သည်။ မိဘများကို စိတ်ပူပန်မှာ စိုးသည်။ အားလုံးကို မိမိဘာသာ ဖြေ ရှင်းမည် စုံစမ်းမည် မိဘများ အထူးသ ဖြင့် မသိနားမလည်သော ရိုးသားသည့် အိုကြီးအိုမများ စိတ်သောက မရောက် စေလိုပါ

ဒီရက်ထဲ သတင်းကြားတာ က နီနီတစ်ယောက် ရွာရှိမိဘများထံ ငွေပို့လိုက်သည်။ သူတော့ မလာနိုင် သေးပါ။ အလုပ်က ခွင့်ယူလို့မရဟု ကြားရသည်။ သို့သော်လည်း တချို့လူ များကပြောတော့ တစ်ဖက်ကမ်းကရွာ မှာ တွေ့ရသည်။ ၎င်းက အမျိုးသမီးနှစ် ယောက်တောင် သူနှင့်အလုပ်လုပ်ရန် ခေါ်သွားသည်ဟု သိရသည်။ ဘာတွေ ဘယ်လို နားလည်ရမှန်းမသိတော့။ ဒီ လပိုင်းမှာ ညီမလေးတွေ ဆီကလည်း ဘာမှသတင်းမရ။ နီနီကလည်း ရွာပြန် မလာတော့ ဘာမှမသိရပေ။ ဒီရက်ပိုင်း အတွင်း ရွာထဲက သူငယ်ချင်းအိမ်မှ ရေဒီယိုလေးထဲကနေ လူကုန်ကူးမှု တိုက်ဖျက်ရေးဆိုလား။ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်ရတာတော့ စိတ်ဝင်စားစွာ

နားထောင်မိသည်။ စိတ်ထဲမှာ မရှင်း
တာတွေ သိချင်တာတွေ သိလိုက်ရသ
ဖြင့် ရှင်းသွားသော်လည်း တစ်ဖက်မှာ
စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေက တိုးလာသည်။

သည်နေ့ရွာသို့ နီနီနှင့် ဒုတိ
ယအသုတ် လိုက်သွားသည့် (၄)
ယောက်ထဲမှ အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်
သည့် “မအေးငွေ” ရွာသို့ရုတ်တရက်
ပြန်ရောက်လာသည်။ ရွာကလူငယ်လူ
ကြီးတွေက ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြ
သည်။ သို့သော် “မအေးငွေ” ထံမှာ
မျှ ရေရေရာရာမသိရ။ နီနီ အလုပ်
သွင်းပေးသည့် အိမ်မှအဆင်မပြေ၍
ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျန်သူများ၏ အ
ကြောင်းကိုမေးမရ။ အစကတည်းက
တစ်ယောက်တစ်နေရာ အလုပ်ဝင်ရ
သည်ဆိုသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့ထံကစကား
တစ်ခွန်းတော့ ကြားရသည်။ “နီနီ
ရွာမှာ ပြောသွားသလို မဟုတ်ဘူး”
ဆိုတာလောက်ပဲ သိရသည်။ ထို့
ကြောင့် ကျန်ရစ်သူမိသားစုများ လှုပ်
လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သို့သော်
ဘာလုပ်လို့ဘာ ကိုင်ရမုန်းမသိကြပေ။
အခြေအနေအမှန်ကို သိချင်သည်

စိတ်နှင့် မေးမြန်းဝေဖန် စုံစမ်းသံတွေ
က ရွာမှာဘယ်နေရာရောက် ဒီအ
ကြောင်းပဲ ကြားနေရသည်။ နောက်ဆုံး
ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ဝင် တရား
ဟောသည်အထဲမှာ ထည့်၍ဟော
ကြားရသည်အထိပင် ဖြစ်နေတော့
သည်။

မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့၏ နယ်
ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များမှတစ်ဆင့် စခန်းမှူး
နှင့် ဒုရဲမှူးတို့ထံ သတင်းရောက်သွား
သဖြင့် “မအေးငွေ” အား တာဝန်ရှိ
သူများက ခေါ်ယူမေးမြန်းသောအခါ
တိတိကျကျ မသိရသော်လည်း အတွေ့
အကြုံရင့်ကျက်သူများပီပီ အခြေအ
နေကို ခြုံငုံသုံးသပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့်
အထက်အဆင့်ဆင့်ကို တင်ပြ၍ စီမံ
ချက်ရေးဆွဲကြသည်။ ထို့နောက် အ
ထက်အဆင့်ဆင့်၏ လမ်းညွှန်မှုကို ခံ
ယူ၍ လုပ်ငန်းအကောင်အထည် ဖော်
ကြသည်။

စီမံကိန်း အကောင်အထည်
မဖော်နိုင်မီ ကာလအတွင်းလေးမှာပင်
မြို့နယ်အတွင်းမှ ရွာများတွင် ပြည်ပသို့
အလုပ်သွားလုပ်သည့်သူများ သတင်းရ

ရှိသည်။ ဒီအထဲတွင် မျက်နှာသိ နယ်
ခံအမျိုးသမီး၏ ခေါ်ဆောင်မှုနောက်သို့
ပါသွားသည့် အမျိုးသမီးလေးများအ
ပြင် ယောက်ျားလေးပါ လိုက်သွားသည့်
သတင်းများရရှိသည်။ ပထမတော့ မြို့
နယ်အတွင်းက ငါးကန်တစ်ကန်တွင်
အလုပ်လုပ်ရမည်ဆိုသည်။ ထိုနေရာ
တွင် နှစ်လသုံးလခန့်လုပ်ပြီးနောက် ထို
ထက်ငွေပိုရမည့် နေရာသို့ပို့ပေးမည်
ပြောကာ ခေါ်ဆောင်သွားရာမှ လိပ်စာ
ပျောက်ကုန်ကြသည်။

ထိုသတင်းများကို အခြေပြ
၍ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့မှ နယ်မြေခံသ
တင်းပေးများ NGO အဖွဲ့များ၊ ကျေး
ရွာရှိ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်ပူးပေါင်း
ကာ အချိန်ပြည့်ကြိုးစား စုံစမ်းကြရ
သည်။ နယ်မြေအတွင်းသို့လည်း ဒုရဲ
မှူးနှင့် စခန်းမှူးတို့ ဦးဆောင်ကာ ဓူ
ခင်းကျဆင်းရေးနှင့် ပညာပေးဟော
ပြောပွဲများပြုလုပ်ကာ လူထုအားပညာ
ပေး စည်းရုံးဟောပြောမှုပြုမူတွေ့
ဆက်တိုက်ပြုလုပ်ကြသည်။

သာပေါင်းမြို့ရှိ တည်းခိုခန်း
တစ်ခန်းသို့ အမျိုးသမီးနှစ်ဦး ရောက်

ရှုထောင့်အသစ်နှင့်ရသန့်ဗုဒ္ဓစင်

ထည်းခိုနေကြောင်း သတင်းရရှိ၍
စောင့်ကြည့်ရာ ၎င်းအမျိုးသမီးနှစ်ဦးအ
နက် တစ်ဦးမှာဆံပင်ကို ခေတ်ပေါ်ဒီ
ဇိုင်းပြုလုပ်၍ ဦးထုပ်အဝိုင်းကို မျက်နှာ
အုပ်မတတ်အောင်းကာ စက်လှေဆိပ်
သို့ မနက်ဘက်(သို့မဟုတ်)ညနေပိုင်း
တွင် ဆင်းပြီး ရွာကြီးတစ်ရွာသို့ ဆက်
သွယ်နေကြောင်း သိရသည်။ ထိုမျိုးသ
မီး၏ ရုပ်ရည်ကိုလည်း အတိအကျမ
မြင်ရ တည်းခိုခန်းနှင့် ဆက်သွယ်၍
မှတ်ပုံတင်ကို စစ်ဆေးကြည့်သော်
ဆည်း လိုချင်သည်ပစ်မှတ်၏ အ
ထောက်အထား မတွေ့ရပေ။ သို့သော်

လဲ နယ်ဘက်ဆင်းပြီး လူရှာပါတယ်။
ကျွန်မကလဲ ကျွန်မနယ်ဘက်ဆင်းပြီး
လူရှာပါတယ်။ ရွာတဲ့နေရာမှာတော့
တုန်သည်တွေကငွေထုတ်ပေးပါတယ်။
လူတစ်ဦးကို မြန်မာငွေခွဲဆို (၅)သိန်း
တနေ (၁၀)သိန်းအထိ ရပါတယ်။ ဒါ
ကလဲ လူအပေါ်နဲ့ လုပ်ငန်းအပေါ် မူ
တည်ပြီး ကွဲပြားမှုတော့ရှိတာပေါ့။ ဒီ
တစ်ခေါက်က သူ့နယ်မှာ အခြေအနေ
မကောင်းလို့ လူချင်းလဲပြီး ဆက်သွယ်

မလို့ လုပ်နေတုန်း အခုလို မိသွားတာ
ပါ။”

ထု အတူပါလာသူ အမျိုး
သမီးက ဖော်ထုတ်ပြောဆိုသည်။

နီနီက ထုတ်ဖော်ပြောဆို
ရာတွင်-

“အိမ်ကထွက်ပြီး ရန်ကုန်
တွင် အလုပ်လုပ်နေရာမှ အဆက်အ
သွယ်ရ၍ နယ်စပ်သို့ ထွက်ခဲ့ရာ နယ်
စပ်မှတစ်ဆင့် တစ်ဖက်နိုင်ငံတွင် လူ

ရဲနှင့်ပြည်သူလက်တွဲကု ခုစ
နိတ်ဟူသမျှ ဖော်ထုတ်ကြဟူသော
ဆောင်ပုဒ်နှင့်အညီ တာဝန်သိပြည်သူ
များ၏ သတင်းပေးချက်အရ အမျိုး
သမီးများကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးသောအခါ
အတွင် ဘူးကွယ်နေကြသော်လည်း
ဆစ်ဦးချင်းလူခွဲ၍ စစ်ဆေးရာတွင်

“ကျွန်မက နီနီနဲ့ နယ်စပ်
ထဲပြီး တွေ့တာပါ။ သူနဲ့အတူ အလုပ်
ဆင်ယင်ဆိုပြီး လုပ်ကြပါတယ်။ သူက

ရှုလော့၊ နှုခင်းနှင့် ရသနဲ့ ဗုဒ္ဓက

မှောင်ခိုများနှင့် ဆက်သွယ်မိပြီး မိမိ ကိုယ်တိုင်လည်း လူကုန်တူး သား ကောင်ဘဝသို့ ကျရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် လွတ်အောင်ရုန်းထွက်၍ မိမိကိုယ်တိုင် ဘဝပျက်ခဲ့ရသော်လည်း အရချောင်အလုပ်လွယ်သော ဒီလုပ်ငန်းကို ကုန်သည်များနှင့် ဆက်သွယ်ကာ မိမိရွာဘက်မှ စတင်လှုပ်ရှားခဲ့ကြောင်း၊ ရွာမှခေါ်သွားသူများကို အဆက်အသွယ်များရှိရာ လွဲပြောင်းပေးခဲ့ပြီး မိမိမှာ ရသင့်ငွေကိုယူပြီး ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သဖြင့် ငှင်းတို့ဘယ်မှာ နေဘယ်လိုဖြစ်သည်ကိုမသိကြောင်း၊ သို့သော် လမ်းကြောင်းများကိုတော့ သိသမျှ ဖော်ထုတ်ပေးပါမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့သည်။

ဆင်ကောင်တွေ့ပြီး ခြေရာပျောက်သည့်အဖြစ်သို့ရောက်နေသည်။ ပြုလုပ်သူကို တွေ့ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ပြုလုပ်ခံရသူများကို မတွေ့ရသေးသဖြင့် လုပ်ငန်းပြီးဆုံးပြီဟု မဆိုနိုင်သေးပါ။

နီနီနှင့်အတူ ပါသူ အမျိုး

သမီးတို့၏ ဖော်ထုတ်ချက်အရ ထိုကုန်သော ပြစ်ဒဏ်များကို သက်ဆိုင်ရာမှ ချမှတ်ပြီးခဲ့သော်လည်း နီနီတို့က ခေါ်ယူသွားခဲ့သော အမျိုးသမီးငယ်များ၏ ကံတရားကိုကား ယခုအချိန်အထိ သက်ဆိုင်ရာမှ ကြိုးစားဖော်ထုတ်စုံစမ်းသော်လည်း သတင်းအစအနပင် မရရှိခဲ့သေးပါ။ သက်ဆိုင်ရာ မိသားစုနှင့် ဆွေမျိုးမိတ်သဟံတများ၏ စိုးရိမ်သောကများသည်ကား ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ပေ။ မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ကြားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ဝန်ကြီးဌာနကလည်း ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များနှင့် တစ်ဖုံ ဟောပြောချက်များနှင့် တစ်သွယ် ပြောဆိုပညာပေးကြသည်။

မူခင်းကျဆင်းရေးနှင့် ပညာပေးသတင်းထုတ်ပြန်ရေးကော်မတီလက်အောက်ရှိ ဂျာနယ်/မဂ္ဂဇင်းများကလည်း အပတ်စဉ် သတင်းမျိုးစုံ ဖော်ပြပေးနေသလို မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ကလည်း အခါအားလျော်စွာ မူခင်းကျဆင်းရေး ဟောပြောပွဲများတွင် လူကုန်တူးမှု ပညာပေးဟောပြောချက်များ

ထည့်သွင်း ဟောပြောနေကြပြီဖြစ်သည်။

မိဘ ပြည်သူများဘက်ထဲလည်း ခေတ်အလိုက် ပြောင်းလဲနေသော တိုးတက်နေမှုများ၏ အပေါ်ဘက်အပျော်တိစ္ဆာများတွင် သာယာအားထုမနေကြဘဲ နောက်ဆက်တွဲကပ်ပါလာတတ်သည့် အန္တရာယ်များကိုလည်း သတိပြုရမည်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းတိုင်းလည်း မယုံမိရန်၊ ရုပ်ကြောင်းတိုင်းလည်း အားမကျမိစေနှင့် အကျိုးတရားသက်သက်ကို မေ့မိစေဘဲ အကြောင်းတရားကို ဖော်ထုတ်ကြည့်ရှုကြပြီး အမှန်တရားကို မြင်နိုင်ကြပါစေလိုသာ ဆိုလိုက်ပါရမလား။

ကျော်စိုးသူ (ဥဗျာဏ်)

ကျွန်တော်နှင့်
တိုဂျမ်းလေး
ဝင်ချစ်သူ (ပြန်ဟော)

“ကျွန်တော်နှင့်ကိုရမ်းလေး”
ပင်ချစ်သူ

ကိုရမ်းလေးဆိုတာက နာမည်အရင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ နာမည်အရင်းက ကိုအောင်ငွေ လားပဲ။ ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူး။ မိန်းမက ကိုအောင်ငွေလို ပြောလို့ သိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ စဆက်ဆံချင်သိတာက ကိုရမ်းလေးလို့ပဲ သိတာပျ။ အဲဒီ ကိုရမ်းလေးဆိုတဲ့သူက ဖုန်းအရောင်းအဝယ်ဆိုတဲ့သူက ဖုန်းအရောင်းအဝယ်ပွဲစား။ ဖုန်းနဲ့ကတော်တော် အကျိုးပေးတာပျ။

စသိပုံလည်း ပြောပြမယ်လေ။ သူနဲ့တိုက်ရိုက်သိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ယောက်ဖဦးတင် အုန်းဆိုတာ ကျွန်တော်နဲ့ခင်မင်ရင်းနီးတယ်လေ။ ဦးတင်အုန်းက ဌာနတစ်ခုရဲ့ ခရိုင်အဆင့်ရှိတဲ့သူပေါ့။ ဦးဘင်အုန်းနဲ့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်အိုင်နဲ့ အတည်တကျ မလုပ်ခင် လမ်းဘေးလက်နှိပ် စက်ရိုက်စားတဲ့ ဘဝတုန်းက တည်းက သူကပြည်နယ်တစ်ခု

မှာ ပြည်နယ်တာဝန်ခံ ရန်ကုန် တက်လာလို့ စာရိုက်စရာရှိရင် ကျွန်တော့်လမ်းဘေး လက်နှိပ် စက်ဆိုင်မှာ လာရိုက်နေကျ။ အဲတုန်းက လက်နှိပ်စက်ကတွင် ကျယ်သေးတာကိုး။

ကျွန်တော်လမ်းဘေးကနေ ဆိုင်နဲ့ဖွင့်လာတော့လည်း ဆက်အားပေးတယ်။ အဲတော့ သူကကျွန်တော့်ဆိုင်နဲ့ အခုသူ နောက်ဆုံး ပင်စင်ယူသွားတဲ့အထိ လုပ်သွားတဲ့ရုံးနဲ့လည်းနီးတယ်။ ရုံးဆင်းရုံးတက် ကျွန်တော့်ဆိုင်ရှေ့ကနေ ဖြတ်သွားတော့ အဝင်နှုတ်ဆက်အထွက် နှုတ်ဆက်ပေါ့။ နေ့လယ်နေ့ခင်း လာလာစကားပြောတယ်။

အဲဒီလို ခင်မင်လာရင်းက တစ်နေ့တော့ သူ့ကိုဖုန်းတစ်လုံးလောက်ဝယ်ချင်လို့ အကူအညီတောင်းမိတယ်ပေါ့။ ဆိုင်ဆိုတာကလည်း ဖုန်းလေးတော့ရှိမှ ဖြစ်မှာကိုး။ အဲတုန်းက ဂျီအက်စ်အမ်တွေက ခေတ်စားနေချိန်ပေါ့။ ကိုယ်တွေက အဲတုန်းက ဂျီအက်စ်အမ် မမှန်းနိုင်သေးပါဘူး။

အဲဒီလို ဦးတင်အုန်းကို အကူအညီတောင်းထားတော့ တစ်နေ့တော့ သူ့ယောက်ဖကို ရှမ်းလေးကို ခေါ်လာတယ်။ ဖုန်းဝယ်ချင်ရင် သူ့ယောက်ဖဖိစဉ်ပေးမယ်ပေါ့လေ။ ဖုန်းက ကျွန်တော်တို့မြို့နယ်က မဟုတ်ဘူး။ မြို့နယ်ကျော်ဖုန်း၊ လုံးဝမသုံးရသေးဘူး။ လျှောက်ထားတာကလို့ ပြန်ရောင်းမယ့်သူ အဆင်သင့်ရှိလို့ ကျွန်တော်တို့ကို လာပြောတာ။ ဈေးကလည်း သင့်တယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဝယ်နိုင်တဲ့ အနေအထားဖြစ်တော့ ဝယ်မယ့်ဈေးစကားပြောတော့ အဆင်ပြေသွားတယ်။ အဲဒီတုန်းကလည်း မြို့နယ်ပြောင်းကို ပြန်လုပ်ရင်ရတယ်ဆိုပြီး ကိုရမ်းလေးကပဲ ပြောတယ်လေ။ ဒါနဲ့ပဲ တို့တို့ ပြောကြပါစို့ ဝယ်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ ထုံးစံအတိုင်း ရောင်းသူရဲ့ မှတ်ပုံတင်မိတ္တူတို့၊ သန်းခေါင်စာရင်းတို့ ဖုန်းလိပ်စာပြောင်း လျှောက်လွှာတွေမှာ ပိုင်ရှင် လက်မှတ်ထိုးပြီး သားရယ်၊ ဖုန်းအရောင်းအဝယ်

ရွှေထောင်များနှင့်ရသစုံမဖုရား

စာချုပ်တို့ စပါယ်ရှယ်ပါဝါလွှဲထား
တာတို့ အစရှိတာတွေပါ ပါတယ်
လေ။ ကိုယ်လည်းပါတာတွေကို
သိမ်းထားရတာပေါ့။ စိတ်ထဲက
တော့ နောက်မှလိပ်စာပြန်ပြောင်း
မယ်ပေါ့လေ။

ဒီလိုနဲ့ လိပ်စာပြောင်းဖို့
ကလည်း တစ်နှစ်ကျော်လောက်
ထိ မပြောင်းဖြစ်ဘူး။ ကိုယ့်မှာက
ငွေကြေးလေး နည်းနည်းကျပ်

တည်းတာရယ်ကြောင့်ပေါ့။ လိပ်
စာပြောင်းတယ်ဆိုတာ သုံးသိန်း
ကျော်လောက်ပေးရတယ်ကြား
တော့ ငွေစုနေတာလည်းပါတယ်
လေ။ လိပ်စာပြောင်းဖို့အတွက်
လည်း ငွေပြည့်စုံတော့ ထုံးစံအ
တိုင်း ကိုယ်ဖုန်းဝယ်တုန်းက
ကျေးဇူးရှင် ကိုရှမ်းလေးကိုပဲ
သွားသတိရတာပေါ့ဗျာ။ ကျေးဇူး
ရှင်ကလည်း အဲတုန်းက တော်

တော်နဲ့ဖမ်းမရဘူးဗျ။ ဝန်ထမ်း
လည်းလုပ်နေတာကိုး။ နယ်
ပြောင်းတာတို့ဘာတို့ ဖြစ်နေ
တော့ ဖုန်းဆက်လည်းမရဘူး။
သူ့ယောက်ဖ ဦးတင်အုန်းကိုမေး
တော့လည်း ရေရေရာရာ မသိ
ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဖဆပလအိမ်
ကိုပဲ လမ်းညွှန်တယ်။ ဖုန်းဆက်
တာလည်းမရတော့ လင်မယား
နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ကိုလိုက်
မယ်ဆိုပြီး ဖဆပလအိမ်ကို လိုက်
ကြတာပေါ့။

ဖဆပလအိမ်ကို လိုက်
စုံစမ်းတော့ ကိုတော်ချောတွေက
ပင်စင်ယူပြီးတော့ အဲဒီမှာမနေ
ဘူး ဘယ်ပြောင်းသွားလဲမသိ
ဘူးလို့ ဘေးခန်းကပြောတယ်။
ဒါပေမဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်
ကတော့ ...

“ဦးလေးတို့ ဦးရှမ်း
လေးတို့ကပြောင်းသွားပေမယ့်
သူ့ဖုန်းချစားတာရှိတယ်။ ဒီရပ်
ကွက်ထဲမှာပဲ။ ကျွန်တော်သူ့ကို
ဆိုင်ညွှန်ပြမယ်”ဆိုပြီး ညွှန်ပြ
တာနဲ့ သူ့အငှားချထားတဲ့ဖုန်း
ရယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်

ရယ်ဆိုကို ပို့ပေးတယ်။ အလဲ့ ကိုယ်တော်က သူ့ဖုန်းနှစ်လုံး လောက်ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ပြီး အလုပ်ဖြစ်နေတာပျ။ အိမ်ပြောင်းသွားပေမဲ့ ဒီမှာက အလုပ်ဖြစ်နေတုန်းကိုပျ။ ကျွန်တော်တို့လင်မယားကတော့ ကောင်မလေးကိုတော့ ဖုန်းဝယ်ချင်လို့ဘာညာနဲ့ ပြောရတာပေါ့။ ရန်ကုန်မြို့ကလူတွေ သိတယ်မို့လား။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လိပ်စာမေးရင်လည်း မသိဘူးပြောပြောင်းသွားတဲ့လိပ်စာဆို ပိုဆိုးတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ဆို ဆိုင်ပြောင်းသွားတုန်းကလည်း အဲလိုပဲပျ။ ကိုယ့်ဖောက်သည်ဟောင်းတွေက လာလည်းမေးရော အနီးပတ်ဝန်းကျင်ဆိုင်တွေက မသိဘူး။ မရှိဘူး ပြောလွှတ်တာပျ။ စာပေဗိမာန်ကနေ နေရာပြောင်းတုန်းကလည်း အဲလိုပဲ။ ဖောက်သည်တွေက ကျွန်တော့်နဂါးဆိုင်ရှေ့ အအေးဆိုင်မှာ အအေးသောက်ရင်း ကျွန်တော့်ဆိုင်ဘယ်ပြောင်းသွားလဲ မေးတာတောင်မပြောဘူးပျ။ ဘယ်ပြော

မလဲ ကျွန်တော်နဲ့မှ မတည့်တာကိုးပျ။ ဘာကြောင့်မတည့်တာလဲဆိုတာ ကျွန်တော်မူခင်းစုံမှာ ရေးခဲ့ဖူးတယ်ပျ။ အဲသူတို့လမ်းမညွှန်ဘဲ ဆိုင်ရှာတွေ့တဲ့သူက သူ့တို့ပြောသလိုမသိဘူး။ မလုပ်တော့ဘူးဆိုပြီး ငြင်းလွှတ်တာကိုပြန်ပြောတော့ ကျွန်တော်ကတောင် ...

“ခင်ဗျားတို့က အလုပ်အပ်မှာမို့ မေးတယ်ထင်တာကိုးပျ။ နောက်မှတ်ထား။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပြောင်းသွားလို့ အဲဒီဆိုင်ကို ရှာချင်ရင် အဲဒီဆိုင်ကလူဆီမှာ ကြွေးရစရာရှိလို့ပျ။ ကျွန်တော့်ငွေကိုလိမ်သွားလို့ တရားစွဲမလို့ ဘာညာသာပြော သူတို့ချက်ချင်း များ ဆိုင်ကိုလိုက်ပို့မလားမသိဘူး” ဟုပင် ရယ်မောစွာပြောမိသေးသည်။ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ မတည့်သူဆိုတော့ ချောက်ကျတာမြင်ချင်ကြသည်က သဘောထားသေးသိမ်သူများ၏ စရိုက်မဟုတ်လား။

အခုလည်း ကိုရှမ်းလေး အိမ်ကိုသိချင်တော့ ဖုန်းဝယ်မယ်

လည်းပြောရော အဲဒီကောင်လေးက ကိုရှမ်းလေးရဲ့အိမ်လိပ်စာ (တိုက်-၈၊ အခန်း--၁) အောင်ချမ်းသာအိမ်ရာ၊ တာမွေအပိုင်းထိပ်၊ SSCဆေးခန်းအလွန်)ကို သေချာစာရွက်အပိုင်းလေးနဲ့ ရေးပေးသင့်တဲ့အပြင် ကိုရှမ်းလေးတို့ သားအဖတွေကိုင်တဲ့ ဖုန်းကိုပဲ ပေးလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့လင်မယားလည်း ကိုရှမ်းလေးတို့အိမ်ကို ချီတက်တာပေါ့ပျ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပျ။ ကျေးဇူးရှင်နဲ့တွေ့တယ်။ သူကတောင်ပြောသေးတယ်

“ခင်ဗျားတို့ ကံကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်က မနက်ဖြန်ဆို နေပြည်တော်ကိုသွားရဦးမှာပျ” တဲ့။ အဲဒီတုန်းက မတွေ့လိုက်ရင်အကောင်းသားပျ။ တွေ့လိုက်လို့ ခုလိုစိတ်ဆင်းရဲနေမယ်ဆိုရင် မတွေ့တာက ပိုကောင်းတာပေါ့ပျ။ ဒါကလည်း နောက်မှသိတဲ့ အဖြစ်ကိုးပျ။

ကျွန်တော့်မိန်းမကလေး ပြီး

“ကိုရှမ်းလေးရေ ရှင့်ကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာသွားတယ်။ ရှင့်ကိုတွေ့ချင်တာ နှစ်နဲ့တောင် ချီနေပြီ။ ရှင်က ခရီးထွက်တာ များနေတာကိုး။ ရှင့်ဆီကဝယ်တဲ့ ဖုန်းဆိုတော့ လိပ်စာပြောင်းချင် နေတာ သူများနဲ့လဲမလုပ်ချင်ဘူး ရှင်ပဲလုပ်ပေးနော်”

“ကျွန်တော်အခုတစ် ပတ်တော့ မအားသေးဘူးဗျ။ မ နက်ဖြန် နေပြည်တော်သွားမှာဆို တော့ နောက်တစ်ပတ်လောက် တော့ လာခဲ့မယ်ဗျ။ ခင်ဗျားတို့ ဆိုင်ပြောင်းသွားတယ်ဆို အခု ဆိုင်သစ်ကို နေရာပြောခဲ့ဗျာ” ဆို ပြီး ကိုယ်တော်ချောကပြောတာနဲ့ ဆိုင်နေရာကို သေချာပြောပြပြီး ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့လည်း သူ ပြောတဲ့အတိုင်း နောက်တစ်ပတ် ကျော်လောက်ထိ စောင့်နေပါ တယ်။ ဒီကြားထဲ လိပ်စာပြောင်း လုပ်ပေးမယ့်သူတွေနဲ့ တွေ့တာ တောင်မလုပ်ဖြစ်ပါဘူး။ သူ့ကို ပြောထားတာ သူ့ဆီကပဲဝယ် ထားတာဆိုတော့ ကတိမပျက်

ချင်တာနဲ့ သူ့ကိုသာစောင့်နေ တယ်။ တစ်ပတ်ကျော် ဆယ် ရက်လောက်နေတော့ သူ့ဆိုင်ကို ပေါက်ချလာတယ်။ သူ့တင်မ ဟုတ်ဘူး။ သူ့လူတစ်ယောက်ပါ ခေါ်လာတယ်။ သူ့ပြောလို့သိရ တာက အဲဒီလူက ဖုန်းရုံးကဝန် ထမ်းလို့ပြောတယ်။ လိပ်စာ ပြောင်းပေးတာကကိုလည်း သူ့ အကူအညီယူရမယ်လို့ ပြော တယ်။ ကိုယ်တွေကတော့ အဲလူ ကို စိတ်မဝင်စားအားပါဘူး။ ဆိုင် လုပ်ငန်းကလည်းတစ်ဖက်၊ အဓိ ကက ကိုရှမ်းလေးကိုပဲ ဆက်ဆံ ရမှာကိုး ဝယ်တုန်းကလည်း ကို ရှမ်းလေးဆီကဆိုတော့ အခုလို လိပ်စာပြောင်းလုပ်တာလဲ သူနဲ့ပဲ လုပ်မှာကိုး။

ဒါနဲ့ပဲ တယ်လီဖုန်းလိပ်

စာပြောင်းဖို့အတွက် ကျသင့်ငွေ သုံးသိန်းခွဲ၊ တစ်လအတွင်း လိပ် စာပြောင်းကျမယ်ဆိုပြီး ငွေအ ကျေတောင်းတော့တာပဲ။ ကျွန် တော်ဆိုတဲ့သူကလည်း သူ့ကိုယ့် တာကိုး။ မိန်းမကတော့ စရန် လေးငါးသောင်းလောက် ပေး မယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်နဲ့တိုင်ပင်ပါ သေးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း တစ်လအတွင်းကျမှာပဲကွာ။ ကိုယ့်ဆီမှာပိုက်ဆံရှိရင် ပေးသာ ထားလိုက်။ တော်ကြာ ဖုန်းလိပ် စာကျတဲ့နေ့ကျတော့ သူ့ပေးစ ရာမရှိရင် အခက်ကူဆိုပြီး ဆရာ ကြီးစတိုင်နဲ့ ပြောမိတယ်။ မိန်းမ ကလည်း ကျွန်တော့်စကားကိုယ့် ပြီး (၃)သိန်းခွဲအနက်က နှစ်သိန်း ခွဲကို စာချုပ်မှာလက်မှတ်ထိုးခိုင်း ပြီး ပေးလိုက်တယ်။ လက်မှတ်

ကျွန်တော့်စကားကိုယ့်ပြီး
(၃)သိန်းခွဲအနက်က နှစ်သိန်းခွဲကို
စာချုပ်မှာလက်မှတ်ထိုးခိုင်းပြီး . . .

မှာက ကိုရှမ်းလေးကိုယ်တိုင် ထိုး ယူသွားတာပါ။ (စာချုပ်မူရင်း ကြည့်နိုင်ပါတယ်)ငွေယူပြီးတော့ ပြောသွားသေးတယ်

“စိတ်ချနေနော် တစ် လအတွင်း ရရစေမယ်။ ရက် ကျော်မှ သုံးလေးရက်ပဲ”တဲ့။

ကြားဖြတ်ပြောဦးမယ် ဗျာ။ သူ့ကောင်းမှုကြောင့် ငွေ တစ်သိန်းခွဲလောက် ကုန်သွားပုံ လေးကို

ကျွန်တော်တို့ဖုန်းက အိမ်မှာ တပ်ထားတာဆိုတော့ ဆိုင်ကို လောလောဆယ် ရွှေ့လို့ မရသေးဘူး။ လိပ်စာပြောင်းပြီးမှ ရွှေ့ရမှာကို။ ဆိုင်အလုပ်ဆိုတော့ ဆိုင်နဲ့ဆက်သွယ်ရင် လွယ်ကူ အောင် ဖုန်းကတော့ဆိုင်မှာရှိဖို့ တော့ လိုတာပေါ့လေ။ အဲတော့

“ကိုရှမ်းလေးရေ၊ မြန် မြန်လေးသာ လိပ်စာပြောင်းလုပ် စမ်းပါဗျာ။ ဆိုင်ကိုမြန်မြန်ရွှေ့ရ တော့ လုပ်ငန်းလဲ အဆင်ပြေ အောင်လို့ဗျာနော်” လို့ပြောတော့

“ခင်ဗျားတို့ဖုန်းက အိမ် မှာရှိတာပဲ၊ ပြီးတော့လဲ ဆိုင်နဲ့ အိမ်ကဝေးတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကောလက်ဖုန်းတပ် လိုက်ပါလား”ဆိုပြီး အကြံဉာဏ် ပေးတယ်။ ပြောရရင် ကိုယ်က ခပ်တုံးတုံးဗျ။ ကောလက်ဖုန်း ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိတာ အမှန် ဗျ။ သူရှင်းပြလို့ သိတာက

“ကောလက်ဖုန်းဆို တာ အိမ်ကဖုန်းနဲ့ ကြိုးသွယ် တန်းစရာမလိုဘဲ ကောလက်ဖုန်း တစ်လုံးဝယ်၊ အိမ်မှာကောဆိုင် မှာကော တိုင်ထောင်လိုက်ရင်ပြီး ရော၊ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတော့ ဝယ်ရမှာပေါ့ဗျာ”ဆိုပြီး ဉာဏ် ကြီးရှင်က အလွယ်တကူအကြံ ပေးတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့လင် မယားကလည်း အခုလောလော ဆယ် လိပ်စာပြောင်းလုပ်လို့မရ ရင်စပ်ကြား ကောလက်ဖုန်းလေး တပ်လိုက်ရင် ဆိုင်မှာလည်းအ လုပ်ဖြစ်၊ အိမ်မှာလည်းဖုန်းပြော လို့ ရချေသေးရဲ့ဆိုပြီး ဝမ်းသာ အားရနဲ့ သူပြောတဲ့အကြံကို လက်ခံလိုက်မိတယ်။ တိုတိုပြော

ရရင်တော့ဗျာ။ အဲဒီ ကောလက် ကြီးကိုဆင်လိုက်တာ ငွေတစ် သိန်းခွဲလောက်ကုန်သွားတယ်။ လိုင်းကတော့ စဆင်ဆင်ချင်း လောက်ပဲကြည့်တယ်။ နောက် ပိုင်းကျတော့ ကိုယ့်ဆီဖုန်းဆက် တဲ့သူတွေကို အော်ပြီးပြောပြော နေရတယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း ကိုယ်ပြောတာမကြားဘူး။ သည် ကြားထဲ အဲဒီ ကောလက်ဖုန်းက မီးလာရင်သာ ဖုန်းဆက်လို့ရ တာ၊ မီးမလာရင် ဖုန်းဆက်လို့ မရမှန်း နောက်မှသိရတယ်။ မီး ကလည်း အဲဒီအချိန်တုန်းက လူကြီးမင်းတို့သိတဲ့အတိုင်း လာ တဲ့ရက်နဲ့မလာတဲ့ရက် မလာတဲ့ ရက်ကများနေတယ်။ ကိုယ်က အဲဒီ ကောလက်ဖုန်းအကြောင်း နားမှမလည်ဘဲကိုး။ သူကလည်း မီးလာရင်သာ ဆက်လို့ရတယ်။ မီးမလာရင် ဆက်လို့မရဘူးဆိုပြီး ဘာမှမပြောဘူး။ အစကတည်း က မီးမလာရင် ဆက်လို့မရဘူး။ ဘက်ထရီပါ ရှိုင်းထားရတယ်ဆို ရင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွယ်မ လဲဗျာ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကွန်

တော်တို့က အလုပ်ရှုပ်မယ့်ဟာ ဆိုရင် သိပ်လုပ်ချင်တဲ့သူတွေ မ ဟုတ်ဘူးမို့လား။

ဘက်ထရီဆိုရင် ကျွန် တော်တို့က ကဆလံပဲဗျ။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ ဇာတ်လမ်းရှိ ခဲ့ဖူးတယ်ဗျ။ သိတဲ့အတိုင်း ဘက် ထရီအိုးတစ်လုံးဆိုရင် တစ်သိန်း ကျော်ပေးရတယ်ဆိုတာ။ ပေးရ တာကတော့ သူ့ဈေးနဲ့သူကိုးဗျ။ ကိုယ်ကလည်း လုပ်ငန်းလုပ်နေ တော့ မီးပျက်တဲ့အန္တရာယ်ကာ တွယ်နိုင်အောင် အရင်ကဆိုင်မှာ ဘက်ထရီနဲ့ လင်းရာမကဝယ်တဲ့ ယူပီအက်စ်တစ်လုံး၊ အိမ်မှာ လည်းထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ ဆီဗီကြည့်ဖို့အတွက် ဘက်ထရီ အိုးတစ်လုံးနဲ့ လင်းရာမ ယူပီ အက်စ်တစ်လုံး၊ စဝယ်ဝယ်ချင်း စာတော့ ဇိမ်ပဲပေါ့။ (၃)လ လောက်နေတော့ ဗွေဖောက်လာ စာယ်လေ။ ယူပီအက်စ်များ ချို့ ဆွင်းလားဆိုပြီး ဗိုလ်စိန်ပက်လမ်း စာ လင်းရာမဆီကို ယူပီအက်စ် တွေထမ်းပြီး သွားပြတော့လည်း ဆူတို့ဆီမှာ စစ်ဆေးလိုက်တော့

ယူပီအက်စ်တွေကအကောင်း၊ ဒါ ဆိုရင် ဘက်ထရီတရားခံ ကိုယ် ကလည်း ဘက်ထရီအကြောင်း သိပ်နားမလည်။ မိုးရေထည့်တို့ အက်ဆစ်ထည့်တို့ဆိုတာ အ ကြမ်းဖျဉ်းလောက်ပဲသိတာ။ ဒါနဲ့ ပဲ မိုးရေတွေလည်း ထည့်လိုက် တာပဲ။ အက်ဆစ်လည်းထည့် လိုက်တာပဲ။ ထည့်လည်း ဘက် ထရီက ကောင်းမလာဘူး။ အဲ တော့ ဘာလုပ်ရသလဲဆိုတော့ ဗို လ် အောင် ကျော် လမ်းက

“တင်”ဘက်ထရီဆိုင်ကို Taxi ငှားပြီးသွားပြရတယ်။ ဘက်ထရီ ကျတော့ ထမ်းသွားလို့မရတော့ ဘူးလေ။ ဟိုကလည်း ထုံးစံအ တိုင်းပေါ့ ထားခဲ့။ မနက်ဖြန်လာ ယူ၊ လိုတာလုပ်ပေးမယ်။ ငါး ထောင်ကျတယ်ပေါ့။ ဘာငြင်းနိုင် မှာလဲ ကိုယ်မှမလုပ်တတ်တာ၊ နောက်နေ့လည်း Taxi နဲ့ပြန် သယ်လာတယ်။ ဘက်ထရီအိုး နှစ်အိုးဆိုတော့ တစ်သောင်းကျ သွားပြီ။ ကားခက အသွားအပြန်

၂၀၀၀။ ဘက်ထရီနှစ်အိုးကို နှစ်
ခေါက်သွားလိုက်ရတော့ ကားခ
က ၄၀၀၀ ဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျာ။
ဘက်ထရီရလာပြီး နှစ်
ရက်ကြာတော့လည်း ငွေဖောက်
တာပဲပါဗျာ။ အဲဒီ ဘက်ထရီနှိပ်
စက်လို့ ကွန်ပျူတာတောင်
ဖောင်းခနဲပေါက်ပြီး စက်ချို့
ယွင်းသွားလို့ ကွန်ပျူတာပြင်
လိုက်ရတာ ငွေငါးသောင်း
လောက်ကုန်သွားပြီး အထဲက
ဖိုင်တွေတောင် ပျက်စီးသွားသေး
တယ်။ အဲလောက်ထိ ဘက်ထရီ
ကကောင်းကျိုးမပေးတာနဲ့ စိတ်
ကုန်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဘက်ထရီ
ကိုစိတ်နာပြီး တစ်သိန်းကျော်စီ
ပေးရတဲ့ဘက်ထရီတွေကို တစ်
လုံးကိုတစ်သောင်းနဲ့ လာဝယ်တဲ့
ကုလားဆီကိုရောင်းလိုက်တယ်။
ရှိပူရသေး ကုန်မှအေးဆိုသလို
ပေါ့။ အဲတော့ ဘက်ထရီကိုစိတ်
နာနေတဲ့ကျွန်တော့်ကို ကော
လက်ဖုန်းအတွက် ဘက်ထရီ
ဆောင်ထားရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်
တော်ဗျာစိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ဘာ
လုပ်တယ်မှတ်သလဲ။

တစ်သိန်းခွဲလောက် အ
ကုန်အကျခံဆင်ထားတဲ့ အဲဒီ
ကောလက်ဖုန်းအထိုင်တွေကော၊
ကြိုးတွေကော၊ တိုင်တွေကော
ပြန်ဖြုတ်သိမ်းလိုက်တယ်ဗျာ။ အဲ
တော့ ကျွန်တော့်မှာ ငွေကုန်
သက်သက် ဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျာ။
သည်လိုနဲ့ ကျွန်တော့်
ဆိုင်မှာဖုန်းမရှိဘဲ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရ
တယ်ဗျာ။ ဖုန်းလိပ်စာပြောင်းတာ
ကလည်း တစ်လလည်းမရ၊ နှစ်
လလည်းမရ၊ တစ်နှစ်လည်းမရ၊
နှစ်နှစ်လည်းမရဆိုသလို ဖြစ်
သွားတယ်။ သူပြောင်းပေးမယ်
ဆိုပြီး စာချုပ်မှာလက်မှတ်ထိုးပြီး
ယူသွားတာ (၁၀-၁၀-၂၀၀၈)ဆို
တော့ အခု(၁၀-၁၀-၂၀၁၀)ဆို
တော့ ၂နှစ်ပေါ့ဗျာ။ သူပြောတဲ့
တစ်လအတွင်းပြီးမယ်ဆိုလို့ တစ်
လကျော်လောက် ကတည်းက
ဖုန်းဆက်တာ ဖုန်းဆက်တိုင်း
လည်း
“တင် ထားတယ်၊
လက်မှတ်ထိုးဖို့ပဲ ကျန်တယ်”
“လူကြီးက ခရီးထွက်
သွားလို့ ပြန်လာရင်ပြီးပြီ”

“ကျွန်တော်လည်း ခရီး
ထွက်နေလို့ ရုံးကိုတောင်မ
ရောက်ဘူး၊ ခုချက်ချင်းရုံးကိုသွား
မယ်”
“ကျွန်တော်ခိုင်းထား
တဲ့သူတွေ ရှာတာမတွေ့ဘူး၊ သူ
လိုက်ရှာပြီးလုပ်ခိုင်းမယ်”
“နောက်တစ်ပတ်ရ
မယ်၊ စိတ်ချ”
“ကျွန်တော် ခင်ဗျား
ပိုက်ဆံစိုက်ပေးတော့မယ်ဗျာ။ ဒီ
လကုန်ရင်”
“ကျွန်တော် အခု
မန္တလေးရောက်နေတာဗျာ၊ ပြန်
လာရင်ခင်ဗျားဆီ လာခဲ့မယ်”
“ကျွန်တော်အခု ပဲခူး
မှာဗျာ၊ အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ ရှုပ်နေ
လို့ဗျာ၊ နောက်မှပြန်ဆက်နေ”
.....
.....
.....
ကျွန်တော်က ဖုန်း
ဆက်လွန်းလို့နဲ့တူတယ်။ သူ
ဟန်းဖုန်းကို ညဘက်ဆိုပိတ်ထား
တယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်ကဆက်
တဲ့ ဖုန်းမှန်းသိရင် မကိုင်တော့

ရွှေထောင်ပွားနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ဘူး။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်က နေ့ဘက်သူများဖုန်းတို့ လမ်းဘေး CPO ဖုန်းတို့နှင့်ဆက်ရင် ကျွန်တော်မှန်းမသိလို့ကိုင်ပြီး ပြန်ချလိုလည်းမရတော့ အထက်က ပြောသလိုမျိုး လိမ်နည်းပေါင်းစုံနဲ့ ပြောတော့တာပဲဗျာ။

သူ့ခိုင်းထားတဲ့သူကို ကျွန်တော့်ဆီ ခေါ်လာဆိုတော့လည်း ခေါ်မလာဘူး။ အဲဒီလူနဲ့ ကျွန်တော်ရှင်းမယ်ပြောလည်း ခေါ်မလာဘူး။ အမျိုးမျိုးပေါ့ဗျာ။ ပြောရရင်တော့ လျှာအရိုးမရှိတိုင်း ပြောနေတယ်လို့ပဲ ပြောရတော့မယ်လေ။ စဉ်းစားကြည့်လေဗျာ။ ကျွန်တော့်ကိုတစ်ယောက်ယောက်ကခိုင်းမယ်။ ကျွန်တော်က ဒီပြင်လူကိုပြန်ခိုင်းမယ်။ အချိန်တန်လို့မှ ကျွန်တော်ကအလုပ်မပြီးရင် ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းတဲ့သူက ကျီကျတော့မှာပေါ့။ အဲကျရင် ကိုယ်ကလည်း ခိုင်းထားတဲ့တစ်ဖက်အပေါ် ကျီပြန်ကျတော့မှာပေါ့။ အခြေအနေဆိုးယာရင် အဲဒီလူရဲ့ကုပ်ကိုဆွဲလာပြီး ကျွန်တော်ခိုင်းထားတဲ့ သူရှေ့

မှောက်ကို ခေါ်လာရမှာပေါ့ဗျာ။ ရှင်းရှင်းလေးပဲလေ။ ကိုယ့်တော့အထင်လွဲအပြောအဆိုတော့ မခံတော့ဘူးပေါ့။ ဒါက ကျွန်တော့်

ကိုရှမ်းလေးရေ
မလုပ်ဖြစ်လဲ
ပိုက်ဆံပြန်ပေးပါ။
ပိုက်ဆံ အတုန်
ပြန်ပေးစရာ
မလိုဘူးနော်။
ကျွန်တော့်ဆီက
ယူတာ (၂)သိန်း
ခွဲနော်။

စိတ်လေ။ ကိုရှမ်းလေးစိတ်ဓာတ်ကျတော့ တစ်မျိုးပေါ့နော်။ စောစောကပြောသလို လှည့်နည်းပေါင်းစုံပေါ့ဗျာ။

ကြာတော့ ကျွန်တော်ဆက်ရတဲ့သူကတောင် ပြန်ရက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ဆက်တဲ့ဖုန်းက ဖုန်းဖိုးပြန်တွက်ရင် မနည်းဘူးကျမှာဗျာ။ သူ့ကိုကျွန်တော် ဘယ်လောက်ထိအောင် ပြောသလဲဆိုတော့

“ကိုရှမ်းလေးရေ မလုပ်ဖြစ်လဲ ပိုက်ဆံပြန်ပေးပါ။ ပိုက်ဆံအကုန်ပြန်ပေးစရာ မလိုဘူးနော်။ ကျွန်တော့်ဆီကယူတာ (၂)သိန်းခွဲနော်၊ (၂)သိန်းပဲပြန်ပေးပါဗျာ” လို့တောင်းပန်ပြီး ပြောတာတောင်မှ မရဘူးဗျာ။ ပြောလိုက်တိုင်း မနက်ဖြန်ငွေလာပေးမယ်။ သန်ဘက်ခါ ငွေလာပေးမယ်။ ဒီလကုန်ကျွန်တော်လုပ်ထားတဲ့ အလုပ်တစ်ခုက ပိုက်ဆံရမှာ ခင်ဗျားဆီ ငွေလာပေးမယ်ဆိုပြီး ပြောတယ်ဗျာ။

ကျွန်တော်သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာဖို့ပြောပါတယ်။ သူလည်း ဖုန်းချစားထားတာကိုး။ ဖုန်းတစ်လုံးရဲ့ဝင်ငွေက ဆိုင်မှာချစားရင် ဘယ်လောက်ရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဆိုင်စီးပွားရေးလည်းထိ

ရွှေတောင်ရွာအတွင်းရှိသင်္ခန်းစာရင်း

ခိုက်၊ ဖုန်းဝင်ငွေလည်းထိခိုက်၊ ငွေ(၂)သိန်းခွဲကို အတိုးနှုတ်ရင် တောင် ဘယ်လောက်ကျနေပြီ လဲ။ ခင်ဗျားအကြံပေးကောင်းလို့ ကောလက်ဖုန်းကလည်း (၁) သိန်းခွဲလောက် ဆုံးရှုံးသွားရတာ တွေကို အောက်ကျခံပြီးပြောပါတယ်။ ပြောလည်း စောစောက လိုပဲ ကျွန်တော့်ကို လိမ်နည်း ပေါင်းစုံပြောပြီး ဆက်လိမ်နေတာ ပါပဲဗျာ။

ကျွန်တော်က ဖုန်း ဆက်ရင် အိမ်မှာလူရှင်းတဲ့အချိန်၊ ညဘက်တစ်အိမ်သားလုံး အိပ် တဲ့အချိန်ကျမှ ဆက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အိမ်က လူတွေက အဲဒီကိစ္စကိုအစဖော် သလို မှတ်မိရင်စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာစိုးလို့ရယ်။ အိမ်ကသားက လူ ငယ်ဆိုတော့သိသွားတာ ဒေါ ကန်ဖူးေးတာ့ ဆင်ခြင်ပြီးဆက်ရ တယ်ဗျာ။ သားကကိုရှမ်းလေး နေတဲ့ အိမ်လိပ်စာကို ခဏခဏ မေးဝေ့ ဝိုက်ဆံရပြီးပြီ ဘာညာ ဆိုပြီးလုံးလွှဲပြောရတယ်။ တစ်ခါ တုန်းကလည်း သားကကိုရှမ်း

လေးကို ပန်းဆိုးတန်းထိပ်မှာတွေ့ လို့ ကျွန်တော့်ကို အပြေးလာ ပြောရှာတယ်။

“အဖေ သား ကိုရှမ်း လေးကိုတွေ့တယ်။ သားကုပ်ကို ဆွဲပြီး ခေါ်လာရမလား” တဲ့

ကျွန်တော်က “သားရယ် ပြဿနာမရှာပါနဲ့ ကွာ။ တော်ကြာ သားအချုပ်ထဲ ရောက်နေပါ့မယ်ကွာ” ဆိုပြီး နှစ် သိမ့်ရတယ်ဗျာ။ ကလေးဆိုတော့ ငွေနှစ်သိန်းခွဲနဲ့မြောမှာပေါ့လေ။ သားက “အဲဒီဝိုက်ဆံရရင် သား ကို P-4 ဝယ်ပေးပါ” တဲ့ (ဒီနေ့လူ ငယ်တွေ စတိုင်နဲ့နားကြပ်နဲ့ သီချင်းပုဒ်ရေ တော်တော်များ များကို နားထောင်လို့ရတဲ့ ကီရိ ယာပေါ့လေ) ကိုယ်တောင်နဲ့မြော နေတာကိုး။ ကျွန်တော်ကသာ လူလိုသိတာပါ။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ သူ့သားဖုန်းနံပါတ်လည်း ရှိ တယ်။ သူ့သားကတော်တယ်ဗျာ။ ရေကြောင်းတက္ကသိုလ်မှာ တက် နေတာ။ ရေကြောင်းတက္ကသိုလ် ဆိုတာ သိတဲ့အတိုင်း ဆရာဝန် အမှတ်ထက်တောင်တော်မှ ရေ

ကြောင်းတက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရ တာ။ ကျွန်တော် တစ်ခါတော့ ညဘက်တစ်ချက်လောက် အိပ် မပျော်တာနဲ့ ကိုရှမ်းလေးအ ကြောင်းတွေးမိပြီး ကျွန်တော်က လွဲလို့ တစ်အိမ်သားလုံးအိပ်နေ တဲ့အချိန် ထုံးစံအတိုင်း သူ့ဖုန်း ကိုခေါ်မရတာနဲ့ သူ့သားဖုန်းကို ခေါ်လိုက်တယ်။ ကောင်လေးက စာကြည့် တုန်းထင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဖုန်းမှန်းလည်း မသိ တာလားမသိဘူး။ ဖုန်းကိုင် တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း

“မင်းအဖေ အိပ်ပြီလား ကွာ။ မင်းအဖေကကွာ ငါ့ကိုတယ် လီဖုန်းလိပ်စာ ပြောင်းပေးမယ်ဆို ပြီး ငွေနှစ်သိန်းခွဲယူထားတာ နှစ် နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ ခုထက်ထိလုပ်မ ပေးသေးဘူး။ ဖုန်းဆက်တိုင်းလဲ ဖုန်းမကိုင်ဘူး။ အဲဒါ မင်းမနက် ကျရင် ပြောပြလိုက်ပါကွာ” ဆိုပြီး ကိုယ်က သူ့စာကြည့်နေမှန်းသိ တော့ အားနာပြီး လိုရင်းကိုပြော လိုက်တယ်။ ကောင်လေးက

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် မနက်ကျရင်ပြောမိပါဦး”

ရွှေတောင်ရွာ၌ နေထိုင်သူများ၏

လိုက်ပါမယ် ခင်ဗျာ” ဆိုပြီး ဖုန်း ပြန်ချသွားတယ်။

ကျွန်တော် ပြန်တွေးကြည့်တော့လည်း ကလေးက စာဖတ်နေတဲ့ကလေး။ ကျွန်တော်က အဲလိုသူအဖေရဲ့ ကလေးက ကျွန်တို့ကို ပြောလိုက်တာ သူ့အနေနဲ့ စိတ်မကောင်းများဖြစ်သွားမလားပေါ့။ ငါ့သားလေးကိုလည်း အဲသည်လိုသာ ဆက်ဆံရင်လည်း စိတ်အနှောင့်အရှက်ဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး ကိုယ်ချင်းစာမိတယ်လေ။ နောက်ငါဘယ်တော့မှ သူ့သားကိုတဲဖုန်းနံပါတ်ကို မဆက်တော့ဘူး” လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ချလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲဗျာ။ ပြဿနာတက်လို့ ရုံးဆုတ်ဂိတ်ရောက်ရင်လည်း အဆင်မပြေဘဲ ဖြေရှင်းရမယ်။ သူ့လည်းအချိန်ကုန်၊ ငွေကုန်၊ နှလုံးပွားပွားပျက်မယ်။ ဒါတွေက ကျွန်လျှောက်တွေးတယ်ဗျာ။ အဲဒါအချိန်မှာ လုပ်ငန်းတွေက ဖြစ်လိုကောင်းကြတာ မဟုတ်

ဘူးမို့လား။ ထမင်းစားဖို့ရ ပြီးရော ဆိုပြီး ကိုယ့်ရှိတဲ့အလုပ်လေးတွေကို မှေးလုပ်နေတယ်။ ကိုယ့်သားအသက်ကလည်း (၁၆)နှစ်လောက်ရှိတာ၊ သားကစိတ်လက်မာန်ပါလုပ်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ငွေ(၂)သိန်းခွဲအပြင် ထပ်လိုက်လို့ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေကို ခေါင်းထဲထည့်မှဖြစ်မယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က ငွေနှမြောလို့မဟုတ်ပါဘူး။ သည်ထက်မက တောင် ဆုံးရှုံးမှုတွေက ကြုံခဲ့ဖူးတာပဲ။ ကိုယ်က သူ့အပေါ်ယုံကြည်တာကို ကိုယ့်ကိုလူလည်ကျလွန်းတော့ စိတ်ထဲမကောင်းဘူးပေါ့။ ပြီးတော့လည်း စာရွက်စာတမ်းတွေက သူ့ဆီမှာ၊ ဒီပြင်လူနဲ့ဆက်လုပ်လည်း လိပ်စာပြောင်းဆိုတော့ အဲဒီစာရွက်တွေ ပြန်ရမှ ဖြစ်မယ်မို့လား။ သူကလည်း ငွေလည်းပြန်လာမပေး၊ စာရွက်တွေလည်း ပြန်လာမပေးနဲ့ဆိုတော့ သူနဲ့မလုပ်ဖြစ်လို့ ငွေဆုံးခံလိုက်ပြီဆိုတာတောင် စာ

ရွက်စာတမ်းတွေကမရှိရင် ဘာမှဆက်လုပ်လို့မရဘူးလေ။

စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ။ အခုသည်စာရိုက်နေရင်းနဲ့ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ (၁၂)နာရီခွဲလောက်ရှိနေပြီ။ သည်အချိန်ဆိုရင် ကိုရုမ်းလေးအိပ်နေပြီလားမသိဘူး။ သူ့ဖုန်းတော့ ပိတ်ထားရောပေါ့။ သူ့သားဖုန်းကို ဆက်ရင်ကောင်းမလား။ အို ... ကလေးစာကြည့်ပျက်နေပါဦးမယ်။ သူ့ဖုန်းပဲ ဆက်ကြည့်လိုက်မယ် ...

(၀၉-၅၁၉----) နှိပ်လိုက်မယ်။ ဩော် ... (ဆုံးစံအတိုင်းပါလား။

“လူကြီးမင်းဒေါ်ဆိုသော ဂျီအက်စ်အမ်တယ်လီဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထားပါတယ်ရှင်” ... တဲ့။

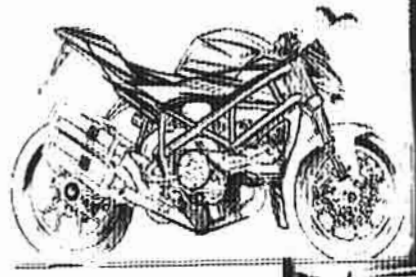
ပင်ချစ်သူ(မြန်မာစာ)

ကြမ္မာငင်သေချင်ပြီဆိုသောအခါ

ဝမ်းစိုဦး

ကြမ္မာငင်

သေချင်ပြီဆိုသောအခါ

စိမ်းစိုဦး

စက်ရုံလေး၏ နေ့လယ် ထမင်းစား အလုပ်ဖြုတ်ချိန် ဖြစ်ပါသည်။

အပျင်းပြေဖတ်ရန် မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်တစ်အုပ် ငှားမည်ဆိုသော စိတ်ကူးနှင့်စက်ရုံဂိတ်ကြီးသို့ ကျွန်တော် ရောက်နေ၏။ ဂိတ်ကြီးမှ ထွက်၍ ဂိတ်ကြီးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ဝေးကွာသော ဈေးဆိုင်တန်းသို့ သွားကာ စာအုပ်ငှားရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် စက်ရုံဂိတ်မှ အပြင်သို့ ထွက်မိစဉ် စက်ရုံရှေ့လမ်းမကြီး၏ လမ်းထိပ်ဘက်ဆီမှ စက်ကုန်ဖွင့် မောင်းနှင်နေဟန်တူသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး၏ တဖိုးဖိုး တပြိုင် စက်သံကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်၏။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စက်သံက ငယ်သံပါအောင် အသံကုန်ညှစ်၍ အော်ဟစ်သံမျိုးပင်။

“ဟာ ... ဟိုမှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်။ တိုက်ပြီ။ ဘယ်သူလဲ သေဘူး”

စက်ရုံဂိတ်ကြီးရှေ့ လမ်းပေါ်တွင် ရောက်နေသူ အုပ်ချုပ်ရေးဌာနမှ ကိုထွန်းသူက အထိတ်တလန့်အဖြစ် အော်ဟစ်လိုက်၏။ ကျွန်တော် လမ်းမပေါ်အရောက် အမြန်ပြေးထွက်ကာ လမ်းထိပ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။ လမ်းမီးတိုင်လေးတိုင်အကွာ ဓာတ်တိုင်သို့ လူများပြေးသွားကြ၏။ လမ်းထိပ်မှ လာသော မော်တော်ဆိုင်ကယ် နှစ်စီးပင် ဆိုင်ကယ်တိုက်မှု ဖြစ်ပွားသည့် ဓာတ်တိုင်အနီးရပ်ကာ အခြေအနေကို အကဲခတ် စောင့်ကြည့်နေကြောင်း လှမ်းတွေ့ရ၏။

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလူလဲ၊ လူထိခိုက်မှု၊ ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်မှု၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ် အပျက်အစီး စသည်များကို ကြည့်ကာ အကူအညီပေးချင်ပေးရမည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် တိုက်ပြီဆိုတော့ အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်း၊ စိတ်မကောင်းစရာအဖြစ်။ ထိခိုက်ပျက်စီးမှုများကို မြင်တွေ့ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် အခင်းဖြစ်ပွားရာ နေရာသို့ အပြေးအလွှားပင် သွားလိုက်၏။ အခင်းဖြစ်ပြီး ခပ်

စောစော ရောက်လာကြသူများထဲတွင် ကျွန်တော် ပါသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ကျွန်တော့်လိုပင် စက်ရုံဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးနှစ်ဦးလည်း ရောက်လာကြပါသည်။

ကွန်ကရစ် ဓာတ်တိုင်၏ တစ်ဖက်တွင် လူငယ်တစ်ဦး မှောက်လျက်ကြီးလဲကာ သတိမေ့နေပါသည်။ စက်ရပ်သွားသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကလည်း လူငယ်နှင့် နှစ်လံခန့်အကွာတွင် လဲနေ၏။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှာ အထိအခိုက် အပျက်အစီးများ မရှိ။ ဓာတ်တိုင်နှင့် တိုက်မိ ခိုက်မိဟန် မတူချေ။

“ဟယ်... အောင်ကျော်၊ အံ့မယ်လေး လုပ်ကြပါဦး။ ဒီစက်ရုံမှာရှိန်ပြောင်းအလုပ်ရုံကကလေးပါ။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ အောင်ကျော်ရယ် ဟီး ... ဟီး”

ထုတ်လုပ်ရေးဌာနမှ ဒေါ်တင်ဆွေသန်းက အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ သတိမေ့လဲနေသော လူငယ်ကို ကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်း၊ ရင်းနှီးခင်မင်သူဖြစ်ခြင်းစသည့် လူ့သဘာဝ လူသားတို့ သံယောဇဉ်အရ အော်ဟစ် ငိုယိုနေပါတော့

သည်။

ဒေါ်တင်ဆွေသန်းမှာ တုံးလုံးလဲကာ သတိမေ့နေသူကို စိတ်ပူစိုးရိမ်စိတ်နှင့် စိတ်လှုပ်ရှားကာ ပြောဆို၏။ ငို၏။

အောင်ကျော်။ မာရီနို ပြောင်း အလုပ်ရုံကအောင်ကျော်။ ဒီကောင်လေးကို ငါသိသလိုလိုပဲ။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် အရွယ် ဘောလုံးကန်အင်္ကျီ အနီအဝါတွေ အမြဲဝတ်လေ့ရှိတဲ့ လူငယ်လေး။ ရိုရိုကျိုးကျိုးနဲ့ လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့ ကလေး။ စက်ရုံမှာ ချောင်ကျကျ အလုပ်ရုံဖြစ်တဲ့ သစ်သားအလုပ်ရုံ လာပြီး မကြာမကြာ သစ်စအတိုအစ ထင်းလာတောင်းလေ့ရှိတယ်။ သူတို့ မာရီနိုပြောင်း အလုပ်ရုံမှာ သစ်တိုသစ်စ ထင်းတွေဘယ်လို သုံးမှန်း ငါမသိဘူး။ ရိုရင် ရှိသလို ပေးလိုက်တယ်။ မရှိရင် အရေးကြီးလား။ မလွဲမသွေ လိုအပ်လား မေးပြီး ရှိရာကို လွှဲစက်မှာဖြတ်တောက်ပြီး ပေးနေမိတဲ့ ကလေး။ ငါ သူ့နာမည်ကို မသိဘူး။ လူကိုပဲ မှတ်မိတာ။ ခုလဲနေတဲ့သူက မာရီနိုပြောင်း အလုပ်ရုံက အောင်ကျော်တဲ့လား။ ဝမ်းနည်းစရာ၊ ကြေကွဲစရာ အနီ

ဋ္ဌာရုံကြီးတွေတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဘယ်လောက်ထိခိုက်မိလဲ။ သေမလား ရှင်မလား ကျွန်တော် တွေးနေမိ၏။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်စက်ရုံမှ ကိုယ့်ဝန်ထမ်းချင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်းဆိုသည့် အသိနှင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်သွားမိပါတော့သည်။ ဒေါ်တင်ဆွေသန်းမှာ ဋ္ဌာနတူသလို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဟန်ရှိ၍ မောင်လေးအရွယ် အောင်ကျော်ဘေးတွင် စိတ်ပူစိုးရိမ်စိတ်နှင့် တပျစ်တောက်တောက်ပြောရင်းက ငိုယိုနေပါလေပြီ။ ပြီးတော့ ပျာလောင်ခေတ်နေ၏။ စိတ်ပူစိုး

ရိမ်စရာ၊ ထိချက်နာဟန်တူသော အောင်ကျော်မှာ လဲနေသည့် အနေအထားမှ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ချေ။ အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရသည်အထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိခိုက်မိလေပြီလား။

ကျွန်တော် အောင်ကျော်အနီးသွားကာ အကဲခတ်ပါသည်။ အနီးသို့ကား ကပ်မရ။ ဝိုင်းအုံနေကြသော လူများရှိနေ၍ဖြစ်ပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ထံ အလုပ်ရုံအတွက် သစ်တိုသစ်စ ထင်းလာယူလေ့ရှိသည့် ကောင်လေးပင်။ ယောက်ျားသား လုပ်သား နည်းပါးသော ကျွန်တော်တို့

ရှုထောင့်ပြောင်းနှင့် ရသစုံဗဟုစဉ်

စက်ရုံ၏ အခြေအနေအရ ဌာနချင်း၊ အလုပ်ရုံချင်း ဆက်ဆံပြောဆိုရန် လိုအပ်လျှင် ငယ်ငယ်ကြီးကြီး ယောက်ျားသားဝန်ထမ်းများက ဦးဆောင်ပြောဆို၏။ လူငယ်လေးသာဖြစ်၍ စက်ရုံလုပ်သက်နုသူဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်အလုပ်ရုံသို့ ရောက်လျှင် အောင်ကျော်သာ ကျွန်တော်နှင့် စကားပြော၊ အထိအတွေ့လုပ်၏။ ပြော၏။ ဆို၏။ အရေးဆိုတောင်းခံ၏။ အော်ကျော်နှင့်အတူ မိန်းကလေးဝန်ထမ်း သုံးလေးယောက် အမြဲပါလာတတ်၏။ အောင်ကျော်က ယောက်ျားလေးပီပီ ခေါင်းဝင်ထွင် ကိုယ်ဆံ့နိုင်သူ။ ဦးဆောင်လေ့ရှိသူပင်။

ကျွန်တော်သည် အောင်ကျော်၏ ထိခိုက်မှုမှာ စိတ်ပူစိုးရိမ်ချော့ဖြစ်ကြောင်း နားလည်မိပါသည်။ အောင်ကျော်နှင့် ထိခိုက်မိသော ဓာတ်တိုင်မှာ ကွန်ကရစ်ထမ်းကြီးနှင့် တစ်လံကျော်ခန့်ပင်ကွာ၏။ လမ်းထိပ်မှ ကျွန်တော်တို့ စက်ရုံရေယာထဲ ဝင်လာသည့် လမ်းဖြောင့်လမ်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလမ်းဖြောင့်ဆုံးလျှင်

ပြေပြစ်သော တံတောင်ဆစ် အကွေးလမ်းဖြစ်၏။ စက်တပ်ယာဉ်ကားဖြစ်စေ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဖြစ်စေ အရှိန်အဟုန်ကို လျော့ကာ အလိုက်သင့် ကွေ့ကာ မောင်းနှင်စီးနင်းရမည့် လမ်းအနေအထားရှိပါသည်။

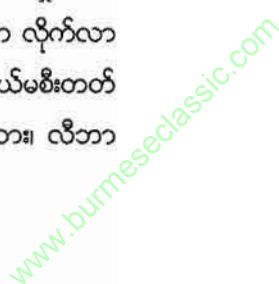
အောင်ကျော်သည် လမ်းဖြောင့်အတိုင်း စက်ကုန်ဖွင့်စီးလာရာမှ အရှိန်အဟုန်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ကွန်ကရစ်လမ်းမကြီးမှ တစ်လံခန့် ဝေးကွာသော ကွန်ကရစ်လမ်းဘေးမီးတိုင်သို့ အရှိန်လွန်ဖွဲ့ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ ကွန်ကရစ်လမ်းမီးတိုင်ခြေရင်းမှာ နှစ်တောင်ခန့်မြင့်မည် ခြေတောင်ပိုရှိ၏။ အောင်ကျော်၏ ဆိုင်ကယ်တိုင်နှင့် တည့်တည့် ခြေတောင်ပိုသို့ တက်ရာမှ ဆိုင်ကယ်တခြား လူတခြားဖြစ်သွားခြင်းပင်တည်း။ ခြေတောင်ပိုတွင် ဆိုင်ကယ်ဘီးအရာက အထင်းသား၊ တိုင်နှင့် တည့်တည့်မတ်မတ်ပင်။

“အခြေအနေက မလွယ်ဘူးထင်တယ်။ ဓာတ်တိုင်ဆီတည့်တည့်ကြီး ဝင်တိုးသွားတာပဲဗျ”

ကျွန်တော်သည် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်၍ အခြေအနေကို

စောင့်ကြည့်နေသူအနီး သွားကာ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြမိ၏။ ထိုသူကလည်း ပြောချင်နေဟန်တူ၏။ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်ကို အနီးကပ်မြင်တွေ့ရသူလည်း ဖြစ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မလွယ်လောက်ဘူး။ ဘယ့်နှယ်ဗျာ ဆိုင်ကယ် စီးတာများ ကံကြမ္မာဂြိုဟ်စီးပြီး သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံတယ်လို့ ယူဆစရာတောင် ဖြစ်တယ်။ အဲဒီကောင်လေး စက်ရုံလမ်းက ဆိုင်ကယ်စီးပြီး ထွက်လာတော့ ကျွန်တော်လမ်းဆုံက ဈေးဆိုင်မှာ ဈေးဝယ်နေတာ။ ထွက်လာကတည်းက စက်ကုန်ဖွင့်ပြီး အသားကုန်စီးလာတာ။ စီးတာမှ မိုင်ကုန်ပဲ။ သရဲစီးလာတဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ။ အဲဒီလိုစီးပြီး မြို့သစ်ဘက်ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ဈေးဝယ်ပြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့ ထွက်လာတော့ သူ့မြို့သစ်ဘက်က ပြန်လာတယ်။ စက်ကုန်ဖွင့်စီးတုန်းပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ကျော်တက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လဲ မဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး အဝေးက ရှောင်ပေးရတယ်။ သူ့ နောက်က လိုက်လာရင်း ဒီကောင် ဆိုင်ကယ်မစီးတတ်စီးတတ်နဲ့ စီးနေတာလား၊ လီဘာ

ရွှေထောင်ရွှေခင်အောင်ရသံစုံစုစည်း

တွေ ဘရိတ်တွေကို စနစ်တကျမှ အသုံးချတတ်ရဲ့လားလို့ တွေး နေမိသေးတယ်။ တကယ်က ဒီ လမ်းအကွေ့ရောက်ရင် ကားဖြစ် ဖြစ် ဆိုင်ကယ်ဖြစ်ဖြစ် အရှိန်လျှော့ ရမယ့်နေရာကြီးပါ။ သူက အရှိန် ကို လုံးဝ မလျှော့ဘဲ ကွေ့စီးတော့ အရှိန်လွန်ပြီး လမ်းကချော်ထွက် ကုန်တာပေါ့။ ပြီးတော့ ဒီကောင် မှာ အသိသတိဘာမှရှိပုံမရတော့ ဘူးဗျ။ အရှိန်လွန် လမ်းဘေး ရောက်လဲ အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် မတိုက်မိအောင် ရှောင်နိုင်တဲ့နေရာ က အကျယ်ကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဓာတ် တိုင်ဆီတည့်တည့်ကြီးသွားတယ်။ ဓာတ်တိုင်ခြေရင်း ခြေတောင်ပို့ကို တက်တော့ ဆိုင်ကယ်ကတစ်ဖက် စောင်းပြီး လဲသွားတယ်။ ဆိုင် ကယ်နဲ့ လွတ်တယ်။ ဆိုင်ကယ် ပေါ်က လူက အရှိန်နဲ့ လွင့်ထွက် ပြီး သူ့ခေါင်းနဲ့ တိုင် ရိုက်မိရာက တစ်ပတ်လည်ပြီး ဓာတ်တိုင်တစ် ဖက်ကိုပစ်ကျသွားတာပဲဗျ။ ဘယ် လိုပြောရမလဲဗျာ။ ကြက်ကို ခြေ ထောက်နှစ်ချောင်းက ကိုင်ပြီး အ ရှိန်နဲ့ လွှဲရိုက်သလိုမျိုးပါပဲ။ ဒီ ကောင် ပြန်ကျန်းမာလာဦးဗျာ ဦးနှောက်က သုံးလို့ ရနိုင်မယ်

မထင်ပါဘူး”
အနီးကပ် မြင်တွေ့လိုက်ရ သူက ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြ၏။
ထိုစဉ် စက်ရုံမှ အီးတူး သောင်ဇင် ကားပြာလေးရောက် လာ၏။

ဒီ ကောင်
ပြန်ကျန်းမာ
လာဦးဗျာ
ဦးနှောက်က
သုံးလို့ရနိုင်မယ်
မထင်ပါဘူး

“ကားပေါ်တင်မယ်၊ မြန် မြန်လုပ်၊ မြန်မြန်တင်”
“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ အောင် ကျော်ရယ်”
“ဝိုင်းပွေ့ပြီး မြန်မြန်တင် ကြလေ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းအော်ကြ၏။ ကျွန်တော် အောင်ကျော်၏ နှာခေါင်းနှင့် နားမှ သွေးထွက်နေ၏။ လည်ချောင်းနဲ့ နှာခေါင်းမှ ဂူးဂူးဂဲဂဲ အသံထွက် နေ၏။ ဘုရား ဘုရား၊ မလွယ်ပါ လား။ ထိချက်နာကြောင်း ထင် ရှားလှ၏။

ကားစက်ရုံ ဆေးရုံဘက်သို့ တရှိန်ထိုး မောင်းထွက်သွားတော့ ကျွန်တော် ယောင်ချာချာနှင့် ကျန် ခဲ့၏။ ထိုစဉ် လဲနေသော ခေါ် တော်ဆိုင်ကယ်ကို မျက်နှာစိမ်း လူငယ်နှစ်ဦး ကောက်ထောင်ကာ စက်နှိုးကြည့်၏။ မော်တော်ဆိုင် ကယ်က အကောင်းပကတိပင် ဘာအထိအခိုက်မျှမရှိ။ စက်ချင် ချင်းပင် တန်းနိုး၏။

“ဟေ့ကောင် ... တက် ... တက် ... မြန်မြန်လုပ်သွားမယ်”
ဆိုင်ကယ်ကို တက်စီးသူ က အလျင်စလို ပြော၏။ အခေါ် ဆိုင်ကယ်ပေါ်ထိုင်မိသည်နှင့် ခေါ် တော်ဆိုင်ကယ် ဂူးခနဲ မောင်း ထွက်သွားပါတော့သည်။ နောက် တော့ လူစုကွဲကာ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွားဖြစ်ကုန်ကြပါတော့ သည်။ ကျွန်တော်ကား အမြဲ

www.burmeseclassic.com

ရွှေထောင်မှသင့်အဖို့ ရသစုံအဖွဲ့

နေ အရပ်ရပ်ကို နားမလည်မိချေ။ အောင်ကျော်ကတော့ သေလု မြှာပါး အခြေအနေနှင့် စက်ရုံ ဆေးရုံသို့ ရောက်သွားလေပြီ။

ကျွန်တော် စက်ရုံဂိတ်ကြီး သို့ အရောက်တွင် အောင်ကျော် နှင့်အတူ စက်ရုံဆေးရုံသို့ လိုက်ပါ မသွားသည့် ထုတ်လုပ်ရေးဌာနက ဒေါ်တင်ဆွေသန်းအား တွေ့၏။ သည်တော့ အခြေအနေမှန်ကို သိ နှိနှိုင်းလည်ရန် မေးမြန်းစပ်စုမိရပါ တော့သည်။

“ဒေါ်တင်ဆွေသန်း ခဏ လေးပါနော်။ ကျွန်တော် ကောင်း ကောင်း နားမလည်လို့ပါဗျာ။ အောင်ကျော် ဆိုင်ကယ်စီးတာ မတွေ့ဖူးဘူး။ ခုနကပဲ မှောက်တဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို ကောင်လေးနှစ် ယောက်စီးပြီး ထွက်သွားတာတွေ့ ထာယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်။ ဒေါ်ဆွေသန်းသိရင် ပြောပြပေးပါ ဦးဗျာ”

“ဪ ...ဆရာ၊ အလုပ် ဖြုတ်ခါနီးလောက်ကပဲ အောင် ကျော်တို့ရွာက အောင်ကျော် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မှောက်တဲ့ ဆိုင်ကယ်ကိုစီးပြီး စက်ရုံဂိတ်မှာ အောင်ကျော်ကို လာတွေ့ကြ

တယ်။ စက်ရုံဘက်ရောက်ခိုက် လမ်းကြုံလို့ ဝင်တွေ့တဲ့ သဘော ပါ။ အောင်ကျော်နဲ့အတော်တရင်း တန်းရှိပုံရပါတယ်။ အောင်ကျော်နဲ့ ဆိုင်ကယ် နဲ့ လာတွေ့ကြတဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက် တွေ့ပြီး တာနဲ့ အလုပ်ဖြုတ်ချိန်နဲ့ အံ့ကိုက် ပဲဆရာ။ အောင်ကျော်နဲ့ ကျွန်မ ရင်းနှီးပါတယ်။ ဌာနတူချင်းပဲလေ။ ဆိုင်ကယ်နဲ့ လာတွေ့တဲ့ သူ့အ ပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ စကားတစ် လုံး နှစ်လုံးပြောပြီးတာနဲ့ အောင် ကျော်က

“မင်း ဆိုင်ကယ်က အ သစ်ပါလား၊ သော့ပေးကွာ။ ငါ ဟိုနားဒီနား စီးကြည့်ဦးမယ်”

ပြောတော့ ဟိုကလဲ အ လွယ်တကူပဲ ပေးတယ်။ အောင် ကျော် ဆိုင်ကယ်သော့ ရတာနဲ့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ခွဲပြီး

“မင်းတို့ ဒီနားမှာ ခဏ စောင့်နေကြကွာ၊ မကြာပါဘူး။ ငါ ခဏလေးစီးကြည့်ဦးမယ်”

ဆိုပြီးလုပ်တော့ လူခင်ချင်း ဖြစ်တဲ့ ကျွန်မက-

“ဟေ့ ကောင်လေး အောင်ကျော်၊ နင် ဆိုင်ကယ် စီး တတ်လို့လား။ ဟုတ်မှလဲလုပ်ပါ

ဟယ်။ ကျော်မကောင်း ကြား မကောင်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

လို့ ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ပြောမိသေးတယ်။ အောင်ကျော် က

“ဖြစ်ပါတယ် အစ်မရဲ့”

ဆိုပြီး မောင်းထွက်သွား တာပါပဲ။ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် စီးတတ်လား၊ မစီးတတ်လား တော့ ကျွန်မမသိဘူး။ ထွက်သွား ပြီး မကြာခင် စက်ကုန်ဖွင့် စီး သွားတာပါပဲ။ ခု သူ့ သူငယ်ချင်း တွေဆီ ပြန်အလာရောက်ခါနီးမှာ ဖြစ်တာပဲ ဆရာ။ ကျွန်မ စိတ် မကောင်းလိုက်တာ။ ကျွန်မပြော တာကို ဒီကောင်လေး ရဇမစိုက် ဘူး။ ခုတော့ သေမလား ရှင်မ လား မသိတဲ့အခြေ ဆိုက်ကုန်ပြီ။ အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲဖို့ကောင်းပဲ”

ဒေါ်တင်ဆွေသန်းက ရှင်း ပြရင်း စိတ်မကောင်းစွာ ညည်း ညူ၏။

“ဪ ..ဪ ... ကြမ္မာ ငင်ချင်တော့ ကံကြမ္မာက ဖန်လာ တာပေါ့လေ။ အင်း ဆိုင်ကယ် မထိခိုက်ဘူး။ အကောင်း ပကတိ ဆိုတော့ ဆိုင်ကယ် ပြန်ရတာနဲ့ အောင်ကျော် သူငယ်ချင်း နှစ်

www.burmeseclassic.com

ရွှေလင်းမြစ်နှင့် ရသနဲ့မဂ္ဂဇင်း

ယောက် အမှုပတ်မှာစိုးလို့ သူတို့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ အမြန်ပြန်ထွက်ပြေး ကြတာနေမှာပေါ့။ စက်ရုံရေယာ စက်ရုံဝင်းအတွင်း ရဲတွေ လက် လှမ်းမမီတဲ့နေရာမို့ တော်သေး တယ်ဆိုရမယ်။ အပြင်မှာဆို အမှု ဖြစ်မှာပဲ။ ဆိုင်ကယ်အကြမ်းပ တမ်းစီးမှု၊ ဆိုင်ကယ်မှောက်မှု၊ ဆိုင်ကယ်ကလဲ လိုင်စင်မဲ့ ဆိုင် ကယ်၊ ရဲတွေသိရင် မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အမြန်ထွက်ပြေးကြတာ ဖြစ်မယ်။ အောင်ကျော်ကတော့ ဆိုင်ကယ်စီးဖို့ အခွင့်အရေးရတာ ကို ပျော်စရာကြီးလို့ထင်မယ်။

ခုတော့ ကြံမ္ဗာငင်သလို ဒုက္ခ ရောက်ဖို့ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ တကယ်စိတ် မကောင်းစရာပဲ။ အသက်ငယ် ငယ် ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ အသွားမ တော် တစ်လှမ်းဆိုသလိုမျိုး ဖြစ်ရ ပြီ။ အောင်ကျော်ရဲ့ အဖေအမေ များ မိသားစုများ ရင်ကျိုးစရာပဲ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သားသမီးချင်း စာနာတယ်။ အောင်ကျော်ဖြစ်ရပ် မျိုး အတွေးထဲမှာတောင် စိတ် မကူးရဲ မခံစားရဲဘူး။

ကျွန်တော် စာနာစိတ်အ ပြည့်နှင့် ပြောဖြစ်ဆိုဖြစ်ပါသည်။

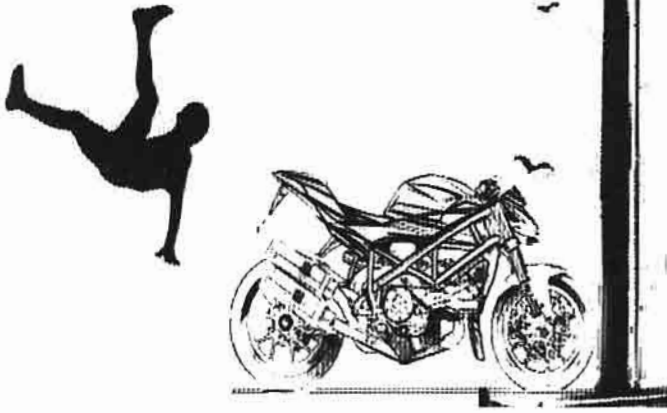
ယခုနှစ်ဘက်ပိုင်းတွင် ကျွန် တော်တို့ ဒေသတွင် ပြည်သူလူထု စီးပွားရေး အခြေအနေ ကောင်း မွန်တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာကြသည်ဟု ဆိုရမည်လားတော့ မသိပြီ။ မော် တော်ဆိုင်ကယ် ဝယ်စီးနိုင်သူများ ဒီရေအလား တိုးပွားမြင့်မားလာ နေပါသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် များ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပြီ။ တော ထရာမှ ပေါက်ကွဲသည့်အဆင့် ရောက်နေပြီဟုပင် ဆိုနိုင်နေပါ သည်။

စီးပွားရေးကောင်းလာကြ သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် ဝယ်

စီးနိုင်လာကြသည်။ ခေတ်မီတို့ တက်လာကြသည့်ကိစ္စမှာ အခြေ အနေကောင်း အလားအလာ ကောင်းဟု တွေးကာ မုဒိတာပွား ဖွယ်ပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် မော် တော်ဆိုင်ကယ်များကြောင့် သေ သူ ဒဏ်ရာရသူများ စာရင်းက အရှိန်အဟုန်နှင့် မြင့်တက်လာပေ ပါသည်။

ကျွန်တော့် အပေါင်းအ သင်း ကိုစိန်အေး၏ သား ရဲလင်း အောင် အရက်မူးမူးနှင့် ဆိုင်ကယ် မောင်း ရာမှ ဆိုင်ကယ်မှောက်ကာ လူလည်းသေ၊ ဆိုင်ကယ်လည်း တစ်စစဖြစ်ကုန်၏။ ချွေးမနှင့် လူမမည် ကလေးနှစ်ယောက်တို့ ဘယ်လို လူလားမြောက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင် ရှင်သန်စေရမည် မှန်း မသိတော့။ လူမှုရေး အနိဗ္ဗ ရုံ ကြုံနေရရာ၏။

ကျွန်တော့် ခြေရင်းအိမ်မှ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် လူငယ် မင်းမင်းသည် မော်တော်ဆိုင်ကယ် မှောက်ရာမှ ဒူးခေါင်းရိုး ကွဲကုန် ၏။ ငွေကုန်ကြေးကျခံ ဆေးကုသ သည့်တိုင် ကြာကြာမရပ်နိုင်။ ကြာ ကြာမထိုင်နိုင်၊ အလေးအပင် မထမ်းနိုင်။ မပြေးလွှားနိုင်သည့်

စွမ်းမသန် လူငယ်ဖြစ်သွား၏။
အိမ်မတော်ထဲရောက်လို့သော်လည်း
လီလာနု ဒူးခေါင်းကြောင့် အံမဝင်
သူဖြစ်သွားရရှာ၏။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှောက်
တိုက်မှု သေမှု နာမှု ဆေးရုံ
ဆေးခန်းရောက်မှု အချုပ်ခန်း
ဆောက်မှု သတင်းများက မကြား
ချင်အဆုံးပင်။ မကြားချင်လည်း
မကြာမကြာပင် ကြားနေကြရ၏။

အလုပ် ပိတ်ရက်များဆို
အောင် လူစည်ကားရာလမ်းမကြီးကို
ဖြတ်ကူးဖို့ပင် မလွယ်ချေ။ မြို့ပေါ်
ဧကရာ တောဘက်က မော်တော်
ဆိုင်ကယ်များပါ တစ်စီ တပြိုင်
အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်း မောင်းနေ
နေကြခြင်းကြောင့် ခဏတစ်
ခြောက်လမ်းဖြတ်ကူးရေးကိုပင် စိတ်

မချရ။

မော်တော်ဆိုင်ကယ် အန္တ
ရာယ်ကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့
သော မိန်းမကြီးများသည် ဈေး
သွားလျှင် လမ်းကြိုလမ်းကြားမှ
သာ သွားကြရ၏။ လမ်းမကြီးကို
အသုံးမပြုချေ။ ဖြတ်မကူးချေ။

ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကို
တင်ရွှေကမူ -

“ကျွန်တော်တော့ စက်ရုံ
လိုင်းထဲက မထွက်ရဲအောင်
တောင်ဖြစ်တယ်။ လမ်းမပေါ်
ရောက်ရင် တောဘက်က မော်
တော်ဆိုင်ကယ်သမားတွေက ဒင်း
ကြမ်းကိုး။ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်လို့
ဝယ်စီးကြပေမယ့် ကျွမ်းကျွမ်း
ကျင်ကျင် စီးတတ်ကြတယ်လို့
ကျွန်တော် မယုံဘူး။ စီးပြီဆိုရင်လဲ

အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်း။ မော်တော်
ဆိုင်ကယ် ဝယ်စီးနိုင်တာကိုပဲ
ဟုတ်လှပြီ တော်လှပြီ ထင်နေကြ
တဲ့ လူတွေ။ အတိုက်အပြုခံရရင်
ကိုယ်ပဲအရင်ဒုက္ခရောက်မှာ။ သေ
မှာ။ ဒီတော့ ဆိုင်ကယ်လာရင်
လမ်းဘေးဆင်းရပ်၊ လမ်းပေါ်မ
လျှောက်ရဲဖြစ် ရှေ့ကတိုက်မလား
နောက်ကတိုးမလား စိတ်ပူနေရ
တာနဲ့ပဲ ဘယ်မှ မသွားမလာရဲ
တော့ဘူး”

ဟူ၏။ ကိုတင်ရွှေ ပြော
လည်းပြောစရာ။

ကျွန်တော့် အပေါင်းအ
သင်း တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုထိန်လင်း
၏ အဖြစ်ကလည်း ထိတ်လန့်စရာ
ပင်။

“ကိုဘရေ မော်တော်ဆိုင်
ကယ် အန္တရာယ်၊ မော်တော်ဆိုင်
ကယ်သမားတွေ သောင်းကျန်းမှု
ကတော့ ကြောက်စရာ လန့်စရာပဲ
ဗျ။ ကုန်ခဲ့တဲ့ သောကြာနေ့ညက
ရန်ကုန်က ကွန်တိန်နာကားနှစ်စီး
နဲ့ ပစ္စည်းတွေ အချိန်ပို အလုပ်
ဆင်း အပြီးချပေးရတော့ ညရှစ်
နာရီကျော်မှ ပြီးတယ်။ ညက
မှောင် လကလဲမသာ။ ညမှောင်ပြီ
ဆိုရင် ကျွန်တော့် မျက်စိက

အကန်းပဲဗျ။ စက်ဘီးပါပေမယ့် အမှောင်ထဲမှာ မစီးရဲတော့ဘူး။ ဒီတော့ ကွက်သစ်အရောက် စက်ဘီးတွန်းပြီး လမ်းဘေးကလျှောက် မယ်ဆိုပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းလမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့ရော။ အဲဒါမှာ လုပ်သားရွာလမ်းခွဲအလွန်နားမှာပေါ့မီးလဲမပါ။ အရက်လဲမူးလာကြသလားပဲ။ အလွတ်ကြီးရှောင်ပြီး လမ်းဘေးက သွားနေတဲ့ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်ဘေးကို ဆိုင်ကယ် လက်ကိုင်အစွန်းနဲ့ ပွတ်တိုက်သွားတာ ခံလိုက်ရတယ်။ မှောင်ကြီးမဲကြီး မျက်စိကလဲ မကောင်း၊ မီးကလဲ မပါတော့ ဘယ်လိုမှကြည့်မရဘူး။ ဘယ်က ဆိုင်ကယ်မှန်းလဲ မသိဘူး။ ပူခနဲ ဖြစ်သွားတော့ လန့်ပြီး 'ဘယ်လိုကြီးလဲဟ၊ အလွတ်ကြီးပါပဲ' လို့ အော်လိုက်ရတာပဲရှိတယ်။ ဆိုင်ကယ်သမားလဲ မောင်းပြေးရော။ အိမ်ရောက်လို့ အင်္ကျီ လှန်ကြည့်တော့ အရေပြားမတ်စေ့လောက် ပွန်းသွားတယ်။ ခုမှ အသားတွေ နာ အကျောတွေနာဖြစ်ပြီး ချောင်း

ဆိုးမရ၊ နှာချေလို့ မရဖြစ်ကုန်တယ်။ ဒီမှာတွေ့လား ပွတ်တိုက်သွားတဲ့နေရာ၊ မလွယ်ပါဘူးဗျာ” ကိုထိန်လင်းက အင်္ကျီကို လှစ်၍ သူ့နံဘေးကို ပြ၏။ ပွန်းသွားသည့် နေရာတစ်ဝိုက်တွင် နီရဲ လျက် ရှိ၏။
 ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဆိုင်မဆိုင်တော့ မသိ။ အိမ်မှ သမီးထွေး အပျိုအား အပြင်းထန်ဆုံး သတိပေးစကားပြောဖြစ်ပါသည်။
 “သမီး နင် .. ဘယ်လိုလူ ဘယ်သူနဲ့မှ ဆိုင်ကယ်လိုက်မစီးနဲ့။ ဆိုင်ကယ်လိုက်စီးလို့ ဆိုင်ကယ်တိုက်လို့ မှောက်လို့ မသေရင်လဲ သေအောင်သာလုပ်။ ကျိုးပဲ့ထိခိုက်ပြီး အိမ်ပြန်မလာနဲ့။ ငါဆေးကုမပေးဘူး။ လက်မခံဘူး။ အဲဒါကို အသေမှတ်ထား”
 ဟူ၍ပင်တည်း။ တစ်စတစ်စ ကြောက်စရာကောင်းလာသော မော်တော်ဆိုင်ကယ် အန္တရာယ်ကို တွေးရင်းတွေးရင်း သွေးလန့်နေမိပါတော့သည်။ ကြောက်

တစ်စ လန့်တစ်စ ဖြစ်နေရလေပြီ။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှောက်ရာမှ ဓာတ်တိုင်နှင့် ရိုက်မိသော အောင်ကျော်အား စက်ရုံကားနှင့် မြို့နယ် ပြည်သူ့ဆေးရုံသို့ အရေးကြီးလူနာအဖြစ် ချက်ချင်းတန်းတင်၏။ အောင်ကျော် သတိ ပြန်လည်လာတော့ဘဲ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဆုံးပါသည်။ အသက်နှစ် ဆယ်ကျော်ရံသာရှိသေးသည့် အညွန့်တလူလူနှင့် အောင်ကျော်ကြမ္မာငင်၍ သေချင်ပြီဆိုသော အခါ ဘာအဓိပ္ပာယ်မျှ မရှိ။ ဘာအကျိုးကျေးဇူးမျှ မရှိသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးခွင့်ကလေးနှင့် စင်းစင်းသေရ၏။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စောစောစီးစီး လူ့လောကကြီးမှ ထွက်ခွာသွားရ၏။ မိဘဆွေမျိုးများ ရင်ကျိုးကြပေရော။
 စိမ်းစိုင်း

မောင်

ထောင်ကျလို့
မုန်းတာလား

မောင်မောင်စိန်လင်း(နတ်မောက်)

“မောင် ထောင်ကျလို့
မုန်းတာထား”

မောင်မောင်စိန်လင်း
(နတ်မောင်)

(၁)

“အငြိမ့်မင်းသမီးကို ရည်းစားထားတဲ့လူ ဆိုတာမျိုးဟာ သဘောထားလေးကြီးပါမှ ပေါ့ရှင်၊ မီးရောင်အောက်ကိုဝင်ကာ လူပြက်တွေနဲ့တွဲတော့၊ မောင့်သဘောက မကြည်မလင်၊ ဪ --- မြရင် မြရင် မြရင် ချစ်ကြပေသရှင် ပြည်တစ်ခွင် မောင့်အချစ်မျိုးဟာ ဘယ်အမျိုးအစားလဲကွယ်အားမရနိုင်အောင်ပဲရှင်၊ အလှူရှင်မှန်းအားလုံး သိကြအောင်ပါကွယ်၊ အပိုင်တော်ကြံလိုက်ချင် ဪ --- တိုင်ပေါ် အလံစိုက်တင် ...”

“ဟေး၊ စန္ဒာ နှင် ကိုသက်ကိုလွမ်းနေတာလား၊ မောင့်သဘောလိုက်လျောဖို့ စိတ်ကူးယဉ်နေတာလား”

“ကေရီရယ် ငါ ကိုသက်ကိုယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ စာချုပ် သက်တမ်းကုန်တဲ့အထိတော့ စောင့်ရမှာပေါ့”

“စန္ဒာဒေဝီနှင့် ကေရီတို့သည် အရှေ့တိုင်း လှယဉ်ကျေးမယ်သင်တန်းနှင့် ဖက်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ ဖက်ရှင်မယ်၊ မော်ဒယ်ဂဲလ် လှယဉ်ကျေးမယ်တလေးများအနက်မှ လူကြိုက်များ ထင်ရှားကျော်ကြားသူလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ စန္ဒာဒေဝီသည် ရှမ်း-ဗမာကပြားမလေးဖြစ်သည်။ အသားဖြူသည်၊ နှာတံလေးပေါ်သည်။ မယ်ဗမာတို့အတွက် လိုအပ်ချက် အရပ်အမောင်း (၅)ပေ (၆)လက်မ။ ခါးတင်ရင်အချိုးအဆစ် ပြည့်စုံသူလေးဖြစ်သည်။

ရွှေဆိုင်ကြော်ငြာ၊ ပိုးထည်ကြော်ငြာ၊ အလှကုန်ပစ္စည်းများ ကြော်ငြာ၊ ဆေးကြော်ငြာ၊ ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံကြော်ငြာများ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်ကြော်ငြာနေကြရသူလေး ဖြစ်သည်။ မဟာရန်ကုန်မြို့တော်ကြီး၏ လမ်းဆုံလမ်းခွများ၊ မြင်ကွင်းကောင်း၊ ဗျူးပွိုင့်တိုင်းလိုလို သူတို့၏ ကြော်ငြာဆိုင်ဘုတ်ကြီးများကို ပြည်သူတွေ မြင်တွေ့နေကြရသည်။

နိုင်ငံတော်က ကြီးမှူးသော ဖက်ရှင်ပွဲများ၊ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ ကုမ္ပဏီများက ပြုလုပ်သော ရှိုးပွဲများ

တွင်လည်း ဗန်းတိုင်လှယဉ်ကျေးမယ်များ၊ (၇)လွှာရှိုးပွဲကြီးများ၊ ရန်ပုံငွေလှယဉ်ကျေးမယ် ပွဲကြီးများအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးရသော အရှေ့တိုင်း ဖက်ရှင်ကုမ္ပဏီ၏ ပွဲကြီးများတွင်လည်း စန္ဒာဒေဝီနှင့် ကေရီတို့ အမြဲပါဝင်ကြသူလေးများ ဖြစ်ကြသည်။

သတို့သမီး ရွေးချယ်လိုကြသော အစ်ကိုကာလသားများကလည်း ဖက်ရှင်မယ်၊ မော်ဒယ်ဂဲလ်လေးများ၏ ရှိုးပွဲတိုင်းလိုလို လာရောက်ရွေးကြသည်။ ကဲကြသည်။

“မာမီရယ် သူလေးက လိမ္မာတယ်၊ မာမီရယ် သူလေးက ဖက်ရှင်မယ်၊ မာမီရယ် သူကတော့ မော်ဒယ်မယ်၊ မာမီရယ် သူကတော့ အဆိုတော်မယ်”

မနောဟဒရ သဘောကျမိတ်ဆက်ကြပြီး မိဘများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခြင်း၊ ပေးစားရန် အခွင့်တောင်းကြသူများလည်း ရှိကြသည်။

သက်ကျားအို ဘောစေ့ကြီးကလည်း နှားအိုမြက်နုကြိုက် ဆိုသတဲ့သို့ သွားရည်ကျမတတ် မိတ်ဆက်ကြသည်။ အလိုလိုက် အကြိုက်ပေးပြီး

အကြင်နာတရားတွေ ပုံအောက်က ပေး
အပ်လိုသူများကလည်း အနမတဂူများ
လေစွ၊ များလေစွ။ (ပုထုဇနော
ဥပ္ပတ္တကော)။

(၂)

ရတနာကန်သည်ကြီးများ စု
ပေါင်းခင်းကျင်း ပြသရောင်းချသော
ရတနာပစ္စည်း ဈေးရောင်းပွဲနှင့် ဖက်ရှင်
ပြပွဲကြီးများတွင် ဖြစ်သည်။ စန္ဒာဒေဝီ၊
ကေရီအစရှိသော ဖက်ရှင်မယ်ရောင်စုံ
မလေးများ (၂၀)ကျော်တို့၏ အလှအ
မများမှာ စုံလှသည်။ ဂျပန်မှာလား၊
ဇင်္ကာပူမှာလား၊ ကိုရီးယား၊ ပြင်သစ်တို့
မှာလား ထင်ရမလောက်။

ရတနာပစ္စည်း ဝယ်ယူသူ
များ၊ ဖက်ရှင်ရှိုးပွဲကြီးကို ကြည့်ရှုခံစား
သူများ၊ ဓာတ်ပုံဆရာများ၊ သတင်းမီဒီ
ယာလောကမှ ဂျနယ်လစ်ကြီးများ စုံလှ
သည်။ (SKY NET) (MRTV-
4) ရုပ်သံရိုင်းတော်သားများကလည်း
အလှအယက် သူ့ထက်ငါရိုက်ကူးကြ
သည်။

“ပွဲပြီးလို့ အချိန်တန်အိမ်
ပြန်ကြရသည်” ဆိုသော အငြိမ်သိ
ဆင်းလေး အတိုင်းပင် ဖက်ရှင်မယ်

လေးများ၊ မော်ဒယ်ဂဲလ်လေးများ၊ ဖက်
ရှင်ပွဲအခမ်းအနား ပြီးဆုံးသောကြောင့်
အိမ်ပြန်ရန် အလျှိုအလျှို ထွက်လာ
ကြသည်။

“စန္ဒာ ကိုလိုက်ပို့မယ်
လေ”

“ရပါတယ် ကိုသက်၊ ဖယ်ရီ
ကားရှိပါတယ်၊ အားနာစရာကြီး”

“စန္ဒာက ကိုသက်ကို အား
နာရမယ့်သူလား၊ လေစိမ်းတွေတိုက်မ
နေပါနဲ့ အချစ်ရယ်။ ဘောစေ့ကြီးတွေ
မျက်စိကျနေတဲ့ စန္ဒာကို ကိုသက်စိတ်

မချနိုင်ဘူး”

“ကဲ ကဲ ဒါဆိုလဲ ကိုသက်
သဘော”

“လာ ကားပေါ်တက်”

သက်ပိုင်စိုးနန္ဒာသည်
ကုမ္ပဏီတွင် တစ်နှစ်စာချုပ်ဖြင့် မော်
ဒယ်မင်းသမီး၊ ဖက်ရှင်မယ်၊ လှယဉ်
ကျေးမယ်ပြုလုပ်နေသူ စန္ဒာဒေဝီနှင့်
သံယောဇဉ် ငြိတွယ်ခဲ့ရာမှ ရာသက်ပန်
အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် လက်ထပ်ကြ
ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသူဖြစ်သည်။ အတူ
တကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရန်အတွက်
စာချုပ်သက်တမ်း ပြည့်မည့်ရက်ကို
လက်ရေချိုးပြီး စောင့်မျှော်နေရသော
အချစ်ဒရဝမ် အချစ်ဥစ္စာစောင့် တစ်ဦး
ဖြစ်နေသည်။

ပန်းပန်လျက်ပါ ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားမှ အငြိမ်မင်းသမီး မဗေဒါကို
အငြိမ်ပွဲကရာပွဲများသို့ တကောက်
တောက်လိုက်ပြီး အချစ်သဒ္ဒါတရား၊
မေတ္တာပွားနေရသော တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသား ကိုစောထွန်းကဲ့သို့ သက်
ပိုင်စိုးနန္ဒာမှာလည်း စန္ဒာဒေဝီတို့
ကုမ္ပဏီမှ တာဝန်ယူရသော ရှိုးပွဲများ၊
ဖက်ရှင်ပွဲများ၊ လှယဉ်ကျေးမယ်ပွဲများ
သို့ စိတ်မချသော စိတ္တဇအချစ်များစွာ

ဖြင့် ကြို/ပို့(မထသ)လုပ်နေသည်မှာ မဟောနိုင်၊ မဝန်းနိုင်။

“စန္ဒာ မနက်ဖြန် (၁၁:၁၂) လောက် အပြင်ထွက်ဖို့ ခွင့်တောင်း လိုက်ပါ။ အချစ်နဲ့တို့နေဖို့ ကွန်ဒိုတိုက် ခန်းဝယ်ဖို့ ချိန်းထားတယ်။ ဝယ်သူအ ဖြစ် စန္ဒာလက်မှတ်ထိုးရမယ်”

“တကယ်ပြောတာလား ကို သက်”

“စန္ဒာ အိမ်ထောင်ပြုတယ် ဆိုတာ ကလေးတစားတာ မဟုတ်ဘူး။ စာချုပ်ပြည့်ဖို့ (၂၅)ရက်ပဲလိုတော့ တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ပတ် တိုက်ခန်း ဝယ်စာချုပ်ချုပ်မယ်။ နောက်တစ်ပတ် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ဖို့ရှေ့ပင် ထွက်မယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ကို သက်”

အရူးအမူးချစ်နေကြသော သက်ပိုင်စိုးနန္ဒာနှင့် စန္ဒာဒေဝီတို့သည် “အိမ်ထောင်မှု ဘုရားတည် ဆေးမင် ရည်စုတ်ထိုး ဤသုံးမျိုး ချက်မပိုင်လျှင် နောင်ပြင်နိုင်ခဲ့သည့် အမျိုး”ဆိုရိုးစ ကားအတိုင်း ပြင်လို့မရ၊ ဖျက်လို့မရနိုင် သော အိမ်ထောင်ရေး ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်ကြတော့မည် ဖြစ်လေ

သည်။

(၃)

စာချုပ်ပြည့်ပြီးဆုံးသော နေ့ တွင်ဖြစ်သည်။ စန္ဒာဒေဝီသည် ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်မိသားစု၊ ဘဝတူ မော်ဒယ်ဂဲလ်၊ ဖက်ရှင်မယ်တို့အား မိမိဘဝမြင့်မား အောင် ချီးမြှောက်သူများဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဘာ သာဝင်တို့၏ ဓလေ့ထုံးတမ်းစဉ်လာအ တိုင်း ကန်တော့ကြသည်။ အပေါင်းအ သင်း ရောင်းရင်းများအား နှုတ်ဆက်ပွဲ အဖြစ် ကြာဇံကြော် အော်ဒါပေးပြီး ကျွေးမွေးညှိခဲ့သည်။ သက်ပိုင်စိုးနန္ဒာ ကလည်း ယနေ့မှစပြီး ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့ အကြင်လင်မယားအဖြစ် ယူ လိုက်ကြပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေညာ မောင်းခတ်လိုက်ကြသည်။ ကြိုတင် ပြင်ဆင် ဝယ်ယူထားသော တိန်တမာန် ကွန်ဒို တတိယထပ် အခန်းကြီးတွင် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြသည်။

နောက်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။ လင်ရယ် မယားရယ် ဖြစ်လာကြသော် လည်း လူမျိုးဓလေ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအ ရသော်လည်းတောင်း၊ တရားရုံးတွင် သော်လည်းတောင်း၊ ထိမ်းမြားလက် ထပ်လိုကြသည်။ သို့ကြောင့်လည်း စိန်

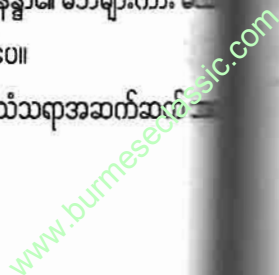
ဘုရားသား ဥပဒေအကျိုးဆောင်အဖွဲ့ သို့ သွားရောက်ပြီး တိုင်ပင်ကြသည်။

“ဒီလိုရှိတယ်ကွာ တရားရုံး မှာ ထိမ်းမြားလက်ထပ်တဲ့ စာချုပ်လုပ် မယ်ဆိုရင် ဘာသာတူရတယ်၊ ဘာသာ မတူတော့ တူအောင်တစ်ဦးဦးက မိမိ ဘာသာကို စွန့်လွှတ်ကြောင်း၊ ဘာသာ ကူးပြောင်းကြောင်း၊ ကျမ်းကျိန်ရ တယ်။ တူသွားတော့မှ ထက်ထပ်လို့ရ နိုင်မယ်”

တစ်ဦးရဲ့ဘာသာရေး၊ လူမျိုး ရေးတို့ကို မထိခိုက်၊ မနစ်နာစေလိုကြ ပါ။ မိမိရဲ့ဘာသာ ဓလေ့ထုံးတမ်းများကို မိမိတို့ဘာသာ လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ် ကျင့်သုံးကြရန် စိတ်နှလုံးတုံးတုံး ချ လိုက်ကြရတော့သည်။

လုပ်ဖော်တိုင်ဖက်များ၊ ခေါ် တမ်းများ၊ အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်း များကို မိမိတို့၏ မင်္ဂလာညှိခံပွဲအဖြစ် စင်တရယ်တိုက်ကြီးတွင် တခမ်း နား ကျင်းပညှိခံလိုက်ကြလေသည်။ လူတုံထံတို့၏ မင်္ဂလာပွဲတွင် စန္ဒာဒေဝီ ၏ မိဘများသာ လာရောက်ကြပြီး သက်ပိုင်စိုးနန္ဒာ၏ မိဘများကား မလာ ရောက်ကြပေ။

သံသရာအဆက်ဆက်

ရွှေယောင်၊ ဗုဒ္ဓ၊ နှင်း၊ ရာသီဥတု

အဆက်ဆက်က ပြုခဲ့ဖူးသော ဒါနမျိုး စေ့များ ပေါက်ဖွားလာသောကြောင့်ဟု ဆိုရပါသည်။ သက်ပိုင်စိုးနန္ဒာ၏ မိဘ များလုပ်ကိုင်ခဲ့သော ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းများကား တရိပ်ရိပ်ကျဆင်း နေသည်။ ပြဿနာမျိုးစုံ၊ အမှုမျိုးစုံ ရှင်းနေရသည်။

“ဖအေထက် သားတစ်လ ကြီး ဆိုသကဲ့သို့ ပြောရလောက်အောင် သက်ပိုင်စိုးနန္ဒာ၏ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းများ၊ ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်လုပ်ငန်းများမှာ တစ်နေ့ တခြား တိုးပွားအောင်မြင်နေလျက်

ရှိသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ အ ဆင်ပြေ အောင်မြင်ခြင်းနှင့်အတူ သက်ပိုင်စိုးနှင့်စန္ဒာတို့သည် ဘာသာမ တူ၊ လူမျိုးမတူ ဖြစ်ကြသော်လည်း နှလုံးသားပေါင်းစပ်မှုတို့မှာ တစ်သွေး တည်း တစ်သားတည်း ဖြစ်ကြသည်။

“ကိုသက် စန္ဒာက အနု ပညာသမားဆိုတော့ ကိုသက်ရဲ့ စီးပွား ရေးလုပ်ငန်းတွေကို မလုပ်တက်ဘူး။ ဝါသနာမပါ စိတ်မပါဘူး။ ဒါကြောင့် စန္ဒာဝါသနာပါတဲ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ စီးပွား ရေးလုပ်ငန်း လုပ်ချင်တယ်”

“လုပ်ပေါ့ စန္ဒာရယ် ဘာ

လုပ်ဖို့စိတ်ကူးရှိလဲ”

“နံပါတ်(၁)ကတော့ စန္ဒာ သီချင်းစီးရီး ထုတ်ကြည့်မယ် ... ”

“နံပါတ်(၂)ကတော့ အ လားအလာကောင်းတဲ့ အဆိုတော်တွေ ကို ငွေစိုက်ထုတ် မြှင့်တင်ပေးပြီး အ ကျိုးတူလုပ်မယ်ပေါ့ ကိုသက်ရယ်”

“လုပ်ကြည့်တာပေါ့ အချစ် ရယ် အောင်မြင်တာ မအောင်မြင်တာ ဆိုတဲ့ အချက်ကတော့ ကုသိုလ်ကံအ ပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်၊ ကြိုးစားရမယ်၊ သည်းခံရမယ် ဆိုတာကတော့ အလုပ် လုပ်သူရဲ့ ဝါယမစိုက်ထုတ်မှုပေါ့အချစ် လုပ်သာလုပ်ပါ”

“ငွေရင်းဘယ်လောက် လို မလဲအချစ်”

“သိန်းငါးရာလောက်လို မယ် ကိုသက်”

“ဒါဆို အချစ်စိတ်ကြိုက် လုပ်ဖို့ သိန်း(၁၀၀၀)သုံးလိုက်။ အချစ် အတွက် အချစ်နာမည်နဲ့ လိုရမယ်ရ သုံးဖို့ထားတဲ့ ဘဏ်ကငွေကို ထုတ်မ သုံးနဲ့နော်”

ကတ္တီပါဖီနပ်စီး၊ ရွှေထီး ဆောင်း၊ သဲဖြူခင်းရာဇဝတ်ကာ ဆိုသ ကဲ့သို့ စန္ဒာဒေဝီ၏ အနုပညာ စီးပွားရေး

“ကိုသက် စန္ဒာက အနုပညာသမားဆိုတော့
ကိုသက်ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို
မလုပ်တက်ဘူး။ ဝါသနာမပါ စိတ်မပါဘူး။
ဒါကြောင့် စန္ဒာဝါသနာပါတဲ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့
စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်ချင်တယ်”

ရှုထောင့်အသင်းနှင့်ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

လုပ်ငန်းများမှာလည်း မျော်လင့်သည် ထက်ဘေးကင်းမြင်သည်။ ဗီဒီယိုရိုက်ကူး ထုတ်လုပ်သော လုပ်ငန်းကို တိုးချဲ့လုပ် ကိုင်လာနိုင်ကြသည်။ လူမင်းချမ်းသာ နတ်မင်းမနေသာ ဖြစ်နေသည် အ လား။

သက်ပိုင်စိုးနန္ဒ၊ စန္ဒာဒေဝီတို့ ၏ အိမ်ထောင်သက်သည်ကား (၅)နှစ် တင်းတင်းပြည့်ခဲ့လေပြီ။ သားသမီးလို ချင်သောကြောင့် ဘိုးတော်၊ နတ် အစရှိ သော ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များနှင့် ဆေးဘက် ဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူများဖြင့် အား ထုတ်သော်လည်း သားသမီးမထွန်း ကားခဲ့ကြ။

သောကြာနေ့၏ သန်းခေါင် ယံညတစ်ညတွင် ဖြစ်သည်။ သက်ပိုင် စိုး တယ်မ်းတယ်ိုင်ဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာ သည်။ ခါတိုင်းသောက်လေ့ရှိသော ဗ လက်လေဘယ် အရက်နံ့မဟုတ်။ မူး တော့မူးနေသည်။ အမူးချင်းမတူပါ။ အရက်မူးသော အချိန်ဆိုပါက ဒေါသ ဖြစ်တတ်သည်။ အရိုင်းအစိုင်းတွေ ပြောလေ့ရှိသည်။ ယခု မူးနေပုံက ပြုံး ရယ်နေသည်။ ခေါင်းလေးတညိတ် တညိတ်ဖြူးနေသည်။

“ကိုသက် ဘာစားဦးမလဲ”

“ကို ဘာမှစားတော့ အိပ် ကြစို့အချစ်”

ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ခေါင်းချ လိုက်သည့်တိုင်အောင် ကိုသက်၏မျက် နှာမှာ ပြုံးနေသည်။ ခေါင်းလေးတခါခါ ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာ၊ ကိုယ်လုံးတို့ကို ရေပတ် တိုက်ပေးသည်ကိုပင် သူမ ကြိုက်။ စိတ်နှလုံးပျော်ရွှင်စွာ အိပ်ပျော် စေရန်အတွက် စန္ဒာသားချော သီချင်း လေးဖြင့် သိပ်သည်။

“ကိုသက်ရဲ့ အိပ်ပါဆို ခို

ခေါင်းအုံးပေါ်သို့
ခေါင်းချလိုက်သည့်
တိုင်အောင်
ကိုသက်၏
မျက်နှာမှာ
ပြုံးနေသည်။
ခေါင်းလေးတခါခါ
ဖြစ်နေသည်--

ဖမ်းလို့ပေး။ ခိုဖြူရယ် ခိုပြာနက်ကယ် ဖမ်းခက်လှသေး ကိုသက်ရဲ့အိပ်ချိန် တန် ဖျိုင်းရှေ့တပြန် ပြန်လေသည်ကို ရွှေဖျိုင်း ညွတ်တွေကဝိုင်း၊ ညွတ်ဝိုင်း နဲ့ ရွှေဖျိုင်းဖြူ ကယ်သူရယ် မရှိဘူး ဖျိုင်းရှေ့တမြူး”

စန္ဒာရဲ့ သားချောသီချင်း လေးကို ငြိမ်သက်စွာခံစားရင်း စိတ်ငြိမ် သွားသည်။ ချွေးစီးများ ပြန်လာသည်။ ခရီးခရာဖြင့် ဟောက်သံများထွက်လာ ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွား လေတော့သည်။

အချိန်ကား အရုဏ်ကင်း ပျောက် အလင်းသို့ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ခါ တိုင်းနံနက်(၈)နာရီ အိပ်ရာမှထလေ့ရှိ သော ကိုသက်မှာ (၁၀)နာရီအထိ အိပ် ရာမှမှထသေး။ ဆောက်လုပ်ရေးဆိုင်ရာ မန်နေဂျာ၊ ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်း မှာ ယူလိုသူများ တယ်လီဖုန်း၊ ဟန်းဖုန်း တို့က တဝှစ်ဝှစ်။

“ကိုသက်ရေ ထပါထော့ ရောင်ခြည်ပေါ်လှပေါ့၊ တစ်ကျော့ နှစ် ကျော့တေးကိုသီ၊ ငှက်ကျားနှုတ်ပယ်”

“အချစ် ဘယ်နှစ်နာရီ ထီး ဖြီလဲ”

“(၁၀:၃၀)ရှိပြီ ကိုသက်”

ရှုထောင့်မှအမြင်ရသမျှအစွဲမကင်း

“ဪ အတော်နောက်ကျ
နေပြီ ထတော့မယ်နော် အချစ်”

အရက်မူးလော၊ ဘာမူးသ
လဲ မသိသောစန္ဒာသည် လင်တော်
မောင်ကို စိတ်မချသောကြောင့် အိမ်
သာခန်း၊ ရေချိုးခန်းအထိ လိုက်ပို့
သည်။

“အချစ် အစ်ကို့ကို ဘာ
စိတ်မချဖြစ်နေတာလဲ”

“ကိုသက် ညတုန်းက အ
ရမ်းမူးတယ်၊ မူးတာက ခါတိုင်းနဲ့မတူ
ဘူး။ အခုတော့လဲ ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ”

“အချစ်ရယ် အရက်မူးတာ
တော့တပါဘူး၊ ဇိမ်ရစ်တာ၊ ဇိမ်မူးတာ
ပေါ့”

“နိုက်ကလပ်တွေမှာ ဆိုကြ
တယ်၊ ကကြတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ အ
ဆို အကမှာ ခေါင်းလေးတစ်ခါခါနဲ့ ဇိမ်
ထူကြတာ၊ ဇိမ်ယစ်ကြတာပေါ့ အချစ်
ရယ်။ အချစ်ဝါသနာပါရင် နောက်သော
ကြာနေ့လိုက်ခဲ့၊ ကိုသက်နဲ့အတူ ဆိုကြ
တယ်၊ ကကြမယ်”

“ကိုသက်ရယ် မိန်းက
ဆေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မသင့်တော်
ပဲဘူး၊ ကိုသက်ပဲ ဇိမ်ယူပါ၊ ဇိမ်ခံပါ”

နှလုံးသားချင်း ပေါင်းစပ်၊
ချစ်ကတိသစ္စာခိုင်မြဲကြသော သက်ပိုင်
စိုးနှင့် စန္ဒာဒေဝီတို့ လင်မယားတွင် အ
မုန်းစိတ်၊ မနာလိုစိတ်၊ သံသယစိတ်
များ မရှိကြပါ။ ခွင့်လွှတ်၊ သည်းခံခြင်း
တို့က လွမ်းခြွေးထားကြလေသည်။ တစ်
ဦးနှင့်တစ်ဦး အလွန်ချစ်ခင်ကြသော
အကြင်လင်မယား ဖြစ်ကြသည်။

(၅)

“သိကြားမင်းရဲ့ ဘုံဗိမာန်
နိုက်ကလပ်” တွင်ဖြစ်သည်။ အချိန်
ကား ည(၁၀)နာရီခန့်။ (OPEN
TO ALL) မည်သူမဆို (ဒန့်စ်)က
နိုင်သည့်ခန်းမတွင် ဝါသနာရှင် ကလပ်
မယ်လေးများ ကနေကြသည်။ ဘရိတ်
ဒန့်စ်ဝါသနာရှင် လူငယ်များလည်း က
နေကြသည်။ မြူးကြွသော မက်ဒေါနား

ရွှေလောင်အောင်အောင်ရသနဲ့ပစ္စည်း

၏သီချင်း၊ တီးလုံးများကလည်း ကချင် စရာ၊ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်။ သီးသန့်အော် ဒါကလပ်အခန်းတွင်လည်း အော်ဒါ လုပ်ထားသူများ အရှိရှိရောက်ရှိနေကြ သည်။ KTV အခန်းများတွင်လည်း သူ့အဖွဲ့နှင့်သူ။ လုံခြုံရေးများကလည်း မျက်ခြည်မပြတ် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

သီးသန့် အော်ဒါ ခန်းမ ပတ္တမြားဆောင်ခန်းမတွင် လူကုံထံအ သိုင်းအဝိုင်းမှ ဟုထင်ရသော အမျိုး သား၊ အမျိုးသမီးတို့မှာလည်း သာယာ ငြိမ့်ညောင်းသော ဖိလင်သီချင်းလေး တို့ဖြင့် ကပြကြည့်နူးနေကြသည်။

သီးသန့် ပတ္တမြားဆောင် ခန်းမဆီသို့ လူငယ်နှစ်ဦးတက်ရောက် လာသည်။ လူကုံမတွေ့ရ မမြင်ရသေး မီ လန်ဒန်နိုက် ရေမွှေးနံ့က အရင် ရောက်နေသည်။ မွှေးကြိုင်နေသည်။ ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးတက်လာကြသည်။

“ချုပ် ချုပ် ဝှက် ဝှက်”

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲဗျာ”

ရဲအုပ် ကျော်စိန်လင်းနှင့်အ ဖွဲ့က လျင်မြန်သောလှုပ်ရှားမှုဖြင့် လက် ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။ နေရာယူထား

သည့် အခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။

“တို့က မူးယစ်ဆေးဝါး တိုက်ဇုတ်ရေး ရဲတပ်ဖွဲ့ကပါ ညီလေး၊ တာဝန်အရ ရှာဖွေပါမယ်”

တပ်ဖွဲ့ဝင်များက လူငယ် နှစ်ဦး၏ ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်များသို့ ရှာဖွေကြသည်။ (ATC) အမှတ်တံ ဆိပ်ပါသော စိတ်ကြွေးသွပ်ဆေးပြား

လူကုံမတွေ့ရ

မမြင်ရသေးမီ

လန်ဒန်နိုက်

ရေမွှေးနံ့က

အရင်

ရောက်နေသည်။

မွှေးကြိုင်နေသည်။

(၅)ပြားစီပါသော ဘူးတစ်ဘူးစီတွေ့ရှိ သည်။

“ညီလေး ဒီပစ္စည်းက ဘယ်ကရသလဲ”

“ကိုသက်ပိုင်စိုးနန္ဒာ ဆီက ဝယ်တာပါ”

“ဘယ်လောက်နဲ့ ဝယ်သ လဲ”

“တစ်ပြား(၂)သောင်း၊ (၅) ပြား (၁)သိန်းနဲ့ ဝယ်ရပါတယ်”

“သက်ပိုင်စိုးက ဘယ်မှာ လဲ။ အခု အပေါ်ထပ် ပတ္တမြားဆောင် ခန်းမမှာ ရှိပါတယ်”

“သူဘယ်မှာနေသလဲ ညီ လေး”

“သိပါတယ်”

“တိန်တမာန်ကွန်ဒို တထိ ယထပ်မှာ နေပါတယ်”

“သူ့အိမ်က ဝယ်လာတာ လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သူ့အိမ်က ဝယ်လာတာပါ”

“တို့ ဆက်လုပ်စရာတွေနဲ့ သေးတယ်၊ မောင်ရင်တို့ တိုင်းရုံးလိုက် သွားပါ”

ရွှေတောင်အင်းနှင့်ရသနံမဂ္ဂဇင်း

“ဆရာထွန်းထွန်း၊ ဆရာစိုင်းလှမြို့တို့အဖွဲ့ သူတို့ကို ခေါ်သွားလိုက်ပါ”

“ဆရာ ကျွန်တော်တို့က လူကုံထံသားတွေပါ လက်ထိတ်ဖြုတ်ပေးပါဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ထွက်မပြေးပါဘူး”

“လူကုံထံတန်သားသမီး မို့တို့မှာ တာဝန်ပိုကြီးပါတယ်။ နားလည်ပေးပါ ညီလေးတို့ရယ်၊ မောင်ရင်တို့ မိဘတွေ စိတ်မပူရအောင် အိမ်ကို မောင်ရင်တို့ရဲ့ ဟန်းဖုန်းနဲ့ အကြောင်းကြားပေးပါမယ်”

ရဲအုပ် ကျော်စိန်လင်းနှင့် မူးဆစ်ဆေးဝါးတိုက်ဖျက်ရေး ပူးပေါင်း

တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် တစ်ဆက်တည်းပင် ပတ္တမြားဆောင်ခန်းမကြီးတွင် (ဒန့်စံ) တ၊ သီဆို၊ ဇိမ်ခံနေကြသော ခေါင်းလေးတခါခါ ပွေ့စက် ဇိမ်ယစ်နေသူများ အနက်မှ အဓိကသားကောင် သက်ပိုင်စိုးနန္ဒ၊ စိတ်ကြွဆေးသုံးပြီး ဟိရိသြတ္တပွ လွတ်နေသူများကို ပစ်မှတ်ထားပြီး စီးနင်းရှာဖွေရန် ပြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။

“အားလုံး လက်မြှောက်ထားကြပါ”

“ကျွန်တော်တို့ မူးယစ်ဆေးတိုက်ဖျက်ရေး အဖွဲ့ကပါ တာဝန်အရ ရှာဖွေကြပါမယ်။ နားလည်ပေးကြပါ ကူညီကြပါ”

ပတ္တမြားဆောင် ခန်းမမှ ကြေးစားလူမိုက်ဟု ထင်ရသူတစ်ဦးက တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို အသင့်ဆောင်ထားသောတုတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်ခုခံရန် သိုင်းကွက်ဖြင့် ဝင်လာသည်။

“ဖြောင်း .. ခွမ်း .. ဒုတ် ဒုတ် အွန့် အား”

ဒုရဲအုပ်မြင့်လွင်၏ တိုင်ကွပ်တို၊ ဂျူဒိုတို့ဖြင့် လက်ဦးမှုယူလိုက်ရာ ကြေးစားလူမိုက်ဟု ထင်ရသူမှာ မှောက်လဲကျသွားသည်။

တပ်ဖွဲ့ဝင်များက အသင့်ခေါ်ထားသော ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးမှ လူကြီးများရှေ့တွင် ရှာဖွေကြသည်။ သက်ပိုင်စိုးနန္ဒထံမှ (ATC)တံဆိပ်ပါ မူးယစ်ဆေးပြား (၁၀၀)ပါသော ဘူးတစ်ဘူးရှာဖွေတွေ့ရှိသည်။ ဇော်ဇော်အောင် ၊ ထူးထူးတင့်ဝေ၊ ပြုံးပြုံး(၁) မဲကြီး၊ ဇူးဇူး၊ တုတ်တုတ်၊ ဖွေးဖွေး၊ နွေးနွေးတို့ထံမှလည်း စိတ်ကြွရူးသွပ်မူးယစ်ဆေးပြားမျိုးစုံ တွေ့ရှိသောကြောင့် တိုင်းရုံးသို့ခေါ်သွားပြီး သီးခြားစီစစ်ကြောရေးလုပ်ကြသည်။

(၆)

ညတွင်းချင်း စစ်ဆေးပေါ်

ပေါက်ချက်များအရ စိတ်ကြွေးသွပ်စေ
သော မူးယစ်ဆေးဝါးများကို သက်ပိုင်
စိုးအိမ်မှ ဝယ်ယူရရှိကြောင်း၊ စစ်ဆေး
ပေါ်ပေါက်သောကြောင့် ရပ်ကွက်အုပ်
ချုပ်ရေးပိုင်းမှ လူကြီးများပါခေါ်ယူပြီး
သက်ပိုင်စိုး၏ တိတ်တမာန်ကွန်ဒို တ
တိယထပ်အခန်းသို့ ၎င်းအား ခေါ်ယူ
သွားပြီး စီးနင်းရှာဖွေကြသည်။

“ဟင် ကိုသက် ဟာ ရဲအ
ရာရှိတွေနဲ့ပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ
တို့ရယ်၊ ကိုသက်ကို မဖမ်းပါနဲ့။ ကျွန်မ
သူ့ဇနီးပါ။ ကျွန်မကိုဖမ်းပါ။ သူ့ကိုလွှတ်
ပေးပါ ဆရာတို့ရယ်၊ ကိုသက် ဘယ်လို
ဖြစ်ရတာလဲ ကိုသက်ရယ်”

စန္ဒာဒေဝီသည် ဘာမသိ၊
ညာမသိဖြင့် ခင်ပွန်းသည် သက်ပိုင်စိုး
အား လက်ထိတ်ဖြင့် ဖမ်းဆီးထား
သည့် မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး အချစ်စိတ်၊
တဏှာစိတ် လွန်ကဲမှုဖြင့် ခံစရာရှိရင်
သူပဲခံမည်ဆိုသောစိတ်ဖြင့် ပဠာမြေလူး
ဖြစ်နေရရှာလေသည်။

“ဒီမှာ ညီမ တာဝန်အရ အ
လုပ်လုပ်ကြရတာပါ။ နားလည်ပေးပါ။
ဒီမှာ လူကြီးတွေလဲ ပါပါတယ်။ ဆရာ
တို့ ရှာဖွေရပါလိမ့်မယ်”

“ရှာပါဆရာ ရှာပါ”
“အချစ် သူတို့ရှာချင်တဲ့ နေ
ရာ၊ ရှာချင်တဲ့ပစ္စည်း ရှာပါစေ အချစ်

ရယ်”
သက်ပိုင်စိုး၏ စကားအ
တိုင်း ရှာဖွေကြသည်။ စန္ဒာဒေဝီလည်း
လက်ပိုင်ချနေရတော့သည်။ ဗီရိုသော
တောင်းသဖြင့် စန္ဒာသောထုတ်ဖေး
သည်။ ဗီရိုအတွင်းမှ စိတ်ကိုရူးသွပ်စေ
သော စိတ်ကြွေးမူးယစ်ဆေးဝါး (အင်
တက်စီ) (၅၀၀)စီပါသော ဘူး (၂)ဘူး
တွေ့ရှိသောကြောင့် ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်း
ယူကြသည်။

အမှုတည်ဆောက်ပြီး၍ ဥပ
ဒေအကြံပေးရုံးသို့ တင်ပို့သည်။ နေ
ယစ်ဆေးဝါး ဥပဒေပုဒ်မ (၁၉)(၂)
ကိုဖြင့် တရားစွဲဆိုရန် အကြံပြုသည်။
ခရိုင်တရားရုံးသို့ တရားစွဲဆို တင်ပို့
သည်။ ပြစ်မှု ထင်ရှားသောကြောင့်
သက်ပိုင်စိုးနန္ဒာ ထောင်ဒဏ် (၁၂)နှစ်
ကျခံရလေသည်။

အင်းစိန်ထောင်ကြီးတွင်
ပြစ်ဒဏ်ကျခံနေရသော ထောင်ထူအ
ကျဉ်းသားများအတွက် မိမိတို့မိသား
နေအိမ်၊ ထောင်မှခွင့်ပြုထားသော အ
စားအစာများကို တစ်လ(၂)ကြိမ် ရိက္ခာ
အဖြစ်ပေးခွင့်ရှိသည်။ မိသားစုဖြင့်
နှစ်(၃၀)တွေ့ခွင့်ရှိသည်။ စန္ဒာဒေ
သည် ခင်ပွန်းသည် သက်ပိုင်စိုးနန္ဒာ အ

“ဟင်--ကိုသက်

ဟာ---ရဲအရာရှိတွေနဲ့ပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆရာတို့ရယ်၊ ကိုသက်ကို မဖမ်းပါနဲ့။ ကျွန်မ
သူ့ဇနီးပါ။ ကျွန်မကိုဖမ်းပါ။ သူ့ကိုလွှတ်ပေးပါ
ဆရာတို့ရယ်၊ ကိုသက် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ
ကိုသက်ရယ်”

ရှုထောင့်အသွယ်နှင့်ရသစ်ပုဂံ

တွက် ရိက္ခာပို့ပေးသည်။ အလွမ်းပြေ စကားပြောပေသည်။

“အချစ် အစ်ကိုအတွက် ရိက္ခာမပို့တော့နဲ့၊ အချစ်အနေနဲ့ ဒီကို လာရတာ အဆင်မပြေနိုင်ဘူး။ အချစ် ဒုက္ခရောက်တာပေါ့။ အစ်ကိုအတွက် အမားကလဲ အမြဲပို့နေတယ်။ အစ်ကို အတွက် ဘာမှပူစရာမလိုဘူး။ အချစ် သာစိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါ”

“စန္ဒာက အစ်ကိုမယားပါ။ စန္ဒာမှာလဲ တာဝန်ရှိပါတယ် အစ်ကို”

“အချစ်ပင်ပန်းမှာ စိုးတာ ရယ်၊ စိတ်မချတာရယ် ပြောတာပါ အ ချစ်ရယ်”

ရက်ကိုလစား၊ လကိုနှစ်စား ဖြင့် သက်ပိုင်စိုး ထောင်ကျနေသည်မှာ (၂)နှစ်ရှိလေပြီ။ အဆိုးထဲမှ အ ထောင်းဆိုသကဲ့သို့ မူးယစ်ဆေးဝါး ဖြတ်သွားသည့်အတွက် သူ၏ဘဝရှေ့ ရေးအတွက်မှာကား အကောင်းဘက် ထွင် ရပ်တည်နေပေပြီ။

“ဒေါ်စန္ဒာဒေဝီပါလား ခင် ဘာ ကျွန်တော် ခရိုင်ရုံးက ဘီလစ်အ ထုတ်ပါ။ တရားရုံး အမိန့်ဒီဂရီအရ အိမ် နှံးအပ်ဝရမ်း လာပြီးထုတ်ဆင့်တာပါ။

လက်ခံရရှိကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုး ပေးပါ”

“ဘာကြောင့် ကျွန်မတို့ အိမ်ခန်းကို အပ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မလဲဘာ မှ မသိပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှေ့နေရှေ့ရပ် များငှားပြီး ဆောင်ရွက်ပေးအစ်မ၊ ကျွန် တော်တို့ကတော့ တာဝန်အရလာပြီး ဆောင်ရွက်ရတာပါ”

မည်သည့်ရဲစခန်း၊ တရားရုံး

“အချစ် အစ်ကိုအတွက် ရိက္ခာမပို့တော့နဲ့၊ အချစ်အနေနဲ့ ဒီကိုလာရတာ အဆင် မပြေနိုင်ဘူး။ အချစ် ဒုက္ခရောက်တာပေါ့”

ကိုမျှ မရောက်ဖူးသော စန္ဒာဒေဝီသည် ခေါင်းမြွေပေါက်သကဲ့သို့ ခံစားနေရ သည်။ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ တိုင် ပင်သည်။ စိန်ဘရားသား ဥပဒေအ ကျိုးဆောင်အဖွဲ့သို့ သွားရောက်တိုင်ပင် ဆွေးနွေးသည်။

အမှုမှာ သက်ပိုင်စိုးနန္ဒ၏ ဖခင်ကြီး ဦးမောင်မောင်စိန်က အင်းစိန် ထောင်တွင် ထောင်ကျနေသော သား ဖြစ်သူ သက်ပိုင်စိုးအပေါ် ၎င်း၏ငွေဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ပြီး၊ ၎င်းတို့လင်မယားနေ သည့် တိန်တမာန်ကွန်ဒို တတိယထပ် တိုက်ခန်းတွင် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အခမဲ့ နေခွင့်ပြုထားခြင်းဖြစ်သည်။ ခွင့်ပြု ချက်ကို ရုပ်သိမ်းပြီး နှင်လိုမှုတရားစွဲ သည်။ တရားပြိုင်ထောင်ကျနေသူ သက်ပိုင်စိုးက ဝန်ခံသောကြောင့် ဒီက ရီရရှိသည်။ ဇာရီမှုဖွင့်သည်။ ဇာရီမှုအရ အပ်ဝရမ်းထုတ်ဆင့်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း စန္ဒာသိရှိရလေသည်။

ဥပဒေအကျိုးဆောင် အဖွဲ့မှ ရှေ့နေကြီးများ၏ အကြံပြုချက်အရ အဆိုပါတိုက်ခန်းကို သက်ပိုင်စိုးနှင့် စန္ဒာဒေဝီတို့ (၂)ဦးပိုင်ငွေဖြင့် ဝယ်ယူ ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဖြစ်၍ တစ်

ကြောင်း၊ သူတို့သားအဖ၏ အမှုတွင် တရားပြိုင်အဖြစ်ပါဝင်ခြင်း၊ သိရှိခြင်း မရှိသောကြောင့် ဒီကရီထုတ်လိုက်နာရန် မရှိကြောင်း ထုချေဖြေရှင်းသည်။

ဦးမောင်မောင်စိန်နှင့် သက်ပိုင်စိုးနန္ဒာတို့သားအဖကို တရားပြိုင်အဖြစ်ဖြင့် အခင်းဖြစ်တိုက်ခန်းမှာ တိန်တမာန်ကွန်ဒို ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီထံမှ မိမိတို့နာမည်ဖြင့် ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်သောတိုက်ခန်းဖြစ်ကြောင်း မြွတ်ဟကြေညာပေးစေလိုမှု အပြန်အလှန်အမှုများ ဖြစ်ပွားနေကြရလေပြီ။ လူပြည်မှာ အမှုပွေကြလေပြီ။ ငွေကုန်လူပန်းဖြစ်ကြရလေပြီ။

(၈)

ဖြစ်ကြောင်းရယ်တဲ့ ကုန်စင်ကိုလင်တော်မောင် သက်ပိုင်စိုးသို့ အိမ်သူသက်ထား ဇနီးမယားအနေဖြင့် တင်ပြပြောဆိုရန် အင်းစိန်ထောင်ကြီးသို့ ထောင်ဝင်စာတွေ့ဆိုပြီး တင်ပြပြောဆို ဆွေးနွေးရလေသည်။

“အစ်ကိုရယ် အပါ ရဲ့ငွေနဲ့

ဝယ်တာပါလို့ ဘာဖြစ်လို့ ဝန်ခံချေလွှာ တင်လိုက်ရတာလဲ”

“အချစ် ဒါတွေ အစ်ကိုဘာမှမသိဘူး၊ အစ်ကိုအတွက် ပြစ်ဒဏ်လျော့ကျစေရန်အတွက် ကုတ်ပါဝါ တရားရုံးရှေ့နေပါဝါမှာ လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ ရှေ့နေပါဝါ လာတင်တာကြောင့် ထောင်ပိုင်ရှေ့မှာ လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလိုက်တာပဲသိတယ် အချစ်ရယ်”

“အချစ်ဘဝနေရေး၊ ထိုင်ရေးဒုက္ခရောက်အောင် အစ်ကိုလဲ မလုပ်ဘူး၊ အပါတို့လဲ မလုပ်သင့်ပါဘူး။ အချစ် ခုခံရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်ပြီး အကာအကွယ်လုပ်တာကို အစ်ကိုစိတ်မဆိုးဘူး။ အချစ်လုပ်သင့်တာကိုသာ လုပ်ပါ အချစ်ရယ်။ တရားကို နတ်စောင့်ပါ လိမ့်မယ်”

စန္ဒာဒေဝီသည် လင့်ဝတ္တရားငါးပါး၊ မယားဝတ္တရားငါးပါးတို့အတိုင်း မိမိဘက်မှ ဆောင်ရွက်သင့်သည်များကို ဆောင်ရွက်ရမှု အခြေအနေကို ထောင်မင်းသား သက်ပိုင်စိုးသို့ အစီရင်ခံတင်ပြရလေသည်။

ဝသန္တ မိုးဦးကာလရောက်လေပြီ (နယုန်သားမွေး မြက်သားမွေး) မိုးဖွဲကလေးများလည်း ရွာနေလေပြီ မြတ်နုလေးများလည်း ပေါက်ရောက်လာချေပြီ။ လေပြည်လေညင်းကလေးများကလည်း အဆွေးဓာတ်ခံရှိသူတို့အား လွမ်းအောင်ဖန်နေသလားထင်ရသည်။ မိုးဦးကာလ ခါယမေတွင် အသူရိန်နှင့် သိကြားမင်းတို့၏ ခင်းကြသော ဂျိုးဂျိန့်သံများလည်း ကြားနေရပြီဖြစ်သည်။ ချစ်လင်သက်ပိုင်စိုးနှင့် နွေးထွေးစွာ နေထိုင်ခဲ့ရသော စန္ဒာဒေဝီတွင် အတွေးတွေ၊ အဆွေးတွေ ခံစားနေရလေသည်။

“(ဂျိုးဂျိန့်သံ xxx တင်းတာပ xxx အသူရ သိကြားမင်းတို့ စစ်ခင်းတာပြိုင်တွေ့သည်)၊ စိတ်မဖြေနိုင် xxx အနိုင်လုတော့ xxx ဆွေးလျပါသည် xxx နွေးစရာထာ အထည် xxx ဆွေး xxx ဆွေးတာရှည် xxx”

စန္ဒာသည် အဆွေးသီချင်း အတွေးသီချင်းကို ငြီးတွားရင်း

ရှုထောင့်အသစ်နှင့်ရသစုံပုဂ္ဂိုလ်

တွေ့တွေ့ အစီအရီ ဖြစ်လာသည်။
ယောက္ခမကြီး ဦးမောင်မောင်စိန်နှင့်
စစ်ခင်းနေရသည်ကို ငြီးငွေ့လာသည်။
ခင်ပွန်းသည်နှင့် တိုင်ပင်ရန် အင်းစိန်
ထောင်ကြီးသို့ ထောင်ဝင်စာသွားတွေ့
ပြီး တင်ပြသည်။ တိုင်ပင်သည်။

“အစ်ကို စန္ဒာ အစ်ကိုအ
ဖေနှင့် အမှုတွေဆက်မဖြစ်ချင်တော့ဘူး။
သူတို့လဲ စီးပွားပျက်တယ်၊ အချစ်လဲ
အချစ်ရဲ့စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေ တုံ့
နှေးနေရတယ်၊ စိတ်ပိန်တယ်ပေါ့ အစ်
ကို”

“အချစ်ပြောတာ မှန်
တယ်။ နောက်အပတ် အမာလာတဲ့အ
ချိန်မှာ အပါဘာဖြစ်ချင်သလဲ။ အမှု
တွေရပ် လိုက်ကြရအောင်လို့ အစ်ကို
ပြောပေးမယ်၊ လကုန်အပတ်မှာ အချစ်
ထားခဲ့နော်”

“တုတ်တုတ် ဘိုင်ဘိုင်”
လကုန်ပိုင်း ထောင်ဝင်စာ
ဆွဲရက်တွင် ဖြစ်သည်။ ဘောက်ကျ
နေသော ယောက္ခမထံမှ ဘယ်လိုဆန္ဒ

သဘောထားတွေ ပေးမယ်ဆိုတာကို
သိလိုစေဖြင့် လင်တော်မောင်ကိုသက်
ပိုင်ထံသို့ အပြေးအလွှား လာခဲ့သည်။

“အချစ် ဒီနေ့ အရမ်းလှ
နေပါလား”

“ကဲမနေနဲ့ အစ်ကို ဘာမှ
ဘာလို့မရဘူး”

“သံတိုင်ကြားက နှလုံး
သားလှိုင်းပုတ်သံပါ အချစ်ရယ်”

“ကဲ ကဲ အပါက ဘာပြော
သလဲ ဆိုစမ်းပါဦး အစ်ကို”

“တိုရှင်းလိုရင်း ပြောရမှာ
ကတော့၊ အချစ် တိန်တမာန်ကွန်ဒို
တိုက်ခန်းက ဖယ်ပေးပါတဲ့၊ အချစ်ကို
သိန်း(၅၀၀)ပေးမယ်တဲ့”

“အစ်ကိုက နည်းတယ်၊
သူပြန်ဝယ်လို့ရအောင် သိန်း(၆၀၀)
ပေးလိုက်ပါပြောတော့ ပေးလိုက်ပါမယ်
တဲ့။ သဘောတူပါတယ်တဲ့”

ဒါကြောင့် သူ့ဘက်ကရှေ့
နေ၊ အချစ်ဘက်က ရှေ့နေကြီးများနဲ့ညှိ
နှိုင်းပြီး အချစ်ကငွေယူလိုက်ပါ။ တိုက်

ခန်းကို လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ပါ။ အမှု
အားလုံးကျအေးကြောင်း လျှောက်
လွှာတွေ တင်ကြပေါ့အချစ်ရယ်”

“အချစ် အစ်ကိုစကား မြေ
ဝယ်မကျ နားထောင်ပါ့မယ် အစ်ကို”

သံတိုင်ကြားမှ ချစ်ဖနီး
မောင်နှံတို့၏ ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲ
ကြီးတား မိနစ်(၃၀)ကာလအတွင်း
ငြိမ်းအေးသွားကြရလေပြီ။

နှစ်ဖက် ရှေ့နေကြီးများ၏
ဆောင်ကြဉ်းပေးမှုကြောင့် အပေးအ
ယူများလည်း အကောင်အထည်ဖော်
ပြီးကြပြီဖြစ်သည်။ အမှုအားလုံးကို
လည်း ရပ်သိမ်းလိုက်ကြပြီး ဖြစ်သည်။
(လူ့ပြည်မှာ အမှုမပေ့လိုက်ကြနဲ့)

မောင်မောင်စိန်လင်း
(နတ်မောင်)

ဆင်သေကောင်ကို ဆိတ်သားရေနှံ့ဖို့

ညံ့နှင်စိုးလား

မောင်မောင် (ပိတောက်မြိုင်)

“ဆင်သေကောင်ကို
ဆိတ်သားရေခဲ ဖုံး
လုံနိုင်ရိုးလား”

မောင်မောင် (ပီတောက်မြိုင်)

ရဲတပ်ဖွဲ့ လုပ်ငန်းသည်
အလွန်ကျယ်ပြန့်ပါသည်။ နေရာ
တကာတွင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက
မိရမိဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အ
များပြည်သူတို့၏ အသက်အိုး
အိမ် စည်းစိမ်တို့ကို ကာကွယ်
တောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ရှိသည်။
ခြစ်ပြီးသွားသော မှုခင်းများကို
ပေါ်ပေါက်ရန် စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရေး
ဆက် မှုခင်းမဖြစ်ပွားစေရန် ကြို
ဆင်ကာကွယ်ရေးကို အထူးအ
လေးထား ဆောင်ရွက်ပြုရပါ
သည်။

ကြိုတင် ကာကွယ်ရေး
လုပ်ငန်းများကို အကောင်အ
ထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ရာတွင် ရဲ
အဖွဲ့များသည် အဓိကနေရာက
ပိတ်ကြရပါသည်။ ဤအခါ ရဲ
အဖွဲ့ကို တာဝန်ယူ အုပ်ချုပ်ရ
သော စခန်းမှူးများသည်လည်း
အဓိကနေရာက ပါဝင်လှုပ်ရှား

ကြရသည်သာ ဖြစ်သည်။

စခန်းမှူးတစ်ယောက်
၏ တာဝန်သည် အလွန်ကြီးမား
များပြားလှပါသည်။ ဖဲသမား
စကားနှင့် ဆိုရပါမူ ဂျိုကာ
ကောင်နှင့် နှိုင်းရမည်သာ ဖြစ်ပါ
သည်။ စခန်းမှူးများသည် မိမိ
နယ်အတွင်း မှုခင်းကျဆင်းရေး
ရပ်ရွာအေးချမ်းတည်ငြိမ်ရေးနှင့်
ရဲတပ်ဖွဲ့ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းတာဝန်
များကို ကျေပွန်စွာဆောင်ရွက်
ရန်လည်း တာဝန်ရှိသည်။

မိမိရဲစခန်းအတွင်း ဖြစ်
ပျက်သမျှအားလုံးကို ကိုယ်တိုင်
သိရှိ နားလည်ထားရသည်။
လက်အောက်တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည်
တာဝန်ဝတ္တရားများကို နားလည်
ခြင်းရှိမရှိ မကြာခဏ စစ်ဆေးရ
သည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့လုပ်ငန်းများ
ဆောင်ရွက်ရာတွင်လည်း နည်း
လမ်းတကျရှိစေရန် အခါအား
လျော်စွာ အထက်မှထုတ်ဆင့်
သည့် အမိန့်နှင့်ညွှန်ကြားချက်
များ ပြန်တမ်းများကို လက်
အောက်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ သိရှိနား
လည်စေရန် ဖတ်ပြ၊ ရှင်းပြရမည်

ဟု ရဲလက်စွဲဒုတိယငွေတွင်
အတိအလင်း ပြဋ္ဌာန်းထားပါ
သည်။

ဤသို့ဆိုပါလျှင် စခန်း
မှူးများသည် ရာဇဝတ်မှုခင်း
ကိစ္စများသာမက အုပ်ချုပ်ရေး
ဆိုင်ရာ ကိစ္စများပါ ကျွမ်းကျင်ရ
မည်သာ ဖြစ်သည်။ နေ့မအား
ညမအား လှုပ်ရှားနိုင်မှ တော်ရာ
ကျမည်ဖြစ်သည်။ စီမံချက်အမျိုး
မျိုးကိုလည်း အောင်မြင်ချန် အ
ကောင်အထည်ဖော်သူများ ဖြစ်
သည်။ လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်
နိုင်ရေးအတွက် ရည်မှန်းချက်(၃)
ရပ်နှင့် လုပ်ငန်းတာဝန်(၅)ရပ်
သတ်မှတ်ထားသည်။

ရည်မှန်းချက်(၃)ရပ်

မှာ-

- (၁) ရပ်ကွက်အေးချမ်း
သာယာရေး။
- (၂) တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- (၃) မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်
ကို ပြောင်းလဲစေတတ်
သော ဆေးဝါးများ
အန္တရာယ်မှ တားဆီး
ကာကွယ်ရေး။

တို့ဖြစ်သည်။

လုပ်ငန်းတာဝန် (၅)ရပ်

မှာ-

(၁) ပြစ်မှုများ ကြိုတင်ကာ ကွယ်ရေး

(၂) ဖြစ်ပွားပြီးသော မှုခင်းများကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်လျက် တရားဥပဒေနှင့်အညီ တရားစွဲတင်နိုင်ရေးနှင့် ထိုက်တန်သော ပြစ်ဒဏ်များ ရရှိစေရန် ဆောင်ရွက်ရေး။

(၃) စည်းကမ်းသေဝပ် တည်ငြိမ်ရေး။

(၄) လုံခြုံရေး။

(၅) မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေတတ်သော ဆေးဝါးများ အန္တရာယ်မှ တားဆီးနိုင်စွမ်း ရှိရေး။

တို့ဖြစ်သည်။

စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့်၊ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ကဝမြို့နယ်၊ ကဒါတံစိန်ရဲစခန်းတွင် စခန်းမှူးတာဝန်ကျသည်။ ကဒါတံစိန်ရဲ

စခန်းနယ်မြေဖြစ်သည်။ ကျေးရွာအုပ်စု (၂၆)စုရှိသည်။ ကျေးရွာများပြားသည့်အလျောက် အိမ်ထောင်စုနှင့် လူဦးရေကလည်း များလှသည်သာ ဖြစ်သည်။

အသက် မေ့ ဝမ်း ကျောင်း အနေဖြင့် လယ်ယာ၊ ကိုင်းကျွန်း လုပ်ကိုင်သူများလည်း ရှိသည်။ တံငါလုပ်ငန်းဖြင့် စီးပွားရှာကြသူများလည်း ရှိသည်။ ရံဖန်ရံကာ နွားမှောင်ခို ရောင်းဝယ်သူများလည်း ရှိတတ်သည်။ လုပ်

ငန်းသဘော သဘာဝအလိုက် သောက်စားတတ်သူ၊ လောင်းကစားတတ်သူများလည်း ရှိတတ်သည်။ အသောက်အစားနှင့် လောင်းကစားဟူသည် ဒုစရိုက်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အခြေခံဖြစ်သည်။ အရက်မူးလာလျှင် ရမ်းကြသည်။ ကြမ်းကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ထိုးကြသည်။ ကြိတ်ကြသည်။ ခုတ်ကြ၊ ထမ်းကြနှင့် လူ့အသက် သေသည်အထိ ဖြစ်လာတတ်ကြသည်။

လောင်းကစားသမား တို့မည်သည်ကလည်း ပထမ သော် သူတစ်ပါးထံကငွေကို ရ လိုစေဖြင့် လောင်းကစားကြ သည်။ မိမိက အရှုံးဘဝရောက် သွားလို့ မိမိထံက ငွေနှင့်ပစ္စည်း များ ပါသွားသည့်အခါ ဆောက် တည်ရာမရ စိတ်ရိုင်းတွေဝင်လာ တတ်ကြသည်။ လုမည်ယက် မည် နောက်ဆုံး သတ်သည် ဖြတ်သည်အထိ ဖြစ်လာတော့ သည်။

ဤအခါ ရာဇဝတ်မှု တွေက တိုးပွားလာတော့သည်။

သို့အတွက် ကြိုတင်ကာကွယ်မှု ကို စီမံချက်များရေးဆွဲလျက် အ လေးထား ဆောင်ရွက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပွင့်လင်းရာသီ ရောက် လာသည့်အခါ အထူးဂရုစိုက်ကြ သည်။ စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့်တို့ ငြိမ်နေ၍မရ။ နယ်မြေလုံခြုံရေး နှင့် မှုခင်းများကြိုတင်ကာကွယ် ရေးအတွက် လှုပ်ရှားကြရသည်။ အထူးသဖြင့် ရည်မှန်းချက်(၃)ရပ် နှင့် လုပ်ငန်းတာဝန် (၅)ရပ်တို့ကို ထိထိမိမိ အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်သည်။

၂၀-၉-၉၈ နေ့တွင် စခန်းမှူးရဲအုပ်လှမြင့်၊ နယ်ထိန်း အဖွဲ့နှင့်အတူ စားနပ်ရိက္ခာတစ် ပတ်စာ အပြည့်ထည့်လျက် မိမိ နယ်မြေအတွင်း လှည့်ပတ်ခဲ့ကြ သည်။

မိုးအကုန်၊ ဆောင်းအ ကူးပေမို့ ရာသီဥတုက သာယာ သည်။ မြောက်ပြန်လေကလေး က ဝင်လာပြီဖြစ်သည်။ အေးစိမ့် စိမ့်လေးမို့ သွားရလာရသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိသည် ဟု ဆိုရပေမည်။

တောင်သူဦးကြီးများ ကလည်း မိုးသီးနှံစပါး ရိတ်သိမ်း ပြီးတော့ ဆောင်းသီးနှံသီးထပ်အ ဖြစ် ပဲ၊ ပြောင်း၊ နှမ်း၊ ဝါစသည့် များ စိုက်ကြပြန်သည်။ လယ်၊ ယာမြေ၊ ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး စိမ်းလန်းစိုပြည်နေသည်မှာ ကမ္မ လာကြီး ခင်းထားသည့်နယ် တူ လှသည်။ သာယာကြည်နူးဖွယ် မြင်ကွင်းကို ဖြတ်ကျော်လျက် နယ်မြေ စိုးမိုးရေးအတွက် ခရီး နှင်နေကြသည်မှာ မမောနိုင်၊ မ ပန်းနိုင်ပါပဲ။

မိမိက အရှုံးဘဝရောက်သွားလို့

မိမိထံက ငွေနှင့်ပစ္စည်းများ ပါသွားသည့်အခါ

ဆောက်တည်ရာမရ စိတ်ရိုင်းတွေ ဝင်လာတတ်ကြသည်။

လုမည် ယက်မည် နောက်ဆုံး သတ်သည်

ဖြတ်သည်အထိ ဖြစ်လာတော့သည်

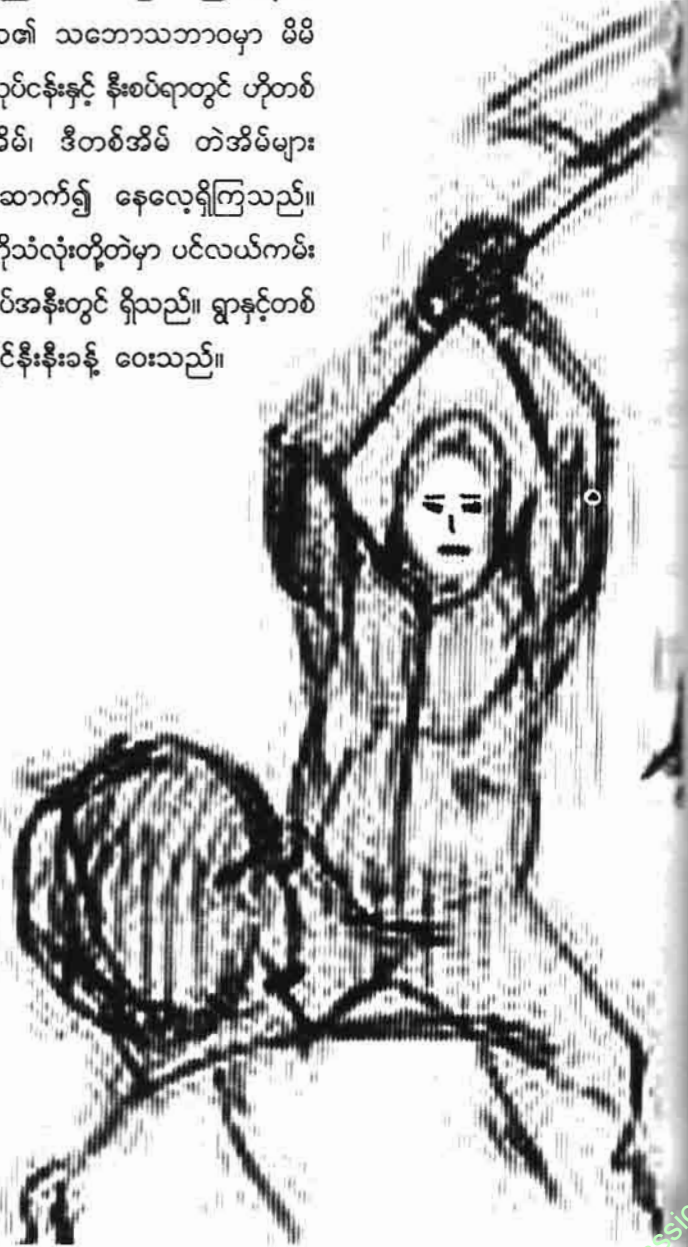
ရွှေစင်္ကြာနှင့်ရသနံပုဂံ

အောင်ကံလှိုင် ကျေးရွာ အရောက်တွင် ခရီးတစ်ထောက် နားကြသည်။ နံနက်စာ ထမင်း စားကြသည်။ တစ်အောင့်တနား အနားယူကြရန် စိတ်ကူးရုံရှိ သေးသည်။ သတင်းတစ်ခုက ဝင်လာသည်။ အောင်နိုင်ကြီး ကျေးရွာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် ရန်ဖြစ်နေကြကြောင်း သိရသဖြင့် ခြေလွန်လက်လွန်တွေ မဖြစ်စေ ရန် စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့်နှင့်အဖွဲ့ အမြန်သုတ်ခြေတင်ကြရ သည်။

အောင်ကံလှိုင်ရွာနှင့် အောင်နိုင်ကြီးရွာမှာ သိပ်ဝေးလှ သည်မဟုတ်။ နာရီဝက်ခန့် လောက် ရောက်သွားကြသည်။ အောင်နိုင်ကြီးရွာက အိမ်ခြေသုံး ဆယ်ကျော်လောက်ပင် ရှိသည်။ အများစုက ရေလုပ်သားများပင် ဖြစ်သည်။ ကျေးရွာလူကြီးများက သူတို့ရွာတွင် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှု မရှိကြောင်းပြောသည်။

ထိုစဉ် လူငယ်တစ် ယောက်က ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ နေတဲ့ ဦးသံလုံးတို့ တဲဆီက

စကားများ ရန်ဖြစ်သံကြား ကြောင်း၊ ခဏအကြာ ငြိမ်သွား ကြောင်း ဝင်ပြောသည်။ ထိုဒေ သ၏ သဘောသဘာဝမှာ မိမိ လုပ်ငန်းနှင့် နီးစပ်ရာတွင် ဟိုတစ် အိမ်၊ ဒီတစ်အိမ် တဲအိမ်များ ဆောက်၍ နေလေ့ရှိကြသည်။ ကိုသံလုံးတို့တဲမှာ ပင်လယ်ကမ်း စပ်အနီးတွင် ရှိသည်။ ရွာနှင့်တစ် မိုင်နီးနီးခန့် ဝေးသည်။

ရှင်ယောက်ျားနှင့် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့် နှင့်အဖွဲ့သည် အရပ်လူကြီးပါခေါ်ကာ ကိုသံလုံးဆိုသူ တဲသို့ သွားရောက်ကြသည်။ ကိုသံလုံးတဲမှာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်အနီးတွင် တစ်လုံးတည်း ထီးထီးကြီးဖြစ်နေသည်။ စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့်နှင့် အဖွဲ့ ရောက်သွားချိန်တွင် ကိုသံလုံးနှင့် ဇနီးမအေးတင်တို့ အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။ အခြေအနေက အေးအေးဆေးဆေးပင် ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ပါဘူး စခန်းမှူးကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့တဲကိုလဲ ဘယ်သူမှမလာပါဘူး”

မအေးတင် ဆိုသူက ကောက်ကာငင်ကာ ပျာပျာသလဲ ပြောသည်။ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ မမေးရသေးဘဲ ပြောချလိုက်သော မအေးတင်၏ စကားအပေါ် စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့် တွေးစရာတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ မအေးတင်ကသာ အာသွက်လျှာ သွက်ဖြင့် ဣန္ဒြေမပျက်သလို ရှိနေသော်လည်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကို

သံလုံးကတော့ ကုပ်ကုပ်ကလေး ငြိမ်နေသည်။ စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့်က အကဲစမ်းသလိုမေးလိုက်သည်။

“မအေးတင်ကို ကျွန်တော်တို့က ဘာမျှမမေးရသေးဘဲ စောစောကစကားကို ဘာကြောင့်ပြောရတာလဲ”

မအေးတင်က တစ်

“ရှင်ယောက်ျားကို ကျုပ်လိုက်ကြည့် နေဏမဟုတ်ဘူး။ ဒီကိုလဲမလာဘူး။ သူ့ဟာသူ ဘယ်သူ့သေနေသလဲ ကျုပ် ဘယ်သိမလဲ”

ချက်ငိုင်းသွားပြီး မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသလို ဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်းပဲ ဣန္ဒြေဆည်လျက်

“ဒီလိုပါ စခန်းမှူးကြီးရယ်၊ စခန်းမှူးကြီးတို့ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့်များ ကျွန်မတို့တဲကို ရောက်လာသလားလို့ပါ”

စခန်းမှူး ရဲအုပ် လှမြင့်က မအေးတင်၏ ပြောပုံဆိုပုံ အမူအရာတွေကို အကဲခတ်နေစဉ်မှာပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းတဲတစ်လုံး ဆီမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထဘီတိုတိုဝတ်လျက် ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ရောက်လာသည်။ သူ့ယောက်ျား ဒီကိုလာတာ ပြန်မလာသေးလို့ လိုက်လာတာဟုဆိုသည်။ မအေးတင်က မလာဘူးဟု သံပြတ်ဖြင့်ဆိုလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ဘာကြောင့်မလာမှာလဲ၊ ရှင်ယောက်ျားသံလုံး ဆီမှာ ကြွေးသွားတောင်းမယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ယောက်ျား ကိုမောင်တင်က ပြောသွားတာပဲ။ ကြာနေလို့ ကျုပ်လိုက်လာတာ။ စောစောက ရှင်တို့တဲဘက်က ဆူညံသံတွေလဲကြားတယ်။ ကျုပ်

ရှုဖော်ခွင့်နှင့်ရသနဲ့မဂ္ဂဇင်း

ယောက်ျား ကိုမောင်တင် ဘယ်
ရောက်သွားသလဲပြော”

“ဒီမှာ မစောရင် ရှင့်
ယောက်ျားကို ကျုပ်လိုက်ကြည့်
နေတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကိုလဲ မ
လာဘူး။ သူ့ဟာသူ ဘယ်သွား
သေနေသလဲ ကျုပ်ဘယ်သိမ
လဲ”

“ရှင်နော် နိမိတ်မရှိ နိမ
မရှိ ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ မပြောနဲ့”

“ပြောတယ် ဟယ်
ညည်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

မအေးတင်က ဒေါနဲ့
မောနဲ့ ရန်တွေ့စကားပြောသည်။
လက်ထဲက ပြောင်းဖူးဖက်ဆေး

ပေါ့လိပ်ကြီးကို နှုတ်ခမ်းဖြင့်တွေ
လျက် တအားဖွာလိုက်သည်။ မီး
ခိုးတွေက လှိုင်ထွက်နေသည်။
သူ့ဆေးလိပ်ကြီး ထိပ်ဖျားကမီး
တို့သည် မီးသွေးမီးဖိုကို ယပ်ခတ်
ပေးလိုက်သလို ရဲခနဲ ရဲခနဲမြင်
တွေ့ရသည်။ မစောတင်က
လည်း အလျော့မပေး လက်
မောင်းမှအကျီစကို ပင့်တင်လျက်
ရန်တွေ့ရန် အားယူလိုက်သည်။

“တော် ကြစမ်း ဗျာ
သောင်တင်ရေမရတွေ လျှောက်
ပြောမနေနဲ့”

အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်
ငြိမ်သွားကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ
နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်
ကျော်စိုးက စခန်းမှူးရဲအုပ်လှမြင့်
နားကပ်လျက် ခပ်တိုးတိုးလေး
သတင်းပို့သည်။ တဲအိမ်အောက်
မြေပြင်ပေါ်တွင် သွေးရောင်လိုလို
အနီကွက်များ တွေ့ရကြောင်း
ဖြစ်သည်။ မအေးတင်က
ကောက်ကာငင်ကာဖြင့် ကွမ်းဆံ
တွေးတွေပါဟု ဝင်ပြောလိုက်
သည်။ စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့်
သံသယစိတ်ဝင်လာခဲ့သည်။

သက်သေလူကြီးများ နှင့်အတူ တဲအိမ်ပေါ်သို့ တက်ကြည့်ကြသည်။ တဲကလေးက မခိုင်တခိုင်ဆိုပေမဲ့ ခပ်ယိုင်ယိုင်တော့ မဟုတ်ပေ။ မဒမသားကို တိုင်ထူထားသည်။ ဝါးထရံကာထားသည်။ အမိုးက ဝန်ဖြစ်သည်။ ပျဉ်လေးများကို ကကျီကကျဲခင်းထားသည်။ သင်ဖြူဇရာအစုတ်ကလေးကလွဲ၍ တခြားခင်းထားခြင်း ဘာမျှမရှိ။ ပျဉ်ပေါက်ကြားမှ မြေပြင်သို့ အထင်းသားမြင်နေရသည်။ ဟုတ်ပေသည်။ မြေပြင်တွင် အနီကွက်ကြီး တွေ့နေရသည်။

စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့် သံသယစိတ်များဖြင့် ပျဉ်ခင်းများတို့ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ မျှင်တွေက ရေစိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အသေအချာကြည့်လိုက်သည့်အခါ မသင်္ကာရောများ တွေ့ရပြီဖြစ်သည်။ ပျဉ်ခင်းနှင့် အောက်ခံဆင့် သစ်သားများကြားတွင် သွေးစသွေးနုလေးများ ဖြစ်သည်။ သွေးခဲတုံးလေးများပင် တွေ့ရသည်။

သေချာသလောက် တော့ ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဆင်ခြေရာတွေ့ပါပြီ။ ဆင်ကောင်ကြီးကို တွေ့ဖို့ကလိုသေးသည်။ စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့် နည်းပရိယာယ်သုံးရန် စိတ်ကူးလိုက်ကူး လိုက်သည်။

“ဒီမှာ မအေးတင် ခင်ဗျားတို့ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အမှန်အတိုင်းကို ပြောစမ်းပါ။ ဆင်သေကောင်ကြီးကို ဆိတ်သားရေခဲဖုံးဖို့ ကြိုးစားမနေပါနဲ့။ ကျုပ်အထောက်အထားတွေ ရသင့်သလောက် ရထားပြီးပါပြီ။ ကျုပ်ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်။ ခင်ဗျားလိမ်မယ်လို့ စိတ်မကူးနဲ့။ ကျုပ်စိတ်မဆိုးချင်ဘူး။ ကျုပ်နာမည် စခန်းမှူး လှမြင့်ဆိုတာ ကြားဖူးမှာပေါ့။ ကျုပ်က မှန်တာ လုပ်ရမယ်ဆိုရင် သိကြားမင်းတောင်မကြောက်ဘူး မှတ်ထား”

စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့်က မျက်နှာထားကို တမင်တင်းပြလိုက်သည်။ အသံကို တမင်မြှင့်လျက် ခပ်မာမာပြောလိုက်သည်။ မအေးတင် တစ်ချက်တွေ

သွားသည်။ ချက်ချင်း မျက်နှာကို ကူနေပြန်ဆယ်လိုက်သည်။ ဘာမှမဖြစ်ကြောင်း၊ မသိကြောင်း ငြင်းမြငြင်းနေသည်။ ကိုသံလုံးကတော့ ခေါင်းအောက်စိုက်လျက် ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေသည်။ သံသယဖြစ်ဖွယ် တွေ့နေရသော်လည်း သက်သေအထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရှိရန်လိုသည်။ စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့် ဦးနှောက်စားနေရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တဲအိမ်ပေါ်သို့ လူရွယ်လေးတစ်ယောက် အူယားဖားယားဖြင့် ပြေးတက်လာသည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရပ်ကွက်လူကြီးများနှင့် မိဘနှစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ လူရွယ်လေးအံ့အားသင့်သွားသည်။

“အဖေခွဲအမေ ဘာဖြစ်ကြတာလဲဟင်”

လူရွယ်လေးက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် မေးသည်။ ရဲအုပ် လှမြင့် ဦးနှောက်ထဲ အလင်းတန်း တစ်ခုဝင်လာသည်။ တခြားမဟုတ် နည်းပရိယာယ်ပြောင်းရန် ဖြစ်သည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”
“ဟေ့ ... အောင်မြင့်
ဒီကောင်လေးကို လက်ထိတ်
ခတ်လိုက်”

နယ်ထိန်းရဲတပ်ကြပ်
အောင်မြင့်ကလည်း မြန်သည်။
သူ့ဆရာ အမိန့်ပေးသည့်အသံ
ဆိုးသည်နှင့် သူ့ခါးကြားက
လက်ထိတ်တစ်စုံသည် ဖိုး
ထောင်၏ လက်ကောက်ဝတ်နှစ်
ဖက်ပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်
သည်။ ကိုသံလုံးနှင့် မအေးတင်
တို့သည်လည်း သားလေးကို
ကြည့်ပြီး မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူး
သွားကြသည်။ ဖိုးထောင်က မခံ
ချင်စိတ်ဖြင့် မောက်မာစွာဆို
လိုက်သေးသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ဘာအ
ပြစ်ရှိလို့လဲဗျ”

“နောက်တော့ သိရမှာ
ပေါ့ကွာ”

စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့်
က ဤမျှသာပြောလိုက်သည်။
သားငေး၏ လက်နှစ်ဖက်တွင်
လက်ထိတ်တန်းလန်းကြီး မြင်
လိုက်ရသဖြင့် မအေးတင်ရင်ဆိုင်

သွားပေလိမ့်မည်။
“အမယ်လေး အဲဒီလို
တော့ မလုပ်ပါနဲ့ စခန်းမှူးကြီး
ရယ်၊ ဒီကိစ္စ သားလေးနဲ့ဘာမျှ
မဆိုင်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဘယ်သူနဲ့
ဆိုင်လဲ”

ပင်လယ်ကမ်းစပ်
ဒိုက်ပုံထဲတွင်
ဦးခေါင်း၌
ဈေးသံရဲရဲဖြင့်
ကိုမောင်တင်၏
အလောင်းကို
တွေ့ခဲ့ရသည်--

စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့်
က အကွက်ကောင်းကို ဖမ်း
ထောက်လိုက်သည်။ မအေးတင်
အိုင်ကိမိသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဝိုင်
ကျသွားတော့သည်။ ပါးပြင်နှစ်
ဖက်ပေါ်တွင်လည်း မျက်ရည်များ
စီးကျနေပြီဖြစ်သည်။ သားကိုချစ်
သော မအေးတင် ရင်မှာ ဆို့နှင့်
သွားခဲ့ရသည်။ ဘာစကားမျှ မ
ဆိုနိုင်။ အဝေးကနေရာကို တွေ့
တွေ့ကြီးငေးစိုက်ကြည့်နေတော့
သည်။

“မှန်တာကိုပြောပါ မ
အေးတင်၊ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ရပ်
တွေက ဖုန်းကွယ်လို့မရတော့နိုင်
ပါဘူး”

“သားလေးအဖြစ်ကို
မကြည့်ရက်တော့ပါဘူး ကိုသံလုံး
ရယ် မှန်တာကိုသာ ပြောလိုက်
ပါတော့”

ကိုသံလုံးက ခေါင်း
လေး မော့လာသည်။ ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲသံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အရင်
မူးလာရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ လက်
လွန်သွားပါတယ်။ ကိုမောင်တင်

ရွှေထောင်မှူးနှင့်ရဲဘော်များ

အလောင်းကို ပင်လယ်ကမ်းစပ်က ဒိုက်ပုံထဲမှာ ပစ်ထည့်ခဲ့ပါတယ်”

ကိုသံလုံး၏ ပြောစကားအရ ပင်လယ်ကမ်းစပ် ဒိုက်ပုံထဲတွင် ဦးခေါင်း၌သွေးသံရဲရဲဖြင့် ကိုမောင်တင်၏ အလောင်းကိုတွေ့ခဲ့ရသည်။

တော်သေးသည်။မကြာမီမှာ ဒီရေတက်လာတော့ မည်ဖြစ်သည်။ ဒီရေပြန်အကျတွင် ကိုမောင်တင်၏ ရုပ်အလောင်းကြီး ဒီရေနှင့်အတူ ပါသွားပြီး ပျောက်ကွယ်သွားမည် ဖြစ်သည်။ မကောင်းမှုတွင် စိတ်ကူးကောင်းသော ကိုသံလုံးနှင့် မအေးတင်တို့ပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့်၏ အတွေးနှင့်နည်းပရိယာယ်သုံးဦးကပ်သည်မှာ မှန်သွားပေသည်။ သူတို့မည်သည် သားသမီးနှင့် သတ်သက်လာလျှင် မချီအောင်ခံစားကြရသည်မှာ မအေးတင်၏ ယောက် လက်တွေ့ပြလိုက်ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်ဆိုသော စကားနှင့်အညီ ကိုသံလုံးနှင့် မအေးတင်တို့၏ အလောင်းပျောက်ရန် စိတ်ကူးများသည် ပျက်ပြယ်သွားပြီဖြစ်သည်။ စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့်၏ အတွေးနှင့်နည်းပရိယာယ်တို့က လက်ဦးမှုရယူလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကိုမောင်တင်၏ ရုပ်အလောင်းကို ဆေးစာ ရေးသား၍ ဆေးရုံပို့ရန်စီစဉ်ရသည်။ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းကို ရိုက်ယူထားရသည်။ အခင်းဖြစ်နေရာကို မြေပုံ

ကြမ်းရေးဆွဲယူရသည်။ ကိုသံလုံးထုတ်ပေးသော သွေးဖွန်းနေသည့်ရဲတင်းကြီးကို သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သက်သေများရှေ့တွင် သိမ်းဆည်းခဲ့ရသည်။

“ကဲ ... မအေးတင်ခင်ဗျားက သွက်သွက်လက်လက်ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မမြင်မချန် ပြောစမ်းဗျာ”

မအေးတင်က ခေါင်းလေးငိုက်စိုက်ကျလျက် မျက်ရည်

“ကျွန်မတို့ မှားပါတယ် စခန်းမှူးကြီးရယ်။
ကိုမောင်တင်တို့ မစောရင်တို့ဆိုတာ
ကျွန်မတို့နဲ့ သွေမျိုးရင်းချာလို့
နေလာကြတာပါ။
မရှိအတူ၊ ရှိအတူ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
ပေးမကူညီနေကြသူတွေပါ”

ရှုထောင့်အသစ်အင်္ဂါသင်္ချာစာအုပ်

တွေက ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ သွင်သွင်စီးကျနေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ရှိုက်သံများ ပင် ပေါ်လာသေးသည်။ ခဏကြာမှ ခေါင်းလေးမော့လာသည်။ လက်မောင်းက အင်္ကျီစလေးဖြင့် မျက်ရည်စများကို သုတ်လိုက်သည်။ ဝမ်းနည်းသံတစ်ဝက်ဖြင့် ကြေကွဲစွာပြောလာသည်။

“ကျွန်မတို့ မှားပါတယ် စခန်းမှူးကြီးရယ်။ ကိုမောင်တင်တို့ မစောရင်တို့ဆိုတာ ကျွန်မတို့နဲ့ ဆွေမျိုးရင်းချာလို နေလာကြတာပါ။ မရှိအတူ၊ ရှိအတူ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖေးမကူညီနေကြသူတွေပါ။ ရေလုပ်ငန်းနဲ့ပဲ ဒီပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ အတူနေလာကြတာ အတော်လေးကြာပါပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က ကျွန်မတို့ ငါးပိုက်ဝယ်တာ ငွေမလုံလောက်လို့ ကိုမောင်တင်တို့ ဆီက ငွေငါးထောင်လှည့်ထားခဲ့တယ် ...

ဒီနေ့ အဲ့ဒီငွေကို သူလာတောင်းတာပါ။ ကျွန်မတို့က ငွေမလည်သေးလို့ ခေတ္တဆိုင်းပါဦး

လို့ တောင်းပန်တော့ သူကလက်ခံပါတယ်။ “ဒါဆိုလဲ ငွေလည်မှပေး” လို့တောင် သူက ပြောပါသေးတယ်။ သူက မပြန်သေးဘဲ အရက်လက်ကျန် ရှိသေးလား၊ အရက်သောက်ချင်တယ်ကွာလို့ ပြောပါတယ်။ အရက်ကလဲ ရှိတယ်။ အမြည်းအတွက် ဖားကြော်လေးကလဲ အဆင်သင့်ရှိနေတာမို့ ကျွန်မတို့သုံးယောက် အရက်သောက်ကြပါတယ်”

“ခင်ဗျားကလဲ အရက်သောက်တာပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစကတော့ သူတို့သောက်ဖို့ အရက်ဝယ်ဝေးတယ်။ အမြည်းလုပ်ပေးတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မလဲ အရက် သောက် တတ် လာပါတယ်”

“ကောင်းရောဗျာ က ... ဆက်ပြောပါဦး”

“ကျွန်မတို့ သုံးယောက် သောက်လိုက်ကြတာ အရက်တစ်ပုလင်း ကုန်သွားတယ်။ ကျွန်မကတော့ နည်းနည်းသောက်တာမို့ သိပ်မမူး

ပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ အတော်လေး မူးနေကြပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုမောင်တင်က မဝသေးဘူး။ အရက်ရှိသေးရင် ယူခဲ့လို့ပြောတာနဲ့ ကျွန်မက လက်ကျန်ရှိသေးတဲ့ တစ်ပိုင်းကို ချပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ သောက်တော့ပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ ဆက်သောက်ကြပါတယ်။ အရက်လဲကုန်သွားပါပြီ။ ကိုမောင်တင်က အရက်မူးလာရင် သွေးဆိုးတတ်တယ်ရှင်။ အရက်ရှိန်လေးရလာတော့ နောက်ထပ် အရက်ပေးဦးလို့ တောင်းတယ်။ ကျွန်မက မရှိတော့ဘူး ပြောတာ သူကလက်မခံဘူး။ ခေါ်ခွက်တွေကို ကိုင်ပေါက်ပစ်တယ်။ အဲဒီမှာ ကိုသံလုံးနဲ့ စကားများကြတယ်။ နောက်ဆုံး အကြွေးထပ်ပြန်ပေါ်လာတယ်။ သူ့ငွေထောင်ကို ချက်ချင်းပေးရမယ်ဆို ပြောလာတယ် ...

“ကျွန်မနဲ့ ကိုသံလုံးက တောင်းပန်ကြတယ်။ မရဘူးဆို ကိုမောင်တင်က ဒေါသထွက်တယ်။ ကိုသံလုံးရဲ့ မေးခွန်း

လက်သီးနဲ့ ထိုးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီကနေ သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် ထိုးကြကြိတ်ကြတယ်။ လုံးကြသတ်ကြ ဖြစ်လာပါတယ်။ တစ်ယောက်က အောက်ရောက်လိုက် တစ်ယောက်ကအပေါ်ရောက်လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေကြပါတယ် ...

“ကိုသံလုံးက အပေါ်စီးရသွားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မက ထရံ မှာထောင်ထားတဲ့ ရဲတင်းကိုပြေးယူပြီး ကိုသံလုံးလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ‘ကိုသံလုံး ထုလိုက်ထုလိုက်’လို့လဲ ပြောလိုက်မိပါတယ်။ ကိုသံလုံးကလဲ ကိုမောင်တင်ရဲ့ ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်တည်း ထုချလိုက်ပါတယ်။ သွေးတွေဖြာထွက်လာပြီး ကိုမောင်တင်အသက်ပျောက်သွားတာပါပဲ ...

“ကျွန်မတို့ လင်မယားလဲ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိနဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ကြောက်ကြောက်လန့်ထန့်နဲ့ပဲ အလောင်းကြီးကိုမပြီး

ပင်လယ်ကမ်းစပ်က ဒိုက်ပုံထဲမှာ ဝှက်ထားလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့စိတ်ကူးက ဒီရေအတက်အကျမှာ ကိုမောင်တင်အလောင်း မျောပါသွားပြီး ပျောက်သွားအောင်ပါ။ အိမ်ပေါ်က သွေးစသွေးနုတွေကိုလဲ ရေဆေးချပြီး အိန္ဒြေမပျက် နေလိုက်ကြတာပါ”

မအေးတင် သူ့စကားအဆုံးမှာတော့ မျက်ရည်တွေသာ တွင်တွင်ကျလျက် ခေါင်းစိုက်ကျသွားခဲ့တော့သည်။

“တကယ်တော့ ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာက အရက်ကြောင့်ပဲဗျ။ အထူးသဖြင့် ခင်ဗျားဟာ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါရက်နဲ့ အရက်သောက်တယ်ဆိုတာ ရင်နာစရာ သိပ်ကောင်းတယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ အလေးထား လိုက်နာကျင့်သုံးကြတဲ့ ကံငါးပါးထဲမှာ သုရာမေရယကံဆိုတဲ့ သေချည်သေရက်ဟာ အဆိုးဆုံးလို့ ပြောရင်ရတယ်။ သုရာမေရယကံ ကျိုးပေါက်သွားပြီဆိုရင်

တခြားကံလေးပါးကို ကျူးလွန်ဖို့ဝန်မလေးတဲ့ သဘောရှိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ လူတွေက အရက်မူးလာရင် အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်နိုင်မှု မရှိတော့ဘူး။ ပြောရဲဆိုရဲ ဖြစ်လာတယ်။ လုပ်ရဲကိုင်ရဲ ဖြစ်လာတယ်။ နောက်ဆုံး လူလူချင်း သတ်ရဲဖြတ်ရဲတဲ့အထိ ဖြစ်လာတတ်ကြတယ် ...

“အခုပဲ ကြည့်လေ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေက အရက်မသောက်ခင် အရက်မမူးခင်တုန်းကတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိကြတယ်။ တစ်ဦးကတစ်ဦးကို ကူညီကြတယ်။ အတူသွား အတူလာ စားကြသောက်ကြနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေခဲ့ကြတယ်။ အရက်လေးမူးလာတဲ့အခါ အမှားအမှန်ကို မဝေဖန်နိုင်တော့ဘဲ ခွင့်လွှတ်သည်ခံစိတ်တွေ ပျောက်ကုန်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ လူသတ်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ဘယ်လောက်များ ရင်နာစရာ

ကောင်းသလဲဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် စခန်း များကြီးရယ်။ ကျွန်မတို့ အမှား ကြီးမှားခဲ့ပါတယ်။ နောင်တလဲ ရခဲ့ပါပြီ”

“ခင်ဗျားတို့ နောင်တ က နောက်ကျသွားပါပြီ။ ရာဇဝတ်မှုဆိုတာ နောင်တရတာနဲ့ ဖြေလျော့သွားတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခုရှိတာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့အတွက် အချိန်တွေအများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ မိမိတို့ရဲ့ မိုက်နောင်တကို ပေးဆပ်သွားနိုင်ရင် ကောင်းကျိုးတွေ ဖြစ်လာနိုင်မှာပါ ...

“အခုတော့ဖြင့် ကိုယ် ပြုသမျှကံကို ကိုယ်သာလျှင်ခံကြရပေဦးမယ်။ ကိုသံလုံးက လူတစ်ယောက်ကို အသက်သေစေနိုင်တဲ့ ရဲတင်းနဲ့ထုလိုက်တဲ့အတွက် ကိုမောင်တင်သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် သူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ရာရောက်နေပါတယ်။ မအေးတင်ကလဲ ကိုသံလုံးပြစ်မှု ကျူးလွန်နိုင်ရန် ရဲ

တင်းကို ကိုယ်တိုင်ယူ ပေးခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် လူသတ်မှုကျူးလွန်ဖို့ ပူးပေါင်းကြစည်အားပေးရာ ရောက်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် တရားဥပဒေအရ အရေးယူရမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့်က ကရုဏာဒေါသဖြင့် အရှည်ကြီးရှင်းပြလိုက်သည်။ ကိုသံလုံးနှင့်မအေးတင်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် မျက်ရည်များ စီးကျနေတော့သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် မအေးတင်ထံမှ ရှိုက်သံများပင် ထွက်ပေါ်နေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတို့၏ သွားရာလမ်းအတိုင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂/၃၄(လူသတ်မှု/ပူးပေါင်းကြံစည်မှု)တို့အရ တိုင်ချက်ဖွင့်အရေးယူခဲ့ရသည်။

ကိုသံလုံးနှင့် မအေးတင်တို့ကလည်း တရားသူကြီးရှေ့မှောက်တွင် ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့ကြသည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ

တွင် အသုံးပြုခဲ့သော ရဲတင်းကိုလည်း သိမ်းဆည်းရရှိခဲ့သည်။ အိမ်ကြမ်းကြားမှ တွေ့ရှိရသော သွေးစ၊ သွေးနုများနှင့် အိမ်အောက်မြေပြင်မှ တွေ့ရှိရသော သွေးစ၊ သွေးနုများကို အင်းစိန်မူခင်းတပ်ဖွဲ့ ဓာတုဗေဒဌာနသို့ ပေးပို့ထင်မြင်ချက်တောင်းခံခဲ့ရာ လူသွေးများဖြစ်ကြောင်း မှတ်ချက်ရရှိခဲ့သည်။

အမှုကို သက်သေအထောက်အထားများ ခိုင်လုံစွာဖြင့် တရားစွဲတင်ခဲ့သည်။ ကိုသံလုံးနှင့် မအေးတင်တို့ ဇနီးမောင်နှံကတော့ တရားဥပဒေ၏ အဆုံးအမကို ခံရမည်သာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

လူသားအားလုံး သုရာမေရယကံနှင့် ကင်းဝေးနိုင်ကြပါစေ မောင်မောင် (ပီတောက်မြိုင်)

ကန်လန်ကန်ကန်

ဝင်းသစ္စာ (သမ္မုလ)

ကန့်လန့်ကာအဖွင့်

ဝင်းသစ္စာ (သမ္မုလ)

ပျဉ်ပုံတစ်ရွာလုံးက 'လိပ်ပု' ကို မြင်လျှင် ပြုံးစိစိလုပ်သွားကြ၏။ တချို့လည်း ထိပ်ပုတ်၊ ခေါင်းပုတ် လုပ်သွားတတ်ကြ၏။ လိပ်ပုက တော့ သူတို့ဘာပဲလုပ်လုပ် ခေါင်းငုံ့ ပြီး ကိုယ်လုပ်စရာရှိသည်ကိုသာ လုပ်နေတတ်၏။

စင်စစ် လိပ်ပုအသက်က တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပင် စွန်းစရှိချေပြီ ဖြစ်၏။ အရွယ်က လူငယ်ပိုင်း အရွယ်ကို ဝင်လာသော်လည်း အရပ်က သုံးပေပင် မပြည့်ချင်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကို တစ်ရွာလုံးက 'လိပ်ပု .. လိပ်ပု' နှင့် ခေါ်ခဲ့ ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်မတော့ သူ့ နာမည်အရင်းက 'မိုးကျော်' ဖြစ်၏။

မိခင်ဖြစ်သူမှာ တစ်နှစ်သား ကတည်းက ဆုံးပါးခဲ့ပြီး ဖခင်ကြီး မှာတော့ သူမမွေးခင်ကတည်းက ဆုံးပါးခဲ့၏။ ထိုစဉ်က လိပ်ပု၏ ပြဿနာကို လိပ်ခဲတည်းလဲ ဖြစ်ခဲ့ ကြ၏။ ယင်းပြဿနာကတော့ တခြားတော့ မဟုတ်ပါချေ။ လိပ်ပု ကို ဘယ်သူမွေးစားမလဲဆိုသည့် အရေးကိုစွပ် ဖြစ်သည်။

စင်စစ် လိပ်ပု၏ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဖူးကျော်နှင့် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဝိုင်း ရဲ့တို့မှာ တစ်ရွာတစ်ကျေးမှလာ

ရောက်ကြသည့် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ဖြစ်၏။

ထိုစဉ် ပျဉ်ပုံရွာကလေးတွင် ပဲကောက်၊ နှမ်းဆွတ် အလုပ်က လည်း ပေါ်လှ၏။ ရာသီဥတုက လည်း ညီ မြေဆီလွှာကလည်း မပြုန်သေးသည်မို့ အသီးအနှံက လည်း စိုက်တိုင်းအောင်မြင်နေချိန် ဖြစ်သည်။

ရွာလုပ်အားနှင့် မနိုင်တော့ တစ်ရွာတစ်ကျေးက အလုပ်သမား တွေ ခေါ်ခဲ့ရ၏။ ထိုအခါ ဖူးကျော် တို့ လင်မယားလည်း ပျဉ်ပုံရွာသို့ ဦးလေးဖိုးလူး၏ အဆက်အသွယ် နှင့် အလုပ်လုပ်ရန် ရောက်ရှိလာခဲ့ ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးလေးဖိုးလူးမှာ ဦးဖူးကျော်နှင့် ဆွေရိပ်မကင်း မျိုးရိပ်မကင်းမို့ သူတို့အိမ်ဝိုင်း အ နောက်ဘက်တွင် တဲထိုးပြီး နှစ်ရှည် လများ နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။

ဦးလေးဖိုးလူးက ဦးဖူးကျော် ထက် ခြောက်နှစ်ခန့်ငယ်၏။ ကလေးသုံးယောက်၏ ဖခင်လည်း ဖြစ်ပြီး ဇနီးမှာ ဆုံးသွားတာ မကြာ သေးချေ။

ဦးဖူးကျော်တို့ လင်မယား ရွာကိုရောက်ခါစက ညားခါစက ဇနီးနဲ့ရယ်မို့ အပျော်ကြီးပျော်နေကြ ၏။

ယာခင်းထဲတွင် သီချင်း

ကလေး တအေးအေးနှင့် ပဲကောက်၊ နှမ်းဆွတ် အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့၏။ ပျဉ် ပုံရွာသူ ရွာသားတွေနဲ့လည်း တည့် အောင်ပေါင်းသင်းခဲ့သဖြင့် သူတို့ နှစ်ဦးအတွက် အလုပ်မရှားချေ။ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှ ရောက်လာကြ သော တစ်ရွာသားများအကြားတွင် ဖူးကျော်တို့ လင်မယားကို ပျဉ်ပုံ တစ်ရွာလုံးက ခင်တွယ်ကြ၏။

ဖူးကျော်က ဖင်ပေါ်လှသူ တစ်ဦးဖြစ်၏။ ဦးလေးဖိုးလူး၏ ဆယ့်ငါးဧကခန့်ရှိသော မြေကို ကိုယ်တိုင် ဦးစီးဦးဆောင်ပြုလုပ်ခဲ့ ၏။ ဇနီးသည်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဝိုင်းရုံက လည်း တဘက်ကြီး ခေါင်းပေါင်း ကာ ယာခင်းထဲတွင် တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်နေတတ်၏။

နွားနှစ်ရှည်နှင့် တစ်နယ်သား ဆယ်ဦးကို ဦးစီးပြီး သူတို့လင်မ ယားနှစ်ဦး သစ္စာရှိရှိ လုပ်ခဲ့ကြ၏။ ယာထွက်အသီးအနှံတွေကိုလည်း ဦးလေး ဦးဖိုးလူးထံ အတိအကျ ဖြေ အပ်ခဲ့၏။

စင်စစ် ဦးလေးဖိုးလူးမှ ဒုက္ခိတတစ်ဦးဖြစ်၏။ တစ်ချိန်က ယာခင်းအများအပြားကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ သလို၊ အဖောက်ကအမွေဖြစ်သော ရွာတောင်ပိုင်းက ထန်းတောတစ် လည်း ပိုင်ဆိုင်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ဦးလေးဖိုးလူးလည်း သူ့အမွေရထား

သော ထန်းတောကို ကိုယ်တိုင်ကြီး
ကြပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

ထန်းလှီး--လှီးသည်ကအစ
သူကိုယ်တိုင် ထန်းပင်ပေါ်တက်ပြီး
လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ဇနီးသည်
မကျေးဥ ယာခင်းကို တစ်ဖက်ဦးစီး
ပြီး လုပ်ကိုင်နေ၏။ လင်မယားနှစ်
ယောက် တက်ညီလက်ညီ အလုပ်
လုပ်ခဲ့သဖြင့် စီးပွားလည်း တအား
တိုးခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် သူထန်းပင်ပေါ်
တက်ပြီး ထန်းလှီးနေစဉ် ဇနီးသည်
မကျေးဥ ပိုးထိကြောင်း သတင်း
ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက်
သတိလွတ်ကာ ထန်းပင်ပေါ်မှ တစ်
ရှိန်ထိုး ပြုတ်ကျခဲ့၏။ လူမသေ
သော်လည်း နံရိုးသုံးချောင်း ကျိုးခဲ့
သလို ညာခြေထောက်တစ်ဖက်
လည်း ရစရာမရှိအောင် ခံခဲ့ရ၏။
နောက်ဆုံးတွင် ဇနီးသည် မကျေးဥ
၏ အသုဘကိုပင် ကောင်းကောင်း
မမြင်လိုက်ရဘဲ အိပ်ရာတွင် တစ်နှစ်
နီးပါးခန့် လူမမာကြီးလို ကျောက်
တံတီးအဖွေးသားနှင့် နေခဲ့၏။

သို့နှင့် ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်
သွားသော်လည်း ခြေတစ်ဖက် နိမ့်
သွားသလို၊ ခါးတစ်ခြမ်းလည်း
ဇောင်းရွဲ့သွား၏။ သားသမီးက
ထည်း သုံးယောက်နှင့်မို့ စားရေး
ဆွာက်ရေး၊ ချက်ရေး ပြုတ်ရေး

ကအစ အခက်အခဲတွေ့လာ၏။ ထို
အခါ ဖူးကျော်တို့ လင်မယားကို
ခေါ်ပြီး ယာခင်းတွေ၊ ထန်းတော
တွေကို ဦးစီးဖို့ ပြောခဲ့ရ၏။

ထိုအချိန်ကစပြီး ဖူးကျော်တို့
လင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် ဦးလေး
ဖိုးလူတို့ ယာခင်းထဲတွင် သူတို့
လက် သူတို့ခြေ ဖြစ်ခဲ့၏။ ဦးလေး
ဖိုးလူကလည်း ဖူးကျော်လုပ်သမျှ
ကို ယုံကြည်ခဲ့၏။ ဖူးကျော်က
လည်း သစ္စာရှိရှိနှင့် အဆင်းရဲခံ
အပင်ပန်းခံပြီး မစိုက်ဘဲ ပစ်ထား
သော ယာမြေတွေကို ကိုယ်တိုင်
ထွန်ယက်ခဲ့၏။ ကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုး
ခဲ့၏။

သူတို့လင်မယားနှစ်ဦး၏
ကြိုးစားမှုကြောင့် ဦးလေးဖိုးလူ၏
ပေါင်နှံထားသော ယာခင်းအချို့နှင့်
ထန်းတောအချို့ကိုပင် ကြွေးရှင်
လက်ထဲမှ ပြန်၍ ရွေးထုတ်နိုင်ခဲ့
သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးလေးဖိုး
လူမှာ ဖူးကျော်တို့ လင်မယားကို
အလုပ်ရှင်ပမာ ဘယ်တော့မှ မဆက်
ဆံချေ။ သူ၏ အစ်ကို၊ အစ်မများ
သဖွယ် သဘောထားပြီး ဆက်ဆံ
ခဲ့၏။

စင်စစ် ဖူးကျော်နှင့် ဝိုင်းရုံတို့
နှစ်ဦးမှာ အရွယ်လွန်မှ အိမ်ထောင်
ပြုခဲ့ကျသည့် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးဖြစ်

သည်။ ရွာရောက်ပြီး ငါးနှစ်ခန့်အ
ကြာတွင် ဝိုင်းရုံ၌ ကိုယ်ဝန်ရှိလာခဲ့
၏။ ထိုစဉ်က ဖူးကျော်မှာ ပျော်
လိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။ အလုပ်ကို မနား
တမ်းလုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ ဇနီးသည် ဝိုင်း
ရုံကိုလည်း ယာခင်းထဲ ပေးမဆင်း
တော့။ အိမ်မှာ ထားခဲ့၏။

ဦးလေးဖိုးလူမှာလည်း ဝိုင်း
ရုံ၏သတင်းကို ကြားရသဖြင့် ဝမ်း
သာအားရဖြစ်ရ၏။ ဆေးဖိုးဝါးခ
ဝယ်ခြမ်းပေးနိုင်ရန် ငွေကြေးအပြည့်
အစုံ ထုတ်ပေးခဲ့၏။ ဝိုင်းရုံကလည်း
ဖူးကျော်လို ဖင်ပေါ့လှသူဖြစ်သည်။
အိမ်မှာ နေပေမဲ့ အလကားမနေ။
ဦးလေးဖိုးလူ၏ မိသားစုစားဖို့
သောက်ဖို့အတွက်လည်း အချက်
အပြုတ် ကြော်လှော်ပေးခဲ့သလို၊
နားစားစဉ်းသည်ကအစ ဝိုင်းရုံ လုပ်
ကိုင်ပေးခဲ့၏။

ဦးလေးဖိုးလူမှာ မပေါ့မပါး
မို့ ဟန်တားသော်လည်းမရ။ နောက်
ဦးလေးဖိုးလူနှင့် သားသမီးအဝတ်အ
စားများကိုပင် ဖွပ်လျှော်ပေးခဲ့သူ
ဖြစ်သည်။ တစ်ရွာလုံးကလည်း
ဖူးကျော်တို့ လင်မယား တက်တက်
ကြွကြွ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို အားကျနေ
၏။ ထို့ပြင် ဦးလေးဖိုးလူအပေါ်
မှာ သစ္စာရှိရှိနှင့် အလုပ်အကျွေးပြု
နေခဲ့သည်ကိုလည်း တလေးတ
စား ဖြစ်နေခဲ့၏။

ရွှေတောင်အောင်အောင်ရသံခံပုဂံ

သို့နှင့် လိပ်ပုကို ဖွားခါနီး တစ်လအလိုတွင် ဖူးကျော်တို့ ဇနီး မောင်နှံဘဝထဲသို့ ကြမ္မာဆိုးဝင် ရောက်လာလေ၏။

အဖြစ်အပျက်က တခြား မဟုတ်။

ဖူးကျော်မှာ ပျဉ်ပုံရွာတွင် အနေကြာခဲ့ပြီမို့ ရွာသားတစ်ဦးလို ဖြစ်နေပေရာ ရွာအနောက်ဘက်တွင် ကောနေသော ကန်ကြီးဆည်ရာတွင် တစ်တပ်တစ်အား ဝင်၍ ကူညီပေး ခဲ့၏။

ဖူးကျော်သည် နေရာတကာ တွင် ဖင်ပေါ့လှသည်မို့ အလုပ်ကို စောင့်နေသူမဟုတ်။ တွေ့ရာမြင်ရာ ကို လုပ်ကိုင်သွားတတ်သူဖြစ်ပေရာ ကန်ကြီးဆည်ရာတွင် သူသာ အ ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်ခဲ့၏။

နောက်ကျိနေသော ရေပုပ်၊ ရေသိုးထဲသို့ ဆင်းပြီး မှော်တွေ ဒိုက် တွေ ဖယ်ခဲ့၏။ ကန်ထဲတွင် ပေါက် ရောက်နေသော ချုံတွေ၊ စူးလေးတွေ ကိုလည်း ဓားမတစ်ချောင်းနှင့် ခုတ် ထွင်ရှင်းလင်း၏။ ထိုစဉ် ရင်ခေါင်း လောငါ့ရှိသော ရေနစ်ထဲ ဆင်ပြီး နဘူးချုံများအခုတ်တွင် ချုံပင်ပေါ်မှ လွှားခံ၊ ခုန်ဆင်းလာသော မြေစိမ်း အကိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် ထိုနေရာမှာ ပင် အမြှုပ်တစ်စီနှင့် သေဆုံးခဲ့ရ၏။

ထိုသတင်းကို ဝိုင်းရုံကြား

တော့ တက်မတတ်၊ ချက်မတတ် ဖြစ်နေ၏။ အအိပ်အနေ အစားအ သောက်ကအစ မေ့လျော့သွား၏။ မျက်လုံးကြောင်စိစိနှင့် သတင်းလာ မေးသမျှကို စကားပင် ဟဟမပြော တော့။ ဦးလေးဖိုးလူမှာလည်း ချိုင်း ထောက်တစ်ဖက်နှင့် ဒုက္ခိတာဝ ရယ်မို့ ဝိုင်းရုံ၏ ဒုက္ခကို ဘာမှမကူ နိုင်။ သို့ပေသည့် ဖူးကျော်၏ အသုဘကို စည်စည်ကားကားနှင့် အဆင်ပြေပြေဖြစ်အောင် စီစဉ် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့၏။

ထိုအချိန်တွင် ဝိုင်းရုံတစ် ယောက်တော့ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်။ တစ်နေ့လုံးလည်း စကား

တစ်ခွန်းမပြော။ ထမင်းဟင်းကို လည်း ကျွေးမှစားတတ်သည်။ အသွင်အပြင်ကလည်း သည်းခြေ ပျက်သွားသည့် အသွင်ပင်။ သူ့ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး တစ်ရွာလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြ၏။

နောက်ဆုံးလွယ်ထားသည့် ကိုယ်ဝန်ပင် ထိခိုက်မည့်အနေအ ထားရှိလာပေရာ ရွာသားများ၏ အကူအညီဖြင့် ရွာနှင့် နှစ်ဆယ့်လေး မိုင်ခန့်ဝေးသော အောင်လံဆေးရုံသို့ တင်လိုက်ရလေသည်။

ဆရာဝန်ကြီးများ၏ စမ်း သပ်ချက်အရ ဝိုင်းရုံ၏ အခြေအနေ မှာ အင်အားပြတ်နေသည်ကို တွေ့

ရွှေတောင်ရွာနှင့် ရသေ့ပုဂ္ဂိုလ်

လိုက်ရ၏။ ဗိုက်ထဲမှကလေးမှာ
လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမဖြစ်တော့
သည့်မို့ အမြန်ဆုံး ခွဲစိတ်လိုက်ရ၏။
လိပ်ပုတစ်ယောက် လူ
လောကထဲသို့ ဖုတ်လိုက်၊ ဖုတ်
လိုက်နှင့် ရောက်ရှိလာ၏။ မွေးမွေး
ချင်း အောက်စီဂျင်စက်ကြီး ဂျန်း
ဂျန်းခုတ်ကာ အသက်လှယူခဲ့ရ၏။
ဝိုင်းရုံမှာ ဘာမှသိသည်မဟုတ်။
မွေးဖွားပြီးတော့လည်း နို့တိုက်ရမှန်း
ပင်မသိ။ ပျဉ်ပုံရွာသူ အရီးလေး
ခင်မို၏ ကျေးဇူးကြောင့် လိပ်ပုတစ်
ယောက် နွားနို့နှင့် နှစ်ပါးသွားခဲ့ရ
၏။

ဝိုင်းရုံကတော့ ခုတင်ပေါ်
တွင် ယက်ကန် ယက်ကန်နှင့် အော်
တစ်ငိုနေသော လိပ်ပုကို စိမ်းစိမ်း
ကြီးစိုက်ကြည့်ရင်း သားတခြား၊
အမေတခြား နေခဲ့၏။ မြင်သူအ
ခေါင်းကလည်း ဝိုင်းရုံကို အပြစ်မ
တင်ရက်ကြချေ။ စိတ်မနှံ့သည့် အမှု
အရာများကြောင့် ခွင့်လွှတ်ခဲ့ကြ၏။
အောက်ဆုံး ဆေးရုံကနေ ရွာသို့ပြန်
အရောက်တွင် လိပ်ပုမှာ အရီးလေး
ခင်မိုလက်တွင်သာ အနေများခဲ့၏။

ဝိုင်းရုံမှာ ဆေးရုံကဆင်းလာ
သညားက အိမ်မှာ ကပ်သည်မရှိ။
အိမ်နီးရှိသရွေ့ ယာခင်းဘက်တွေ
လျှောက်သွားနေတတ်၏။ ပြန်
ချင်မှလည်း လာတတ်၏။

ထိုအခါမျိုးဆိုလျှင် တစ်ရွာ
လုံး ဝိုင်းရုံကို လိုက်ရှာခဲ့၏။ တွေ့
တော့ မထုံတတ်သေး။ ကြောင်စီစီ
အူချာချာ အကြည့်နှင့် လာခေါ်သူ
များကိုပင် ရန်တွေ့လွှတ်တတ်၏။
နောက်ဆုံး လိပ်ပုအခါလည်
ရောက်လုလုတွင် ဝိုင်းရုံတစ်
ယောက် ရွာမှပျောက်သွားခဲ့၏။
တစ်ရွာလုံး ဒေါင်းတောက်
အောင် ရှာကြသော်လည်း သတင်း
အစအနပင် မရခဲ့ကြချေ။ လိပ်ပု
ခများမှာလည်း ဟိုလူလက်ရောက်
လိုက် ဒီလူလက်ရောက်လိုက်နှင့်
နေခဲ့ရ၏။

သတင်းက သတင်းဆိုး။
ဝိုင်းရုံတစ်ယောက် ရှေ့ဦး
တည်ရာလျှောက်သွားနေစဉ် လူ
မသမာတစ်စုနှင့်တိုးကာ အစော်
ကားခံခဲ့ရသလို အသတ်လည်း ခံ
လိုက်ရသည်ဆိုသော သတင်းဆိုး
ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ရွာလုံး စုတ်တစ်သတ်
သတ်ဖြစ်နေကြ၏။ ဆိုးရွားလှသော
ကံကြမ္မာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြ
၏။ ဦးလေးဖိုးလူမှာလည်း ဒုက္ခိတ
ဘဝမို့ ဝိုင်းရုံအသုဘကို မလိုက်
နိုင်။ အိမ်မှာနေရင်း နောက်ကွယ်မှ
သာ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးခဲ့ရ၏။

ထိုအချိန်မှစပြီး လိပ်ပုဘဝ
လိမ်ဖယ်လိမ်ဖယ်နှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရ

၏။ သူ့ကိုမွေးစားမည့်သူကို ရှာခဲ့
ရ၏။ အရီးလေးခင်မိုမှာ လိပ်ပုနှင့်
ဘာမှ မတော်သော်လည်း တတ်
စွမ်းသမျှ ပြုရခဲ့၏။

စင်စစ် အရီးလေးခင်မိုက
ဦးလေးဖိုးလူ အဒေါ်တစ်ဝမ်းကွဲ။
ပြီးတော့ ရွာကအားကိုးအားငားပြု
ရသည့် လက်သည်ကြီးတစ်ဦး။
လိပ်ပုကိုချီပြီး သူမွေးပေးခဲ့သော
ကလေးအမေတွေဆီ နို့လည်း တိုက်
ခဲ့၏။

တစ်ခါတစ်ခါ နို့တိုက်မယ့်
သူမအားတော့လည်း အရီးလေး
ခင်မို မွေးထားသည့် နွားပြာခကြီး
ရဲ့ နို့နဲ့ ကျေနပ်ခဲ့ရ၏။

ဒီလိုနှင့် နို့မဝတကြီးပြင်း
လာခဲ့ရသော လိပ်ပုတစ်လောက်
ပျဉ်ပုံရွာရဲ့ မွေးစားသားဖြစ်ခဲ့ရ၏။
ဟိုလူလက်ထဲတစ်ည၊ ဒီလူ
လက်ထဲတစ်ညနှင့် မွေးစားအဖေ
အမေတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အချိန်တွေ
ကုန်လွန်လာခဲ့သလို လိပ်ပုဘဝက
နှံ့သမားပါးစပ်လို ပိန်တစ်ခါ
ဖောင်းတစ်လှည့်ကြီးပြင်းခဲ့ရ၏။ ၀၀
လင်လင် စားခဲ့ရသည့်အခါလည်း
ရှိသလို ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်
လှည့် ကြုံခဲ့ရသည်လည်း ရှိသည်။

ဦးလေးဖိုးလူက သူ့အိမ်တွင်
လာရောက်နေထိုင်ရန် ပြောခဲ့သော်

လည်း သူ့ကြောင့် တစ်ဝန်တစ်ပိုး ဖြစ်မှာစိုး၍ အရိုးလေးခင်မှီ၏ တံ ကလေးမှာပဲ ကုပ်ကုပ်နေခဲ့ရ၏။ လိပ်ပုတစ်ယောက် ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်နှင့် ဘဝကိုနားလည်ခဲ့၏။ ဦးလေးဖိုးလူတို့ ယာခင်းထဲကို ဆယ့်သုံးနှစ်မပြည့်ခင် ဆင်းခဲ့ရ၏။

ပေါင်းထိုး၊ နှမ်းဆွတ်၊ နှမ်း နုတ် အလုပ်တွေကို ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် လုပ်တတ်နေပြီဖြစ်၏။ အရိုးလေးခင်မှီက တားမြစ်သော် လည်း လိပ်ပု အလဟဿမနေ တတ်။ လက်နှင့် အလုပ်မပြတ်ချင် သူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ယာခင်း ထဲတွင် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် တစ်နေ ကုန် နေတတ်၏။ ဦးလေးဖိုးလူက လည်း အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်။ သို့ ပေသီ လိပ်ပု၏ အသွေးအသားထဲ တွင် အလုပ်လုပ်မှ ထမင်းစားရမည် ဟူသော အစွဲက ထားပြီးသားဖြစ် နေ၏။

တစ်နေ့တွင် မြို့မှ ပန်းပု ဆရာတစ်ဦး ရွာသို့အလည်အပတ် ရောက်လာလေ၏။ နာမည်က ဆရာလေးဖေခင်။ အရိုးလေးနဲ့ လည်း ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်၏။ ဆရာလေးဖေခင်က လိပ်ပု၏ ဘဝ ကို အရိုးလေးထံမှ ကြားခဲ့ရ၏။ ထိုအခါ လိပ်ပုကို သူတတ်ထား

သည့် ပန်းပုပညာကို သင်ပေးခဲ့ချင် ၏။ လိပ်ပုကလည်း ဆရာလေး ဖေခင်၏ ပြောစကားကို စိတ်ဝင် တစားဖြစ်နေ၏။ လိပ်ပုလိုက်ချင် သည်မှာ အူယားနေ၏။ သို့ပေသီ သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကြောင့် တို့ဆိုင်း ဆိုင်းဖြစ်နေ၏။

စင်စစ် လိပ်ပုအသက် ဆယ် သုံးနှစ်စွန်းစွန်းရှိလာသော်လည်း အရပ်က သုံးပေပင် မပြည့်။ အရပ် ပုရသည့်အထဲ မျက်နှာပေါက်က လည်း သူ့ကိုသူပင် မှန်မကြည့်ရဲ။ နှုတ်ခမ်းပြုပြု၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နှာ ခေါင်းရိုးကလည်း လုံးလုံးမရှိ။ ခေါင်းကလည်း အဆမတန်ကြီးနေ ၏။ အသားအရေမည်းတာက လည်း အညာသားမို့ ဖြေသာသေး ၏။ သို့ပေသီ သူ့အသွင်အပြင်က အမှောင်ထဲတွင် မြင်ရလျှင် မှင်စား ကြီးတစ်ကောင်လို ထင်ကြမှာမလွှဲ ချေ။

သည်အခြေအနေများကြောင့် လည်း လိပ်ပုတစ်ယောက် လူတော တိုးရမှာလည်း မဝံ့မရဲဖြစ်ရ၏။ ဆရာလေးဖေခင်က သဘောမနော လည်းကောင်းလှသလို၊ လူရိပ် လူခြည် အကဲခတ်တတ်သူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကို အားပေးစကားပြောပြီး အောင်လံမြို့ ပေါ်သို့ ခေါ်လာခဲ့၏။ ဆရာလေး

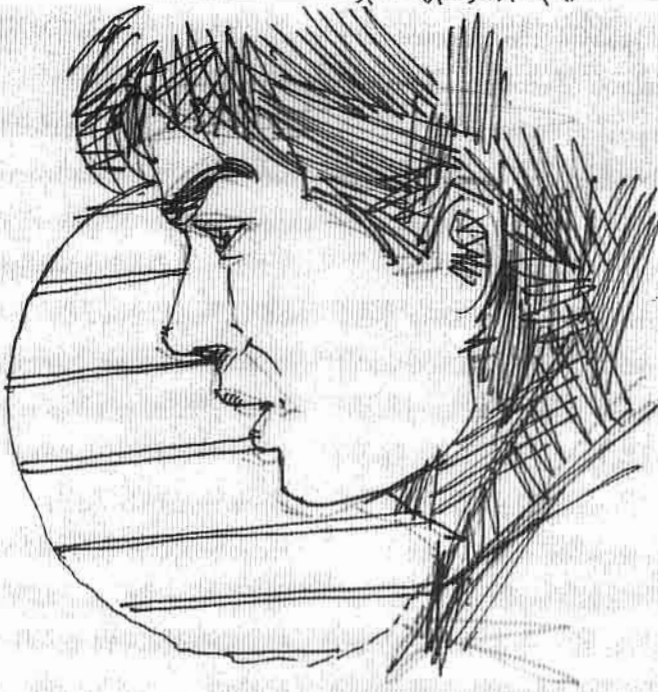
ဖေခင်က တစ်ကိုယ်ရေတစ် ယောက်တည်းသမား၊ မြို့ထွန်ရှိ မြို့ သစ်ရပ်ကွက်ကလေးတွင် အိမ် ကလေးတစ်လုံးနှင့် တစ်ယောက် တည်းနေထိုင်သူဖြစ်၏။ စားတော့ လည်း ထမင်းမှာမှာစားပြီး အလုပ် ကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

လိပ်ပုတစ်ယောက် ဆရာ လေးဖေခင် အိမ်ရောက်တော့ အံ့ အားသင့်နေ၏။ ထုလက်စ ပန်းပု ရုပ်တွေကလည်း ဟိုဒီပြန်ကြနေ၏။ မင်းသမီး၊ မင်းသားရုပ်၊ ဇော်ဂျီရုပ် အစရှိသည့် သစ်သားပန်းပုရုပ်တွေ ကို အိမ်နှင့် အပြည့်တွေ့ရ၏။

ထို့ပြင် သစ်တိုသစ်စတွေက လည်း ပွစာကြနေ၏။ ရောက်ခါး ကတော့ ဆရာလေးဖေခင် လိုအပ် တာမှန်သမျှ ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးခဲ့၏။ လုပ်စရာမှန်သမျှကိုလည်း မခိုမ ကပ်နှင့် ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ သည်။ သစ်တိုသစ်စကိုလည်း ဖြတ် တန်တာဖြတ်၊ ခြမ်းတန်တာခြမ်းခွဲ မမောမပန်း လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့၏။

ထို့ပြင် ဆရာလေးဖေခင် ဝတ်သည့် အဝတ်အစားကို အိမ် လျှော်ဖွပ်ပေး၏။ သူ၏ ကျိုးနွံသော အပြုအမူကြောင့် ဆရာလေး ဖေခင်တစ်ယောက် သူ့အပေါ်တွင် သွေးသားအရင်းအချာလို သ

ထားလာ၏။

သူတို့ထဲတွင် ပညာသင်ရန် ရောက်ရှိနေသော လူငယ်နှစ်ဦးရှိ ၏။ အသက်က လိပ်ပုနှင့် မတိမ်း မယိမ်း။ သို့ပေသိ အရပ်အမောင်း က ထွားကျိုင်းလှသူများမို့ လိပ်ပု တစ်ယောက် သူတို့နှစ်ဦးကို ခေါင်း မော့ပြီး စကားပြောခဲ့ရ၏။

မြို့ရောက်ပြီး သုံးလခန့်အ ကြာတွင် ဆရာလေးဖေခင်ကိုယ် တိုင် လိပ်ပုကို ပန်းပုထုနည်းပညာ သင်ပေးလေ၏။ ဆူး၊ ဆောက်၊ တန်ဆာပလာကိုင်တွယ်နည်းကအစ ကိုယ်ဖီရင်ဖီ သင်ပေးခဲ့၏။

လိပ်ပုကလည်း သူ၏ ပုတို

တို လက်ကလေးများနှင့် ဆူးတွေ၊ ဆောက်တွေကို ကိုင်ကာ သစ်တုံး ကလေးများ အကြမ်းထည် ပုံသဏ္ဍာန်တွေ ထုလုပ်ခဲ့၏။ ဆရာ လေးဖေခင် ထုလုပ်ပြီးသား ပန်းပု ရုပ်ကလေးများ ဘုရားဈေး၊ ပွဲဈေး တို့တွင် တွေ့နိုင်သလို တစ်ခါတစ် ရံ ရန်ကုန်၊ မန္တလေးအစရှိသည့် မြို့ ကြီးများမှပင် အမှာစာများ ရောက် ရှိလာသည်လည်း ရှိသည်။

ထိုအခါမျိုးဆိုလျှင် လိပ်ပု တို့အားလုံး ထမင်းစားဖို့ပင် မေ့နေ ကြ၏။ များသောအားဖြင့် ထုလုပ် ရသည်မှာ ဆင်းတုတော်ရုပ်ပွားများ နှင့် ရဟန္တာရုပ်တုတွေသာများ၏။

လိပ်ပုသည် ဆရာလေးဖေ ခင် သွန်သင်ညွှန်ကြားချက်ကို တသမေမတိမ်း လိုက်နာရင်း ယန်းပု ပညာကို တတ်ကျွမ်းအောင် သင် ကြား၏။ ထို့ကြောင့် ဆင်ရုပ်၊ မြင်း ရုပ်ကအစ ဘုရားရုပ်ပွားတော်အထိ လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီမို့ ဆရာလေးဖေခင်ပင် မျက်နှာလွဲထားနိုင်သည့် အခြေအနေ သို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။

လိပ်ပု လက်ရာတွေကို လည်း ဆရာလေးဖေခင်ကိုယ်တိုင် သဘောကျလက်ခံနေ၏။ နဂါးရုပ်၊ ဆင်ရုပ်၊ ကျားရုပ် အစရှိသည့် သတ္တဝါရုပ်တုများ ထုလုပ်ထား လိုက်သည်မှာလည်း တကယ့် သတ္တဝါကြီးတွေအလား အသက် ဝင်လှသည်။

ဈေးကွက်တွင်လည်း လိပ်ပု ၏ လက်ရာဖြစ် ပန်းပုရုပ်တွေ ပို ပြီး တွင်ကျယ်နေသည်။ ထိုအချိန် လိပ်ပုကို နောက်ကွယ်မှာ မကျေ မနပ်ဖြစ်နေသူနှစ်ဦးကတော့ သူ့ ထက်ပန်းပုပညာကို စောစီးစွာသင် ယူခဲ့ကြသည့် ဇော်ကဲနှင့် စိုးမြင့်တို့ နှစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာလေး ဖေခင်ကလည်း လိပ်ပုကို အလေးပေးလွန်းသည်မို့ မကျေမချမ်းဖြစ်နေကြ၏။ ထို့ ကြောင့်လည်း ဆရာလေးဖေခင် ကွယ်ရာတွင် လိပ်ပုကိုမခံချင်အောင်

ပြောခဲ့ကြ၏။
လိပ်ပုကို မှင်စာကြီးဟုပင်
ရဲရဲတင်းတင်း ခေါ်လာကြ၏။ လိပ်
ပုထုလုပ်သော ပန်းပုရုပ်များကို
လည်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ အနှောင့်အ
ယှက်ပေးလာကြ၏။

လိပ်ပုမှာ သူတို့နှစ်ဦး၏
အပြုအမူကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော်
လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ရန်မဖြစ်
ခဲ့ချေ။

လူစဉ်မမီလှသော အရပ်အ
မောင်းကြောင့် လိပ်ပုတစ်ယောက်
သူတို့နှစ်ဦးရှေ့တွင် ခေါင်းငုံ့ခဲ့ရ၏။
သူ့ကိုယ်သူ အားမလိုအားမရဖြစ်ခဲ့ရ
၏။ အားငယ်စိတ်တွေလည်း ရင်
ထဲတွင် ထာဝရ ဖိစီးခဲ့ရ၏။

တစ်ချိန်တွင် စိုးမြင့်နှင့် ဇော်
ကဲတို့နှစ်ဦး ဆရာလေးဖေခင်ကွယ်
ရာ၌ ပန်းပုရုပ်တွေကို ခိုးပြီးရောင်း
ချရန် ကြံစည်ခဲ့၏။ သူတို့၏ အကြံ
အစည်ကို လိပ်ပုတစ်ယောက် သိ
ရှိသွားသဖြင့် ဟန့်တားခဲ့ရာမှစပြီး
နှစ်ယောက်စလုံးက သူ့ကို ဝိုင်းဝန်း
ထိုးကြိတ်ခဲ့၏။

သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် ဘော
လုံးတစ်လုံးပမာ လှိမ့်ခံခဲ့ရ၏။ တစ်
ကိုယ်လုံး ဖူးရောင်ကာ ပါးစပ်မှ
သွေးပင်ထွက်ခဲ့၏။

လိပ်ပုမှာ အင်အားချင်း
မယှဉ်သာသည်မို့ တအင်းအင်း

တအားအားအော်ရင်း ခံမြဲခံနေခဲ့ရ
၏။ နောက်ဆုံး ကြိတ်မနိုင် ခဲမရဖြစ်
လာသည်မို့ ထုလက်စ ပန်းပုရုပ်
ကြားရှိ တူကြီးနှင့် စိုးမြင့်မျက်နှာကို
ပစ်ပေါက်ခဲ့၏။

ဒေါက်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ
စိုးမြင့် နဖူးတည့်တည့်မှ သွေးတွေ
ဖြာခနဲ ကျလာ၏။ ထိုအခြင်းအရာ
ကိုမြင်တော့ ဇော်ကဲက ဒေါသတ
ကြီးနှင့် လဲကျနေသော သူ့ကိုယ်
ပေါ် တစ်ရှိန်ထိုးခုန်အုပ်လာ၏။

အခြေအနေက ဆင်နှင့်ဆိတ်
ပမာနှယ်မို့ လိပ်ပုတစ်ယောက်
မလှုပ်သာ မလွန်သာ ဖြစ်နေ၏။
နောက်ဆုံး သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင်
ရှိသော ဆောက်ကြီးတစ်လက်ကို
စမ်းမိကာ ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး ဇော်
ကဲ၏ ကိုယ်ကို ဆောင့်ထိုးပစ်လိုက်
၏။

အားခနဲ အော်သံနှင့်အတူ
ဇော်ကဲတစ်ယောက် သူ့ကိုယ်ပေါ်
မှ လိမ့်ဆင်းသွား၏။ လိပ်ပုသည်
မြေကြီးပေါ်မှာ လူးလဲထလိုက်ပြီး
နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြည့်လိုက်ရာ
သွေးရဲရဲ သံရဲရဲမြင်ကွင်းကို မြင်
လိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်သွား၏။

အိမ်တွင် ဆရာလေးဖေခင်
မရှိသည်မို့ လိပ်ပု တုန်တုန်ယင်ယင်
ဖြစ်နေ၏။ အမှုအခင်းဖြစ်ကာ
ထောင်ကျမည်ကို စိုးရိမ်လာသဖြင့်

လိပ်ပုတစ်ယောက် လက်ထဲမှ
ဆောက်ကြီးကို ပစ်ချရင်း မြို့ပေါ်
မှ ကြုံရာကားဖြင့် ရွာသို့ပြန်လာခဲ့
လေတော့၏။

ရွာရောက်တော့ ဘယ်သူ့
အိမ်မှာ အိပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေ၏။
ထို့ကြောင့် ဦးလေးဖိုးလူ၏ ယာခင်း
တံရှိ တဲကလေးတွင် တစ်ညအိပ်
စက်ခဲ့ရ၏။ မျက်စိထဲတွင် စိုးမြင့်
နှင့် ဇော်ကဲတို့၏သွေးရဲရဲ သံရဲရဲ
မြင်ကွင်းကို ပြန်လည်မြင်ယောင်
ရင်း အိပ်မပျော်နိုင်အောင် မြင်နေခဲ့ရ
၏။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်း
သည်နှင့် ရွာအပြင်ဘက်မှ ပတ်
ကာ အရီးလေးခင်မှီတဲပေါ် တိတ်
တဆိတ် တက်ခဲ့၏။ သူတဲပေါ်
ရောက်ချိန်တွင် အရီးလေးခင်မှီမှာ
ထမင်းဟင်းချက်နေသည်နှင့် ကြုံ
လိုက်ရ၏။

သူ့ကိုမြင်တော့ တအံ့တဩ
ဖြစ်နေ၏။ လိပ်ပုသည် ထိတ်ထိတ်
ပျာပျာနှင့် အရီးလေးခင်မှီကို အမှန်
အတိုင်း ရှင်းပြလိုက်၏။ သူ့စကား
ကိုကြားရတော့ အရီးလေးခင်မှီမှာ
အံ့အားသင့်နေ၏။ မျက်လုံးပြူး
မျက်ဆန်ပြူးဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံး
အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ဘဲ ပုန်း
အောင်းနေခဲ့ရ၏။ အရီးလေးခင်မှီ
မှာ လိပ်ပုကိုသာ သားအရင်းပမာ

တွယ်တာခဲ့ရသူမို့ ရွာထဲကမသိအောင် ဖုံးဖိခဲ့၏။

တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ရွာသို့ ဆရာလေးဖေခင်လိုက်လာ၏။ ဆရာလေးကိုမြင်သည်နှင့် လိပ်ပုမှာ နေစရာမရှိအောင် ဖြစ်နေ၏။ သို့ပေသိ ဆရာလေးဖေခင်က သူ့ကိုဖေးမသောအပြုံးနှင့် ပြုံးကာ လေသံအားနှင့်ပြောလေ၏။

“မောင်မိုးကျော်”

“ဗျာ .. ဆရာလေး”

“ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စကို မေ့လိုက်ပါတော့ကွာ။ မင်းနဲ့ဇော်ကဲတို့ကိစ္စကိုလဲ ဆရာလေးပြောလည်အောင် ရှင်းခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ဗျာ ... တကယ်လား ဆရာလေး”

“ဟုတ်တယ် .. မောင်မိုးကျော်၊ တကယ်တော့ လွန်တာတို့ကောင်နှစ်ကောင်ပဲ။ မင်းကို ငါ့ထွယ်ရာမှာ အနိုင်ကျင့်နေတာလဲ ငါ့သိတယ် မိုးကျော်။ ငါလဲ သူတို့တို့ အမျိုးမျိုး ဟန်တားခဲ့သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်စလုံးက မင်းကို ကျေးမနပ်ဖြစ်နေကြတာကွ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းရဲ့ပန်းပုဆက်ရာက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြောနဲ့ ငါ့လက်ရာကိုတောင် မျှော်လွှားနိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာရှိ တယ် မောင်မိုးကျော်”

“ဗျာဆရာ၊ ဟာ .. မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆရာလေးရယ်”

“အို .. မင်းတယ်ပြီး အားလျော့စကားပြောတာကိုး။ ဒီမှာ မောင်မိုးကျော်”

“ဗျာ .. ဆရာ”

“လူဆိုတာ ကိုယ့်တန်ဖိုးကို ကိုယ်သိအောင် ကြိုးစားရတယ်ကွ။ တန်ဖိုးသိတဲ့အခါမှာလဲ ပိုပြီးမြင့်လာအောင် စွမ်းဆောင်ရတယ်ကွ။ အားနည်းချက်တွေ ချို့ယွင်းချက်တွေက တော့ လူတိုင်းမှာ ရှိစမြဲပေါ့ကွာ။ ဒီအချက်တွေကိုပဲ အကျယ်ချဲ့တွေးနေရင် လူညွန့်တုံးတယ် မောင်မိုးကျော်။ အရေးကြီးတာက ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ ရှိဖို့ပဲကွ။ လူတွေမှာ သူတို့မသိနိုင်တဲ့ အစွမ်းအစတွေ ရှိတယ်ကွ။ တကယ်တမ်းကျတော့ အဲဒီ အစွမ်းအစတွေကို လူအတော်များများ ထုတ်နုတ်ပြီး အသုံးမပြုခဲ့ကြဘူးလေ။ အခုလဲ မင်းဟာ အရပ်ပုတာရယ်။ ရုပ်ဆိုးတာရယ်ဆိုတဲ့ အားနည်းချက်ကို ကြည့်ပြီး လူတောထဲ မဝင်ရဲ ဝင်ရဲ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကို ဆရာကိုယ်တိုင် သိလို့ မင်းကို မြို့ခေါ်ပြီး ပန်းပုပညာသင်ပေးခဲ့တာ။ အလကား မဟုတ်ဘူး မိုးကျော်။ မင်းက မင်းခန္ဓာကိုယ်အပေါ် အကျည်းတန်မှုကို ကြည့်ပြီး အမြဲတမ်း အားငယ်နေ

တတ်တာကိုး။ ဒါကိုဟိုနှစ်ကောင်က အဲဒီအားနည်းချက်ပေါ်နင်းပြီး ပြောလာတော့ မင်းမခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး လက်တုံ့ပြန်ခဲ့တယ်ဆိုတာလဲ ငါနားလည်ပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအမှုကို ဆရာရှင်းခဲ့ပြီးပါပြီ။ တကယ်တော့ မင်းဟာ ခန္ဓာကိုယ်အကျည်းတန်ပေမဲ့ စိတ်ထားဖြူစင်တဲ့ လူငယ်တစ်ဦးပါ။ မင်းဘာမှ အားငယ်စရာမလိုဘူး မိုးကျော်။ မင်းမှာ မင်းမသိနိုင်တဲ့ အစွမ်းအစတွေရှိတယ်။ မိုးကျော် အဲဒါတွေကို မင်းရအောင်ဖော်ထုတ်ရလိမ့်မယ်။ ကြားလား မောင်မိုးကျော်”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“အေး .. အခုလဲ ဒီကိုလား တခြားမဟုတ်ဘူး မောင်မိုးကျော်။ မင်းလက်ရာကိုမြင်ပြီး သူဌေးတစ်ယောက်က အရမ်းကို သဘောကျနေတာကွ။ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့တွေ့ချင်တယ်ဆိုပြီး ငါ့ကိုခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ကွ”

“ဟင် .. ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မောင်မိုးကျော်၊ ငါတို့ ထုဆစ်နေတဲ့ ပန်းပုပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါပြောချင်တာပါ။ တကယ်တော့ ကိုယ်ထုချင်တဲ့ အရပ်ကလေးရလာဖို့ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ အသားတုံးကြီး

ဖြစ်ဖြစ် မလိုအပ်ရင် ဖယ်ရှားရမှာပဲကွ။ ငါပြောတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မောင်မိုးကျော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“အေး .. ဒီလိုပဲကွ။ မင်းဘဝမှာ ရုပ်ဆိုးတာ အကျည်းတန်တွေကိုကြည့်ပြီး အားငယ်နေလို့ အချိန်ကုန်တာပဲရှိမယ်ကွ။ ဒါတွေဟာ မင်းဘဝလမ်းကြောင်းအတွက် လိုအပ်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ မဟုတ်ဘူးကွ။ အရေးကြီးတာက အစွမ်းအစရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်လာဖို့ပဲကွ။ ဒီတော့ မင်းမလိုအပ်တဲ့ အရာတွေကို မင်းခေါင်းထဲက ဖယ်ထုတ်လိုက်စမ်းပါကွ။ အားငယ်တာတို့၊ စိတ်ပျက်တာတို့ဆိုတာ တို့ယောက်ျားသားတွေအတွက် မလိုအပ်တဲ့ အရာတွေပဲ။ ကြားလား မောင်မိုးကျော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာလေး”

“ကဲ .. ဒါဆိုမင်း ငါနဲ့ မြို့ပြန်လိုက်ခဲ့ပေတော့။ မင်းထုတဲ့ ကိန္နရီ ကိန္နရာ ရုပ်ကလေးကို သဘောကျနေတဲ့ သူဌေးဆီငါခေါ်သွားမယ် မောင်မိုးကျော်။ အေး .. မင်းကံကောင်းရင်တော့ မင်းလက်ရာတွေဟာ နိုင်ငံခြားတောင်ရောက်နိုင်တယ်ကွ”

“ဟင် .. တကယ်လား ဆရာ”

“တကယ်ပြောတာ မောင်မိုးကျော်။ ဆရာက မင်းကို နည်းစနစ်သင်ပေးနိုင်တာပါ။ အရေးကြီးတာက မင်းရင်ထဲမှာ ကိန်းဝပ်နေတဲ့ အနုပညာပဲ။ ဆရာရဲ့ စည်းစနစ်နဲ့ မင်းရင်ထဲက အနုပညာပေါင်းစပ်လိုက်တော့ မင်းရဲ့ ပန်းပုရုပ်ကလေးတွေဟာ ဆရာတောင် အံ့ဩယူခဲ့ရတယ်ကွ။ အဲဒါတွေထားတော့ကွ။ တို့မြို့ပြန်ကြရအောင် မောင်မိုးကျော်ရေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာလေး”
လိပ်ပု ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေ၏။ ဆရာလေးဖေခင်စကားကြောင့် ရင်ထဲတွင် မရှင်းမလင်းဖြစ်နေသော မေးခွန်းများကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိလာ၏။

သူ့အတွေးထဲတွင် မလိုလားအပ်သော အတွေးများကို ဖယ်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီဟု ထင်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာလေးဖေခင်နှင့်အတူ မြို့ပေါ်သို့ပြန်၍ လိုက်ခဲ့၏။ ဆရာလေး၏ ခွန်အားရှိလှသော စကားတွေကြောင့်လည်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေ၏။ မြို့ရောက်သည်နှင့် ဆရာလေးဖေခင်နှင့်အတူ မြို့ထဲဘက်သို့ မြင်းလှည်းတစ်စီးနှင့် ထွက်ခဲ့ကြရာ ငါးထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံးရှေ့အရောက်တွင် ရပ်လိုက်ကြ၏။

လိပ်ပုမှာ မြင့်မားလှသော အဆောက်အအုံကြီးကိုကြည့်ရင်း တအံ့တဩဖြစ်နေ၏။ အသွင်အပြင်ကလည်း သစ်လွင်လှပပြီး ခမ်းနား

ထည်ဝါလှ၏။

ဆရာလေးဖေခင်သည် သူ၏ မဝံ့မရံဖြစ်နေသည့်ဟန်ကို ကြည့်ပြီး အားပေးစကားဆိုလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ပခုံးကိုဖက်ကာ တိုက်ကြီး၏ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ဓာတ်လှေကားကြီးဖြင့် တက်ခဲ့ကြ၏။

အပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် ပေါလစ်ရောင် ပြောင်လက်နေသော အခန်းတစ်ရေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး ဘဲလံတီးလိုက်၏။ တစ်အောင့်မျှ အကြာတွင် တံခါးဖွင့်လာပြီး ကုလားအဘိုးကြီးတစ်ဦး ထွက်လာ၏။ ဝတ်စားပုံကလည်း သပ်ရပ်ခန့်ညားလှ၏။

“ဟော ... ဆရာလေး ဖေခင်ကိုး။ ကြွပါခင်ဗျား ကြွပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်ဗျားတို့သူဌေး ဦးသီရိရှိလား”

“ရှိပါတယ်ဆရာလေး၊ အထဲကိုကြွပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

လိပ်ပုမှာ အရမ်းမဝင်ရဲသေး။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကြက်သွေးရင့်ရောင် ကတ္တီပါကောဇောကြီးဖြင့် ခင်းထား၏။ ဧည့်ခန်းအထယ်တွင် ပေါလစ်ရောင် တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသော ကျွန်းဆက်တီခုံကြီးများ ခင်းထား၏။

အခြေအနေက ထိရက်ကိုင်းရက်စရာမရှိ။ ဧည့်ခန်းပတ်လည်တွင် အဖိုးတန်ပရိဘောဂများ ခင်းကျင်းထားသဖြင့် လိပ်ပုမှာ မဝံ့မရံဖြစ်နေ၏။

ဆရာလေးဖေခင်က သူ့လက်ကို ဆွဲကာ ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။ အိစက်ညက်ညောလှသော ခုံကြီးပေါ်တွင် ငြိမ့်ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ဧည့်ခန်းအတွင်း ဘက်မှ လက်တွန်းလှည်းတစ်စီး ထွက်လာ၏။ လှည်းပေါ်တွင် ထိုင်လာသော လူတစ်ဦးကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ မိုးကျော် အံ့အားသင့်နေ၏။

မြင်လိုက်ရသော ဘီးတပ်လှည်းကလေးပေါ်မှ လူမှာ သူ့လို လူပုလေးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ရုပ်သွင်ကလည်း သူ့ထက်ပင် အကျည်းတန်လွန်းလှ၏။ လူပုလေးသည် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထား၏။

တံခါးဝတွင် မြင်လိုက်ရသော မစွတာဝိုင်လာက လှည်းကလေးကို သူ့တို့အနီးသို့ တွန်းလာ၏။

“ဟော .. ဆရာလေး ဖေခင်တို့ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် သူဌေး

မင်း”

“ဟာ .. သူဌေးမင်းလို့ မခေါ်စမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးသီရိ”

“ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး။ ဘာကိစ္စလဲဗျ”

“ဪ .. ဒီလိုပါဦးသီရိ။ ဟို .. ဦးသီရိခေါ်ခိုင်းလိုက်တဲ့ ကိစ္စလေ။ အဲဒါလာပြောတာပါ”

“ဪ .. ဘယ်သူလဲ သူလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးသီရိ”

“အေးဗျာ .. ဒါဆိုအတော်ပဲပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်လဲ ပြောစရာရှိနေလို့ဗျ”

“ဟုတ်လား”

လိပ်ပုမှာ သူတို့နှစ်ဦး ပြောနေသည်ကို အံ့အားသင့်နေ၏။ ပိုပြီး အံ့အားသင့်ရသည်မှာ သူဌေးမင်း ဦးသီရိဆိုသော လူပုကလေးကိုပင် ဖြစ်သည်။ မြေထောက်နှစ်ဖက်လုံးကလည်း အကြောသေဝေဒနာကြောင့် မလှုပ်မရှားနိုင်ဖြစ်ကာ လှည်းပေါ်တွင် တစ်ချိန်လုံး ထိုင်နေရ၏။

သို့ပေသိ ဦးသီရိအသွင်မှာ သူ့အသွင်နှင့် သူ့ဝေဒနာကို မေ့ထားပုံရ၏။ ပြောဆိုနေသည်မှာလည်း တကယ့်လူကြီးလူကောင်းအသွင်။ မျက်လုံးအသွင်မှာလည်း

ယုံကြည်ချက်ခိုင်မာသူတစ်ဦး၏ အကြည့်များ ယှက်သန်းနေသည်။ ဦးသီရိသည် ပြုံးစေကြည့်ရင်း အားပါးတရပြောလိုက်၏။

“ကဲ .. မောင်မိုးကျော်၊ အစ်ကိုကတော့ မင်းလက်ရာကို အတော်ကို သဘောကျတယ်ကွာ။ ပြီးတော့ မင်းလက်ရာကို အစ်ကို့ မိတ်ဆွေ နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးဆီပြ ကြည့်တော့ ပိုပြီးတော့ နှစ်သက်နေတယ်ကွာ။ ဒါကြောင့် သူက မင်းလက်ရာဖြစ် မြန်မာ့ရိုးရာ အရုပ်တွေကို ရှိသမျှ အကုန်ဝယ်ချင်လို့ တဲ့ကွာ။ ပြီးတော့ မင်းအရုပ်တွေကို တစ်ကမ္ဘာလုံး ဖြန့်ဖြူးရောင်းချပေးဖို့လဲ ကိုယ်စားလှယ်ယူမှာတဲ့ကွ”

“ဟင် .. ဟုတ်လား”

“ဝမ်းသာစရာပဲ မောင်မိုးကျော်ရေ၊ ဆရာကတော့ မင်းအဖြစ်ကို ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွာ။ ကဲ .. မင်းပြောတဲ့အတိုင်းပဲမဟုတ်လား။ သူဌေးမင်း ဦးသီရိက မင်းလက်ရာ မှန်သမျှ အကုန်ဝယ်မှာကွ။ ဒီတော့ မင်းဘာ အားငယ်စရာ လိုတော့လဲကွာ။ မင်းလုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲ လိုတော့တယ်ဟေ့”

ဆရာလေး ဖေခင်က ဦးသီရိက ကားကြောင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် လိပ်ပုကို ပခုံးပုတ်ရင်း ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်

စွာနှင့် ပြောလေ၏။

ထိုစဉ် ဆရာလေးဖေခင်၏ နောက်ဆုံးစကားကြောင့် ဦးသီရိ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး မေးလိုက်၏။

“နေပါဦး ဒီသူငယ်က ဘာတွေစိတ်အားငယ်နေရတာလဲဗျ”

“ဪ .. ဒီ .. ဒီလိုပါ ဦးသီရိ”

ဆရာလေးဖေခင်က လိပ်ပု၏ ဘဝကို အစအဆုံးပြောပြခဲ့၏။ သူ့စကားကြားရသောအခါ ဦးသီရိ မှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် အော်ရယ်ရင်း ပြော၏။

“ဪ .. ငါကဘာများလဲလို့ကွာ။ ဒီမှာ မောင်မိုးကျော် အစ်ကိုပြောပြမယ် နားထောင်။ အစ်ကိုလဲ မင်းလို လူပုလေးတစ်ဦးပါပဲကွာ။ အဲဒီအထဲ ရုပ်ကလဲဆိုးသေးရဲ့။ ပြီးတော့ ပုဆိုးတာဟာ အစ်ကို့ ခြေထောက်တွေဟာ ငါးနှစ်သားက တည်းက အကြောသေရောဂါကြောင့် လမ်းကိုလျှောက်လို့မရတော့ဘူးကွ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုတစ်ခုကံကောင်းတာက အစ်ကို့မိဘနှစ်ပါးက တော်တော်လေး ချမ်းသာတယ်ကွ။ ဒီတော့ အစ်ကိုက တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတော့ အလိုလိုက်ခဲ့တာပေါ့ကွာ။ ဒီအခါမှာ အစ်ကိုဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရှုံးမပေးဘဲ ဟောဒီအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း

ကို တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ခဲ့တာကွ။ တကယ်တော့ ဒီအလုပ်လုပ်ချင်လာအောင် သင်ကြားပေးခဲ့တာလဲ ဖေဖေပဲကွ”

“ဟင် .. ဟုတ်လား ဒါဆို”

“အေး .. အစ်ကို့အဖေက ပန်းပုဆရာကြီး ဦးမြဆိုင်ပေါ့ကွ။ မကွေးမြို့မှာတော့ နာမည်ကြီးပေါ့။ ဒီတော့ အစ်ကိုကိုယ်တိုင်လဲ ပန်းပုပညာကို နားလည်အောင် လေ့လာခဲ့သလို၊ တတ်ကျွမ်းအောင်လဲ ထုဆစ်ခဲ့တယ်လေ။ ခုတော့ အဲဒီပန်းပုရုပ်တွေကို အစ်ကိုကိုယ်တိုင် ကမ္ဘာ့အနှံ့ဖြန့်ပြီး အရောင်းအဝယ်လုပ်နေခဲ့တာ။ အခုဆို အစ်ကို့နာမည်ကို မသိသူရှားသလောက်ပါပဲ။ ပြီးတော့ အစ်ကို့ အသက်တယ် လောက်ရှိပြီလို့လဲ မင်းထင်သလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး ခင်ဗျ”

“အေး .. အခုဆို လေးဆယ်ထဲတောင် ရောက်ပြီကွ။ ဒီတော့ လောကမှာ အရေးကြီးဆုံးက ကိုယ့်ဘဝကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် နားလည်အောင်လုပ်ဖို့ပဲ။ မလိုလားအပ်တဲ့ ခံစားမှုတွေကို မထားဖို့ပဲကွ။ ငါလဲ မင်းလိုပါပဲ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ ခဏခဏ မျက်နှာငယ်ခဲ့ရတယ်လေ။ ပေမမီ ထောင်မမီဖို့ မျက်နှာငယ်ခဲ့ရတယ်။ ခုထောင်

ငါ့ရဲ့ကြီးစားမှုကြောင့် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်နေပြီကွ။ တစ်ချိန်က ငါ့ကိုနှိမ်ခဲ့ကြတဲ့ ခေါင်းပုတ် ထိပ်ပုတ်လုပ်ခဲ့သူမှန်သမျှ အခုတော့ ငါ့ကို မော်ကြည့်နေရပြီ မောင်မိုးကျော်။ အရေးကြီးတာက ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ကိန်းအောင်းနေတဲ့ ကောင်းမြတ်တဲ့ အရည်အသွေးတွေကို ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ပဲကွ။ လူ့လောကထဲကို တန်ဖိုးရှိရှိ လာတတ်ဖို့လိုတယ် မောင်မိုးကျော်ရေ.. ကြားလား။”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ .. ကဲ .. ဒါဆို ဒီကနေ့ပဲ စာချုပ်ချုပ်ပြီး မင်းလုပ်ငန်းစပေတော့။ အစ်ကိုကတော့ မင်း

လိုချင်သမျှငွေကြေးအားလုံးကို စိုက်ထုတ်ပေးပါ့မယ်ကွာ။ ပြီးတော့ အမြတ်အစွန်းကိုလဲ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေးပါ့မယ်”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ .. ဝမ်းသာပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ကဲ .. ဒါဆို စာချုပ်ချုပ်လိုက်ကြရအောင်ဟေ့”

လိပ်ပုမှာ သူ့ကိုသူပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ ဆရာလေး ဖေခင်မှာလည်း လိပ်ပု၏ အောင်မြင်မှုမှာ မုဒိတာပွားနေသည်။

နောက်ဆုံး စာချုပ်စာတမ်းများ ချုပ်ဆိုပြီးသည်နှင့် ငွေကြေးထုတ်ပေးလိုက်ရာ လိပ်ပုသည် ဆရာလေး ဖေခင်ကိုလည်း ဦးစွာ

သူရရှိသည့်ငွေကြေးနှင့် ဥဉာဏ်ပူဇော်ခအဖြစ် ကန်တော့လိုက်၏။

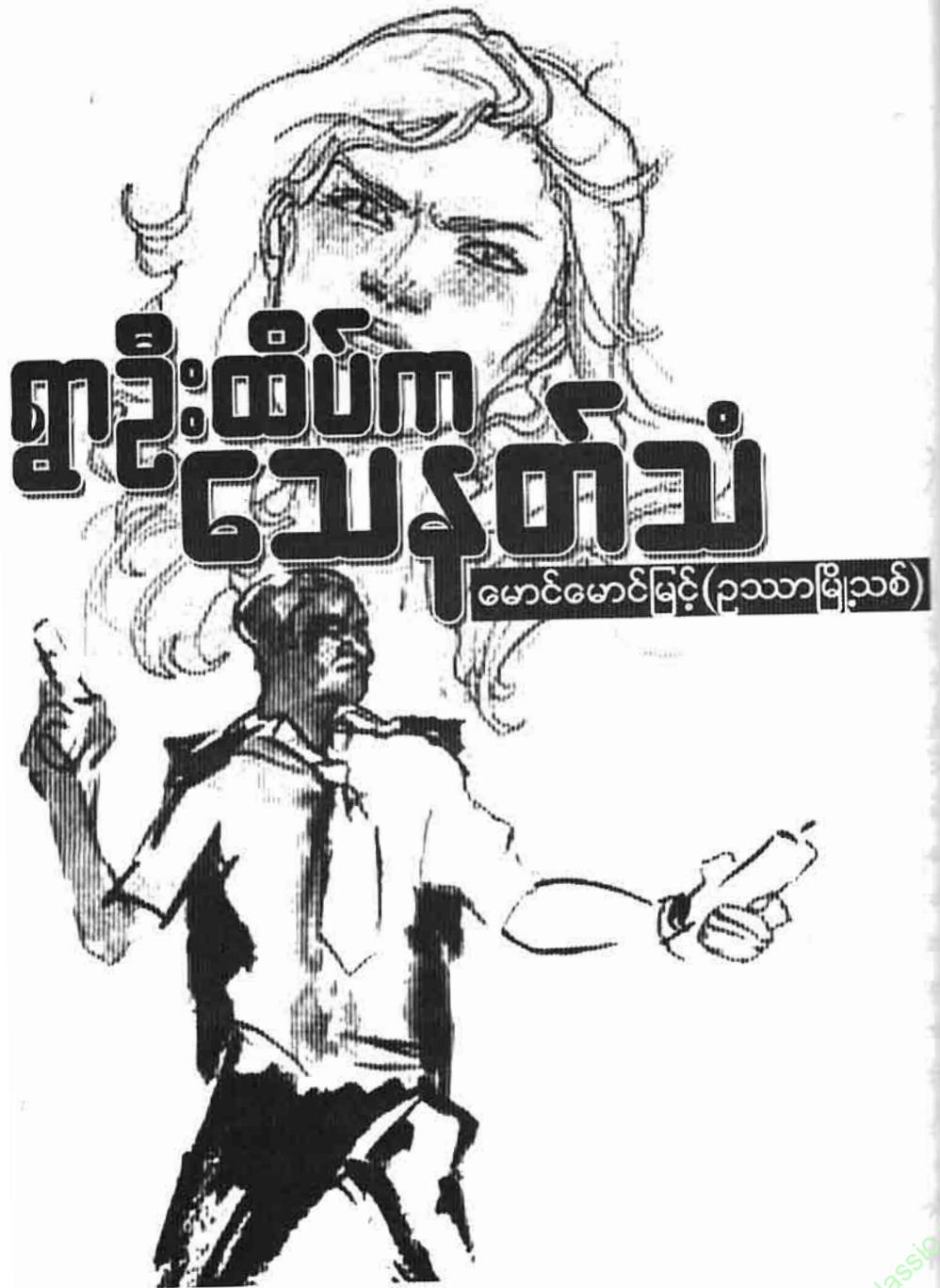
ထို့ကြောင့် အလုပ်ကို ရွာမှာပဲ လုပ်ကိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကောင်းပေ၊ ညွှန်ပေးဆိုသော သစ်တုံး သစ်ခြမ်းများဝယ်ကာ ကားတစ်စီးဖြင့် ရွာသို့ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

ထိုအချိန်ကစပြီး လိပ်ပုကို တစ်ရွာလုံးက စကြ နောက်ကြသော်လည်း လိပ်ပုမမူတော့ချေ။ သူ့အလုပ်ကိုသာ သူရုန်းကန်ခဲ့ရာ ယခုတော့ ကိုယ်ပိုင်အိမ်နှင့်ပင် ဖြစ်နေချေပြီ။

တစ်ရွာလုံးကလည်း ရပ်ရေးရွာရေးကိစ္စ၊ လှူရေးတန်းရေးကိစ္စ ရှိလျှင် လိပ်ပုကို အကျအညီ တောင်းလာကြသည်အထိ ဖြစ်လာပေရာ လိပ်ပုတစ်ယောက် သူ့ဌေးမင်းလူပုကလေး ဦးသီရိနှင့် ဆရာလေးဦးဖေခင်တို့၏ စကားတို့ကို အမြဲတမ်း အမှတ်ရနေမိလေ၏။

ထိုစကားကတော့ ဘခြားမဟုတ်ပါလေ။ “လူ့ဘဝတွင် မလိုလားအပ်သော ခံစားချက်များကို ပုံကြီးချဲ့နေရုံနှင့် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ လူ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး” ဆိုတာပဲ ဖြစ်လေသည်။

ဝင်းသစ္စာ (သမ္ဘူလ)

“ရွာဦးထိပ်ကသေနတ်သံ”
(ဝတ္ထုရှည် ၈/ဆုံး)
မောင်မောင်မြင့်(ဥဒဿာမြို့သစ်)

(၁)

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ တစ်ဖွဲ့ဝင် သတ်မှတ်ပေးထားသော မူ ခင်းဇယားများအရ အမှုကြီး(၁၀)မျိုး၊ အခြားအမှု(၇)မျိုး၊ ကြိုတင်ကာကွယ် မှု(၉)မျိုးရှိပါသည်။ ဤကဲ့သို့သော မူ ခင်းများတွင် အခြားအခြားအမှု(၇)မျိုး နှင့် ကြိုတင်ကာကွယ်မှု(၉)မျိုးတို့အား ညီညွတ်စွာ ဆောင်ရွက်ရမည်။ စစ်ဆေးတရားစွဲတင် ခဲ့သလို၊ အချို့သောအမှုများကို ကိုယ် ညီညွတ်စွာ ဆောင်ရွက်ရမည်။ စစ်ဆေးတရား စွဲတင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ အမှုကြီး(၁၀)မျိုး တွင် ပါဝင်သည့် လူသတ်မှု၊ ဓားပြမှု၊ ခုတ်မှု၊ လူပြန်ပေးမှု၊ မုဒိမ်းမှု၊ ဆတ်ထွင်းမှု၊ တိရစ္ဆာန်ခိုးမှု၊ နိုင်ငံ သတ်ပုန်ကန်မှု၊ လက်နက်(ယာယီ) သတ်ဥပဒေမှု၊ မတရားသင်းအက်ဥပ ဒေမှု(၁၇(၁)၊ ၁၇(၂)တို့တွင် လူပြန် ပြုစုတစ်ခုကိုသာ စစ်ဆေးတရားစွဲဆို ခဲ့ပြီး မပြုခဲ့ဖူးသော်လည်း ကျန်အမှု ကြီး(၉)မျိုးအား တချို့သောအမှုများ တွင် ဆိုက်တိုင်စစ်ဆေး တရားစွဲတင်ခဲ့

ဖူးသလို ကိုယ်တိုင်လည်းတရားလို လုပ်၍ စစ်ဆေးတရားစွဲတင်ခဲ့ဖူးပါ သည်။

ယင်းအမှု(၉)မျိုးထဲမှ ကျွန် တော်၏ရဲလုပ်သက်(၃၆)နှစ်ကျော် တာ ဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့်တစ်လျှောက် ရော့တီတိုင်းဒေသကြီး၊ ငပုတောမြို့ နယ်၊ ငပုတောရဲစခန်းမှူး၊ တာဝန်ထမ်း ဆောင်စဉ်အချိန်က ငပုတောရဲစခန်း အပိုင် တောင်ကလေးရဲကင်း အနီး “ရေလည်ရွာ” တွင်ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် တစ်ခုတည်းသော “ဓားပြမှု” အား လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကြားမှ အခြားမြို့နယ်မှ ဒု စရိုက်သမားများက ရွာခံနှင့်ပေါင်းပြီး ကျူးလွန်ခဲ့သည်ကို သင်ခန်းစာယူနိုင် ရန် ရေးသားတင်ပြလိုက်ရသည့် ဖြစ် ရပ်မှန် မှုခင်းဖြစ်ပါသည်။

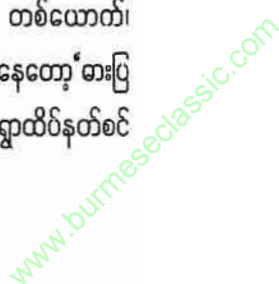
(၂)

တစ်နေ့နံနက် (၇)နာရီခန့် အချိန်တွင် ကျွန်တော်ငပုတောရဲစခန်း တွင် တာဝန်ဝတ္တရားများ ဆောင်ရွက် နေအချိန် တောင်ကလေးရဲကင်းမှူးရဲ တပ်ကြပ်ကြီး မော်သိန်းနှင့်အတူ ရေ လည်ရွာဥက္ကဋ္ဌ ဦးချစ်ဦး၊ အဖွဲ့ဝင်ဦးလှ ဦးနှင့်လူတစ်ယောက်တို့ ရဲစခန်းသို့

ရောက်လာကြပြီး ရဲကင်းမှူးက

“ဆရာ ရေလည်ရွာမှာ မ နေ့ညက ဓားပြတိုက်မှု ဖြစ်သွားတယ်၊ ရဲကင်းမှာ ယာယီတိုင်ချက်ဖွင့်ရင် အ မှုကြန့်ကြာမေမှာစိုးလို့ ကျေးရွာကောင် စီဥက္ကဋ္ဌ အဖွဲ့ခွဲအတူ တရားလို ကိုဘ ညွန်ကိုပါ တစ်ပါတည်းအမှုဖွင့်နိုင်ဖို့ ခေါ်လာပါတယ် ဆရာ” လို့ပြောလိုက် ရာ ကျွန်တော်လည်း “ဓားပြတိုက်မှု” ဆိုသည့်အသံ ကြားလိုက်ရကတည်း က ခေါင်းကြီးရင်ပူသွားမိပြီး “ဟုတ်ရဲ့ လား ရဲကင်းမှူးကြီးရယ်၊ ခိုးမှုများဖြစ် နေမလား” ဟု ဈေးဆစ်မိသည်။ “ကြီး သည့်အမှုငယ်စေချင်သည်၊ ငယ်သည့် အမှုပပျောက်စေချင်သည်” ဆိုသလို “အမှုများလည်း မဖြစ်စေချင်၊ ဖြစ် သည့်အမှုတိုင်းလည်း ပေါ်ပေါက်စေ ချင်သည့် စိတ်ဓာတ်” သည် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် တိုင်းတွင် ရှိနေကြသည့် ဖြူစင်ရိုးသား သော စိတ်ဓာတ်များပင်ဖြစ်ပါသည်။

“အိမ်ပေါ်တက်လာတာက နှစ်ယောက်၊ အိမ်ခေါင်းရင်းမှာ တစ် ယောက်၊ အိမ်ရှောက်မှာ တစ်ယောက် နဲ့ အိမ်နောက်ဖေးက တစ်ယောက်၊ အားလုံးငါးယောက်ဖြစ်နေတော့ ဓားပြ မှု” ဖြစ်ပါတယ် ဆရာ၊ ရွာထိပ်နတ်စင်

ရွှေလောင်းအောင်နှင့်ရသန့်ဗုဒ္ဓ၏

နားကလည်း သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားရပြီးမှ ဦးဘညွန့်အိမ်ကို စားပြ တိုက်တာတို့လည်း ဦးဘညွန့်ပြောပြလို သိရပါတယ် ဆရာ” လို့ ရဲကင်းမှူး တပ်ကြပ်ကြီး မောင်သိန်းက ဆိုလာ ပြန်သဖြင့် စားပြမှုကျူးလွန်ရာမှာ သေနတ်သံပါလာပြန်ပြီဆိုတော့ ဈေးဆစ် ရှိမရတော့ပါ။

“ငါးဦး၊ ငါးဦးထက်ပိုသော သူတို့က လုယက်မှုကို ပူးပေါင်းကျူး လွန်လျှင်ဖြစ်စေ၊ ကျူးလွန်ရန် အား ထုတ်လျှင်ဖြစ်စေ ထိုကဲ့သို့ကျူးလွန်သူ တို့နှင့်တကွ ကိုယ်တိုင်ရှိလျက် ကူညီ သောသူတို့ အားလုံးပေါင်းဦးရေသည် ငါးဦးသော်လည်းကောင်း၊ ငါးဦးထက်ပို လျှင်သော်လည်းကောင်း အသီးသီး သည် ‘စားပြမှုကျူး လွန်သည်မည် ၏’ ဟုစားပြမှုအဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက် ရှိနေသဖြင့် ရဲကင်းမှူး၏ ဖော်ပြချက် အရ ‘စားပြမှု’ ဖြစ်နေသည်မှာ သေချာ နေပါသည်။

“ဦးဘညွန့် အသက်(၃၅) နှစ်(ဈေးရောင်း)၊ ရေလည်ရွာနေသူက ရဲစခန်းသို့ လာရောက်တိုင်ကြားသည် မှာ မနေ့က ည(၉)နာရီခန့် အိမ်တွင်ဖွင့်

လှစ်ရောင်းချနေသည့် အလှကုန် ပစ္စည်းနှင့် စားသောက်ကုန်ပစ္စည်းဆိုင် တို့အားပိတ်ပြီး ည(၁၀)နာရီခန့်အချိန် ဇနီးဖြစ်သူ မခင်နု၊ အသက်(၈)နှစ်အ ရွယ်ရှိ သားမောင်မောင်ညွန့်၊ အသက် (၆)နှစ်အရွယ်ရှိ သမီးဖြစ်သူ မဖြူဖြူန တို့နှင့်အတူ ဘက်ထရီမီးပိတ်၍ အိပ် ခန်းတွင်အတူ အိပ်နေကြပါသည်။ ည (၁)နာရီခန့်အချိန် ရွာထိပ်ကျွန်းတော့ အိမ်ရှေ့အနီးနတ်စင်မှ သေနတ်သံတစ် ချက်ကြားရ၍ ကျွန်တော်နှင့်ဇနီးတို့ အိပ်ရာမှနိုးပြီး ဘာဖြစ်တာလဲဟု အိမ် ရှေ့တံခါးအား ဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ် ကျွန်

တော့်အိမ်ပေါ်သို့ လှနှစ်ယောက်လတ် နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးတက်လာပြီး တစ် ယောက်က ကျွန်တော့်မျက်နှာအား လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကာ “မအော် နဲ့ အော်ရင်ဝစ်သတ်လိုက်မယ်” ငြော ပြီး ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုပြသ ဖြင့် ကျွန်တော်လည်းကြောက်၍ ဘာမှ မပြောရဲဘဲ ငြိမ်နေရာမှ၊ ကျန်တစ် ယောက်က “ဈေးရောင်းရတဲ့ပိုက်ဆံ ငိုတဲ့ငွေတွေ အကုန်ထုတ်ပေး၊ မအော် ရင် သတ်ပစ်မယ်” ဟုပြောရာ ကျွန် တော့် ဇနီးက ဈေးရောင်းရသည့် သေတ္တာထဲထည့်ထားသော ငွေရောင်း

နှစ်သောင်းခန့်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ရာ တစ်ယောက်က ကျွန်တော်ဇနီးတွင်ဆွဲထားသော ရွှေအလေးချိန်(၁)ကျပ်သားရှိ အိမ်စီရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုန်း၊ ရွှေကျောက်အလေးချိန် တစ်မတ်သားခန့် ရှိကျောက်နီလက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ တစ်မူးသားခန့်ရှိ ကျောက်ဖြူတစ်လုံးတပ် နားတပ်တစ်ရန်တို့အား ဖြုတ်ခိုင်းသဖြင့် ဗြိတိသေ့လိုက်ရပြီး၊ ကျွန်တော်လက်တွင်ပတ်ထားသော ရိုးမားနာရီဟောင်းတို့ပါ ချွတ်ခိုင်းသဖြင့် ချွတ်ပေးလိုက်ရသည်။ စုစုပေါင်းငွေနှင့်ရွှေထည်ပစ္စည်းများ အပါအဝင် ခြောက်သောင်းဖိုးခန့် ဖြစ်ပါသည်။ (ယခင်အချိန်က ရွှေဈေးနှုန်းများအတိုင်း ဖေါ်ပြရခြင်းဖြစ်ပါသည်။) ကျွန်တော်အိမ် စားပြတိုက်သူများမှာ အိမ်ပေါ်နှစ်ယောက်တက်ပြီး အိမ်ရှေ့တွင်တစ်ယောက်၊ ခေါင်းရင်းတစ်ယောက်၊ အိမ်နောက်ဖေးတစ်ယောက် ထွက်သွားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် စုစုပေါင်း(၅)ယောက်ဖြစ်သော်လည်း လူများကိုမမြင်ဘဲ ကျွန်တော်ထံမှ ယူသွားသော ဇနီးထံမှယူသွားသော ဆွဲကြိုး၊ ကျွတ်စွပ်၊ နားတပ်တို့ကိုလည်း မြင်

လျှင်မှတ်မိသည်အပြင် ရွှေထည်ပစ္စည်းများအား ငပုတောမြို့ “စံချိန်မီ” ရွှေဆိုင်မှ ဝယ်ယူထားသော ရွှေဝယ်ဖြတ်ပိုင်းများလည်း ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော်ဇနီးကလည်း ပစ္စည်းများအားလုံးကို ကောင်းစွာမှတ်မိပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း စားပြများထွက်သွားပြီး ကျေးရွာတောင်စီဥက္ကဋ္ဌထံ သွားရောက်အကြောင်းကြားပြီး ဥက္ကဋ္ဌက တောင်ကလေးရဲကင်းမှာ သွားရောက်တိုင်ကြားမယ်ပြော၍ ကျွန်တော်နှင့်အတူအဖွဲ့ဝင်ဦးလှဦးပါခေါ်၍ တောင်ကလေးရဲကင်းသို့ လှေနှင့်သွားကြရာ နံနက်(၄)နာရီရောက်ရှိကြပြီး ရဲကင်းမှူးဆရာမောင်သိန်းထံ အမှုအကျိုးအကြောင်း ပြောပြတိုင်ကြားကြပါသည်။ ဆရာမောင်သိန်းက စားပြမှုကြီးဖြစ်နေသဖြင့် ငပုတောရဲစခန်းသို့ ချက်ချင်း သွားပြီး တိုင်ကြားရမည်ပြော၍ ချက်ချင်းထွက်ခွာလာကြပြီး ငပုတောရဲစခန်းတွင် လာရောက်အမှုဖွင့်တိုင်ကြားရကြောင်း ပြောဆိုအမှုဖွင့်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ -၃၇၅ အရ အမှုဖွင့်ခဲ့ပါသည်။

(၃)

အမှုဖွင့်ပြီးသည်နှင့် မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ရဲအုပ်ကျော်မြင့်ချို (ယခု ဒုရဲမှူးကြီး အငြိမ်းစား)အား အမှုအခြေအနေတင်ပြရာ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးကလည်း ကိုယ်တိုင်လိုက်မည်ပြောပြီး မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဂျေဘုတ်အား ချက်ချင်းပြင်ဆင်စေ၍ ကျွန်တော်နှင့်အဖွဲ့ကနယ်ထိန်း ဒုတပ်ကြပ်တင်ဝင်း၊ တပ်သားတင်အေး၊ တင်မြင့်၊ အဆိုင်တို့အဖွဲ့ကိုပါ ချက်ချင်းစုစီးခေါ်ယူပြီး တရားလိုအဖွဲ့ကိုပါ တပါတည်းခေါ်ယူကာ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနှင့်အတူ နံနက်(၈)နာရီကျော်ခန့်အချိန် ဂျေဘုတ်နှင့် ငပုတောမြို့မှ တောင်ကလေးရွာသို့ (၇)မိုင်ခရီးကိုရေဆန်စီး၍ ထွက်လာကြရာ နံနက်(၁၀)နာရီခန့်အချိန် တောင်ကလေးရွာသို့ရောက်ရှိပြီး ဆိပ်ကမ်းတွင် မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးအဖွဲ့က စောင့်နေလျက် ကျွန်တော်က တောင်ကလေးရဲကင်းသို့ ရဲကင်းမှူးနှင့်အတူ သွားရောက်၍သတင်းထူးခြားမှု ရှိမရှိစုံစမ်းရာ ထူးခြားမှုမရှိသဖြင့် ရဲကင်းမှူးတပ်ကြပ်ကြီး မောင်သိန်းအား ရဲကင်းတွင် အခြေအနေ ကြီးကြပ်စောင့်ထိန်းရန်

လမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့ရာ ရွာအရှေ့ဘက်ထိပ်အထိ ဝဲယာ တွင်အိမ်ခြေ စုစုပေါင်း(၆၀)ခန့်ရှိပြီး ရွာအရှေ့ဘက်ထိပ် ကိုက်(၅၀)ခန့်အ ကွာတွင် . . .

မှာကြားထားခဲ့ပြီး ရဲကင်းမှနယ်ထိန်း
ဒုတပ်ကြပ်စောမောင်၊ တပ်သား ဘိုရှိန်
တို့ပါခေါ်ကာ ဆိပ်ကမ်းရှိဂျော့ဘတ် သို့
ပြန်လာကြရာ နံနက်(၁၀:၄၅)အချိန်
ပြန်လည်ရောက်ရှိကြပြီး သတင်း
ထူးမရှိကြောင်း မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးအား
သတင်းပို့၍ (၁၁:၁၅)နာရီအချိန်
တောင်ကလေးဆိပ်ကမ်းမှ ဆက်တွက်
ကြရာ (၁၂)နာရီခန့်အချိန် ရေလည်ရွာ
ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။
ရေလည်ရွာဆိပ်ကမ်းသို့

ရောက်ရှိရာ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက ဆိပ်
ကမ်းသို့တက်ရောက်ကာ အခြေအ
နေစုံစမ်းစောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ပြီး ကျွန်တော်
နှင့်အဖွဲ့က ဥက္ကဋ္ဌအဖွဲ့နှင့် တရားလိုပါ
ခေါ်၍ရေလည်ရွာသို့ တက်ရောက်သွား
ကြရာ ရေလည်ရွာသည် အနောက်
ဘက်ထိပ်တွင် စက်လှေချိုင့်ရှိပြီး ဆိပ်
ကမ်းမှ ရွာအရှေ့ဘက်ထိပ်အထိ ရွာ
လယ်လမ်းတစ်ခုသာ မိုင်ဝက်ခန့်ရှည်
လျားစွာရှိနေပြီး လမ်းဘေးဝဲယာတွင်
အိမ်များရှိနေပါသည်။ ဆိပ်ကမ်းတက်

လိုက်သည်နှင့် ဝဲဘက်ထိပ်တွင် ကွမ်း
ယာဆိုင်နှင့် ယာဘက်ထိပ်တွင် မုန့်ဖျိုး
စုံရောင်းသော ဆိုင်လေးတို့အား တွေ့ရ
ပါသည်။ လမ်းအတိုင်းဆက်လျှောက်
ခဲ့ရာ ရွာအရှေ့ဘက်ထိပ်အထိ ဝဲယာ
တွင်အိမ်ခြေ စုစုပေါင်း(၆၀)ခန့်ရှိပြီး
ရွာအရှေ့ဘက်ထိပ် ကိုက်(၅၀)ခန့်အ
ကွာတွင် နတ်စင်တစ်စင်ကို တွေ့ရပါ
သည်။ နတ်စင်မြင်လိုက်သည်နှင့် အင်း
စိန်မူခင်းတပ်ဖွဲ့တွင် မူခင်းသိပုံသင်
တန်း (စုံထောက်သင်တန်း) တစ်
ရောက်ခဲ့ရစဉ်အချိန်က ဆရာများပို့ခဲ့
သည့် “ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ၌ လူဆိုးများ
လုပ်လေ့လုပ်ထရှိသည့် အပြုအမူများ
ကို လေ့လာသိရှိထားခြင်းမှာ ရာဇ
ဝတ်မှု စုံထောက်ရာ၌များစွာ အထူး
အညီ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ အထူးသဖြင့်
မြို့ရွာများတွင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်
သည့် စားပြမှုများတွင် လူဆိုးများသည်
တိုက်ခိုက်မည့် ကျေးရွာအနီး ‘နတ်
စင်’၊ ‘သစ်ပင်ကြီး’၊ ‘ကျောက်တုံး
ကြီး’အစရှိသည့် နတ်နေသည်ထု
ဆသောနေရာများတွင် ကွမ်း၊ ဆေး
လက်ဖက်၊ အုန်း၊ ငှက်ပျော အစ
သည် ဝတ္ထုပစ္စည်းများတင်၍ နတ်

ပူဇော်တတ်လေ့ရှိရာ အမှုစုံထောက် အရာရှိများသည် ဤကဲ့သို့ နတ်တင် သည့်နေရာကိုရှာဖွေ၍ အမှုသဲလွန်စ များကို ကြည့်ရှုရ မည်” ဆိုသည့်အ ချက်အား သတိရကြားယောင်လာ သဖြင့် သေနတ်သံကြားသောနတ်စင်သို့ ဝထမဦးစွာ သွားရောက်စစ်ဆေး၍ သက်သေများပါခေါ်၍ သွားရောက်ခဲ့ ပါသည်။

နတ်စင်သည် အမြင့်(၃)ပေ ခန့်ရှိသော တိုင်(၄)ချောင်းနှင့် တည် ဆောက်ထားပြီး အပေါ်တွင် (၂)ပေ ဖတ်လည်ပျဉ်များနှင့် သုံးဘက်ကာ ထားပြီး ရှေ့မျက်နှာဖွင့်ထားကာ ပျဉ် ဆင်းထားသည်။ အပေါ်မှာ သွပ်မိုးထား သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ နတ်စင်ထဲ ထွင်ငှက်ပျောရွက် တစ်ရွက်ခင်းလျက် ထွင်းယာသုံးယာ၊ လက်ဖက်စုံတစ်ပွဲတို့ ဆား တင်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရပါ သည်။ ကွမ်းယာနှင့် လက်ဖက်စုံတင် ထားသည့် ငှက်ပျောရွက်မှာ နတ်စင် ထဲတွင် စိုက်ထားသောငှက်ပျောပင်မှ ကြွယ်ထူထားသည်ကိုလည်း စစ်ဆေး တွေ့ရှိရပါသည်။ ကွမ်းယာနှင့်လက် ဖက်စုံမှာ လက်လတ်ဆတ်ဆတ် ရှိနေ

သော်လည်း လက်ဖက်ပေါ်တွင် ပုရွက် ဆိတ်များတက်နေသည်ကို တွေ့ရပါ သည်။ ကွမ်းယာနှင့်လက်ဖက် ဘယ်က ဝယ်သည်ကို သဲလွန်စရာရန် သတိ ထားလိုက်မိပါသည်။ ကွမ်းယာနှင့် လက်ဖက်ကိုလည်း သက်သေခံပစ္စည်း အဖြစ် သိမ်းဆည်းခဲ့ပါသည်။

နတ်စင်ပတ်ဝန်းကျင်အား ဆက်လက်စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ နတ်စင် ၏ရှေ့တည့်တည့် (၁)ကိုက်ခန့်အကွာ မျက်ပင်တို့အကြားတွင် ပစ်ပြီးသား စတင်းကျည်ခွံတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် ဆက်လက်ရှာဖွေရာ မျက်ပင်များကြား ဌပ်ပင် “လမင်းတံဆိပ်” ပါ ဆေးပေါ့ လိပ်တိုတစ်တိုကို တွေ့ရသဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌ က “လမင်းတံဆိပ်” ပါဆေးလိပ်သည် လပွတ္တာဘက်မှ ထွက်သောဆေးပေါ့ လိပ်ဟု ပြောပြသိရှိရပါသည်။ နတ်စင် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဆက်လက်ရှာဖွေရာ အခြားသဲလွန်စများ မတွေ့ရတော့သ ဖြင့် “ပစ်ပြီးသားစတင်း ကျည်ခွံနှင့် ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကိုလည်း သက်သေ များရှေ့တွင် သက်သေခံပစ္စည်းများအ ဖြစ် သိမ်းဆည်းခဲ့ပါသည်။ သိမ်းဆည်း ခဲ့သော သက်သေခံပစ္စည်းများအရ

အမှုပေါ်တော့မည်ဟုလည်း စဉ်းစားမိ ၍ ကျွန်တော်ဝမ်းသာနေမိသည်။

(၄)

ရွာထိပ်နတ်စင်နှင့် သက် သေခံပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းမိသော နေရာအား မြေပုံကြမ်းရေးဆွဲဆောင် ရွက်ပြီး စားပြတိုက်ခံရသည့် ဦးဘညွန့် နေအိမ်သို့ သက်သေများနှင့်အတူ သွားရောက်စစ်ဆေးရာ အခင်းဖြစ်နေ အိမ်သည် ရွာ၏အရှေ့ဘက်ထိပ်တွင် နတ်စင်နှင့်ကိုက်(၅၀)ခန့်အကွာတွင် ရှိနေပါသည်။ အိမ်ခန်းပွင့် ၈ ပေခန့်၊ ၄ ပင် ၃ ပင်ခန့်ရှိကာ ပျဉ်ခင်းထား ပြီး ထရုံကာထားကာ သွပ်မိုးအိမ်ဖြစ် ၍ အိမ်ရှေ့တံခါးမ ၃ ခုရှိလျက်၊ မြောက် ဘက်ခြေရင်းခန်းတွင် ဈေးဆိုင်ဖွင့်လှစ် ရောင်းချနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်အတွင်း၌ အိမ်ခန်း ၂ ခန်းရှိပြီး ဘယ်ဘက်အိမ်ခန်းဘေးတွင် မီးဖိုထွက်သည့်အပေါက်ရှိလျက် မီးဖို ခန်းမှဆက်ထွက်လျှင် အိမ်သာဘက် ရောက်ပါသည်။ အိမ်ခြံမှာ ထရုံကာ ထားခြင်းမရှိပါ။ ခေါင်းရင်းဘက်ပေ ၁၀၀ ခန့်အကွာတွင် ဦးလူကလေးအိမ်

ရှုထောင့်အခင်းနှင့်ရသစုံဗုဒ္ဓဇာတ်

တို့ရှိကြပြီး အိမ်နောက်ဖေးတွင် လယ်ကွင်းများရှိ၍ အိမ်ရှေ့ကိုက် ၅၀ ခန့်အကွာတွင် ရွာဦးထိပ်နတ်စင် ရှိပါသည်။

ရေလည်ရွာသည် ရွာလယ်လမ်းတစ်ခုသာရှိနေပြီး အိမ်တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် ဝေးကွာနေပြီး အိမ်ခြေ ၆၀ ခန့်သာရှိနေသဖြင့် ည ၁ နာရီကျော်ကျော်အချိန်ခန့် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့်မူခင်းဖြစ်ရပ်အား ချက်ချင်းမသိရှိနိုင်ပါ။ နတ်စင်မှ စတင်းကျည်ဆန်နှင့် ပစ်လိုက်သောသေနတ်သံ တစ်ချက်မှာလည်း အိပ်ရာမှနိုးနေသော အိမ်များလောက်သာကြားနိုင်မည်ဖြစ်ပြီး အိပ်ကောင်း၍ အိပ်မောကျနေသောအချိန်တွင် လူများကြားနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

အခင်းဖြစ်ရပ်အား စစ်ဆေးဆောင်ရွက်ပြီး ဦးဘညွန့်၏ ဇနီးမခင်လှ အသက် ၃၂ နှစ် (ဘ)ဦးချစ်ဆွေ ရေလည်ရွာနေသူအား စစ်ဆေးရာတွင်လည်း တရားလိုဦးဘညွန့် ထွက်ဆိုသည့်အတိုင်း ထွက်ဆိုသည့်အပြင် ငပုတောင့်ြို့ “စံချိန်မှီ” ရွှေဆိုင်တွင် ဆွဲကြိုး၊ ခဲကပ်၊ လက်စွပ် စသည့် ရွှေ

ထည် ပစ္စည်းများ ပြုလုပ်ထားသည့်ဘောင်ချာအား ပြသသဖြင့် မခင်လှထံမှ ရွှေထည်ပစ္စည်းများ ပြုလုပ်ထားသည့်ဘောင်ချာအား သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းဆည်းခဲ့ပါသည်။

(၅)

အခင်းဖြစ်ရပ်အား စစ်ဆေးခြင်း၊ မြေပုံကြမ်းရေးဆွဲခြင်း၊ သက်သေခံပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းခြင်းပြီးဆုံး၍ ရရှိထားသောသက်သေခံပစ္စည်း သဲလွန်စများအရ “ကွမ်းယာ၊ လက်ဖက်၊

ဘယ်ကရသနည်း” ဆိုသည့် သဲလွန်စရှာရန် ရေလည်ရွာ ကမ်းနားစက်ထူဆိပ်သိုပြန်သွား၍ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှအား အခြေအနေအားလုံး သတင်းလိုက်ပြီး “ဆရာ အမှုပေါ်တော့မယ် ဆရာ မနက်ဖြန် မနက် အရေးကြီးဆောင်ရွက်ရမယ့် ကိစ္စတစ်ခုရှိနေတော့ပြန်ချင်ပြန်ပါ။ ကျွန်တော်အမှုပေါ်ပြီး တရားခံများပါ ဖမ်းမိပြီးမှ ပြန်လာမယ့်” ဟု သတင်းပို့လိုက်ရာ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးကလည်း “ကဲ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်စိတ်ချမယ်၊ ပြန်တော့မယ်”

“ဆရာ အမှုပေါ်တော့မယ်၊

ဆရာ မနက်ဖြန် မနက် အရေးကြီးဆောင်ရွက်ရမယ့် ကိစ္စတစ်ခုရှိနေတော့ပြန်ချင်ပြန်ပါ။ ကျွန်တော် အမှုပေါ်ပြီး တရားခံများပါဖမ်းမိပြီးမှ ပြန်လာပါမယ့်”

ပြော၍၊ ညနေ ၄ နာရီကျော်ကျော်ခန့် အချိန်တွင် ဂျော့ဘတ်ဖြင့်ပြန်ထွက်ရာ ကျွန်တော်လည်း မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးအား အလေးပြု နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဂျော့ဘတ် ပြန်ထွက်သွားသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် အမှုဖော်ရန် လုပ်ငန်းစရာပါတော့သည်။ ကမ်းနားရှိ မုန့်ဖျိုးစုံရောင်းသော ဆိုင်သို့ဝင်ရောက်၍ မုန့်နှင့်လက်ဖက်ရည်မှာသောက်ကြရင်း အခြေအနေ သေလာရာ မုန့်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည် ရောင်းသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ မုန့်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကိုပါ စားသောက်ရင်း ရင်းနှီးအောင်ပြောဆို ပေါင်းသင်းရသည်။ မုန့်ဆိုင်ပိုင်ရှင်အား ကျွန်တော်က

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ၊

အရောင်းအဝယ်ကောင်းရဲ့လား၊ မိသားစုဝတ်နေရေး အဆင်ပြေရဲ့လား” ဟုမေးလိုက်ရာ “ကျွန်တော်နာမည်ကို မိသားစု ၅ ယောက်ရှိပါတယ်။ ကျွန်ုပ်နှစ်ယောက်က ကျောင်းနေပါသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် ကျွန်တော်က အလောင်းပေါတယ်။ လယ် ၅ ဧကကို သူရင်းငှားလုပ်ပါတယ်။ မိသား

စုစားဝတ်နေရေးအတွက် အဆင်ပြေပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညဘက်စက်လှေ အဝင်အထွက်များရင် ပိုရောင်းကောင်းပါတယ်” ဟုပြောရာ ကျွန်တော်က “အခုလို ရိုးရိုးသားသား ကြိုးကြိုးစားစား အပင်ပန်းခံပြီး လုပ်ကိုင်နေတာ တွေ့ရတော့ ဝမ်းသာရုဏ်ယူတယ်ဗျာ” ဟုပြော၍ လက်ဖက်ရည် မုန့်ဖျိုးများရှင်း ပြီး ကျွန်တော်နှင့် နယ်ထိန်းဒုတပ်ကြပ် စောမောင်၊ ရယကအဖွဲ့ဝင် ဦးလှဦးတို့ အား ခေါ်ထားလိုက်ပြီး ကျန်လူများ အားလုံး ဥက္ကဋ္ဌနှင့်အတူ ဥက္ကဋ္ဌအိမ်တွင် စောင့်နေရန် မှာကြားလွှတ်လိုက်ပါသည်။

ဆိပ်ကမ်းတွင်ကျန်ခဲ့သော ကျွန်တော်နှင့် ဒုတပ်ကြပ်စောမောင်၊ ရယကအဖွဲ့ဝင် ဦးလှဦးတို့ ဆိပ်ကမ်းရှိ ကွမ်းယာဆိုင်အားဝင်၍ ဦးလှဦးက “မောင်ဉာဏ်ငါ့ကို ငါစားနေကျ ကွမ်းယာ ၅ ယာပေးပါကွာ” ဟုပြောပြီး ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကွမ်းယာရောင်းသူ၏ နာမည်မှာ “မောင်ဉာဏ်” ဆိုသည်ကို သိလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်က “ကိုဉာဏ် ကွမ်းယာရောင်းကောင်းလား” မေး

လိုက်ရာ “ကွမ်းယာရောင်းကောင်းပါတယ်၊ ဆိပ်ကမ်းကို နေ့ညစက်လှေများ ဆိုက်လေ ရောင်းကောင်းလေပါပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ည ၁၁ နာရီ ၁၂ နာရီ အထိရောင်းရတယ်” ပြောရာ ကျွန်တော်က “ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ရောင်းနိုင်ပါ့မလား” မေးလိုက်ရာ “ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီး နှစ်ယောက် ရောင်းပါတယ်။ သားသမီးမရှိတော့ ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ်ရောင်းတာရယ်၊ လယ် ၃ ဧကလုပ်တာရယ် စားလောက်ပါတယ်” ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်က “ခင်ဗျားဆိုင်မှာ လမင်းဆေးပေါ့လိပ်ရောင်းလား” မေးလိုက်ရာ “လင်းဆေးပေါ့လိပ်က ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာ မသုံးဘူး၊ လူဝတ္တဘက်မှာသုံးတယ်” ပြောလိုက်သဖြင့် ဆေးပေါ့လိပ်သဲလွန်စတစ်ခုထပ်ရလိုက်ပါသည်။

ဦးလှဦးကလည်း ကွမ်းယာဝယ်ပြီးသွားသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ဥက္ကဋ္ဌအိမ်သို့ လိုက်သွားခဲ့ကြရာ ညနေ ၅ နာရီကျော်ကျော်ခန့် ရောက်သွားကြပါသည်။ ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ရောက်ပြီး ဥက္ကဋ္ဌအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၍ မုန့်ဆိုင်မှ ‘ကိုစံ’ နှင့် ကွမ်းယာဆိုင်မှ ‘ကို

ရှုလောကီနှင့်ရသစုံစုံစမ်း

ဉာဏ်တို့အား ဥက္ကဋ္ဌအိမ်လာရောက် ပေးရန် ရယာတအဖွဲ့တစ်ဦးက ဦးလှဦး အား ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ မကြာခင် မှာပင် ဦးလှဦးနှင့်အတူ ဦးစံနှင့်ဦး ဉာဏ်တို့ ရောက်လာကြပါသည်။

ကျွန်တော်က “ဦးစံနှင့်ဦး ဉာဏ်တို့အား” ဆိုင်အလုပ်များနေ တဲ့ကြားမှ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရတဲ့အတွက် အားနာကြောင်းနှင့် အမှုအတွက် အခက်အခဲရှိနေတဲ့အတွက် မေးစရာ လေးရှိနေတာကို ဆိပ်ကမ်းမှာမေးပါ က လူအများရှိနေလို့ မကောင်းလို့ ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်း

ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း တောင်းပန်စကား အလျင် ပြောလိုက်ရပါသည်။

ဦးစံနှင့်ဦးဉာဏ်တို့မှာ ဦးစံ ကအစ်ကိုဖြစ်ပြီး ဦးဉာဏ်က ညီဖြစ် ကြောင်း ဦးစံကပြောပြသိရပါသည်။ ဦး စံအား ကျွန်တော်က “မနေ့ကညှိုင်း (အခင်းဖြစ်ညှိုင်း)က ဦးစံဆိုင်မှာ လက် ဖက်စုံလာဝယ်တဲ့လူကို မှတ်မိလား” ဟုမေးလိုက်ရာ ဦးစံက ခဏစဉ်းစားပြီး “မနေ့ကညှို ၁၀ နာရီကျော်ကျော် လောက်က ကျွန်တော်ဆိုင်နဲ့ ၄/၅ အိမ်ကျော်က ကိုဂျပန်သားမောင်ကု လား လက်ဖက်စုံ ၂၀ ဖိုးလာဝယ်

တယ်” ပြောရာ ကျွန်တော်က “မောင် ကုလားက လက်ဖက်စုံလာဝယ်နေတု လား” မေးရာ ဦးစံက “လာဝယ်နေ တုမဟုတ်ဘူး၊ မှတ်မှတ်ရရ ဒီတစ်ခါ လာဝယ်တာပါ။ အဲဒီညက စက်ထု တစ်စီး ည ၁၀ နာရီကျော်ထွက် လောက်ရောက်လာပြီး စက်လှေခေါ် လူသုံးယောက်ဆင်းသွားပြီး ကိုဂျပန် အိမ်ဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရပြီး မကြာ ခင် မောင်ကုလားလက်ဖက်စုံလာဝယ် တာပါ” ဟုပြောပြသိရှိရသဖြင့် ထွေးထွေး တင်ကြောင်းပြောလိုက်ပြီး ဦးဉာဏ် အား “ဦးဉာဏ်ဆိုင်ကိုရော မနေ့က ညှိုင်းမှာ မောင်ကုလား ကွမ်းယာလာ ဝယ်တာရှိလား” ဟု ကျွန်တော်က မေး လိုက်ရာ “မနေ့ည ၁၀ နာရီကျော်ထွက် လောက်စက်လှေတစ်စီး ဆိပ်ကမ်း လာတပ်ပြီး လူ ၃ ယောက်စက်ထုထု မှ ဆင်းသွားကာ ကိုဂျပန်အိမ်ဝင် သည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး မကြာ မောင်ကုလားသည် တစ်ကိုဦးခေါ်လာ ခဲ့၍ လက်ဖက်စုံဝယ်ပြီး ကျွန်တော်ဆိုင် ဝင်၍ ကွမ်းယာချိုအာမွှေး သုံးလာ ဝယ်သွားတယ်” ဟု ပြောပြသဖြင့် ဦးဉာဏ်တို့အား “လူ ၃ ယောက်

နှင့် ဆိပ်ကမ်းလာတပ်သောစက်လှေ
ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်ထွက်သွား
သည်ကို သိလိုက်ပါသလား” မေးရာ ဦး
စံနှင့်ဦးဉာဏ်ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စ
လုံးမှ ၎င်းတို့ဆိုင် ည ၁၂ နာရီပိတ်သည်
အထိ ပြန်သည်ကိုမတွေ့ရကြောင်း
နောက်နေ့မနက် ၅ နာရီကျော်ခန့်အိပ်
ယာမှထကြည့်စဉ် စက်လှေအားမတွေ့
ရတော့ကြောင်း၊ ပြောပြသိရှိရသဖြင့် ဦး
စံနှင့်ဦးဉာဏ်တို့အား အထူးကျေးဇူး
တင်ကြောင်း ထပ်ပြော၍ ပြန်လွှတ်ပေး
လိုက်ပါသည်။

(၆)

ကိုဂျပန်၏ မိသားစုအ
ကြောင်း ဥက္ကဋ္ဌထံစုံစမ်းရာ ကမ်းနားမှ
၅ အိမ်ကျော်ခန့်တွင် ကိုဂျပန်နှင့် ဇနီး
ဖြစ်သူမတလုပ်မ၊ သားဖြစ်သူ မောင်ကု
လားတို့ မိသားစုသုံးယောက် နေထိုင်
ကြောင်း၊ ကိုဂျပန်နှင့်ကုလားမှာ လယ်
သူရင်းငှားလုပ်ကြကြောင်း၊ မတလုပ်မ
မှာ ကောက်စိုက်အငှားလိုက်ကြောင်း
သိရသဖြင့် ဒုတိယကြိမ် စောမောင်နှင့်
ထပ်သား ဘိုရှိန်တို့အား ကိုဂျပန်သား
အဖအား ဥက္ကဋ္ဌအိမ်သို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်

ရာ ၆ နာရီအချိန် ရောက်လာကြသဖြင့်
သားအဖနှစ်ယောက်အား တစ်
ယောက်တစ်ကွဲစီ ထားလိုက်ပြီး ကိုဂျ
ပန်အသက် ၃၅ နှစ်၊ ရေလည်ရွာနေသူ
အားစစ်ဆေးရာ ၎င်းသည် သူရင်းငှား
၍ မိသားစုအသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
နေထိုင်ကြောင်း၊ အခြားဘာမှမလုပ်
ကြောင်းပြောသဖြင့် ကျွန်တော်က “ကဲ
ကိုဂျပန် ခင်ဗျား လှည့်ပတ်ပြီး ဘာမှမ
ပြောနဲ့ ခင်ဗျားတို့သားအဖ တခြားနယ်
ကလူတွေနဲ့ ဘာတွေလုပ်ကြတယ်ဆို
တာ သိပြီးနေပြီ။ ခင်ဗျားက ကိုယ့်နယ်
သားဆိုတော့ အမှန်အတိုင်းပြောရင်
ဥပဒေဘောင်အတွင်းက သက်သာ
အောင် ကူညီပေးမယ်။ အမှန်အတိုင်း
မပြောရင်တော့ မလွယ်ဘူးမှတ်
ပါ” လို့ပြောနေစဉ် ကြိုတင်ညှိနှိုင်း
ထားသည့်အတိုင်း ဒုတိယကြိမ် စော
မောင်ရောက်လာပြီး “ဆရာ ကုလား
က အမှန်အတိုင်းပြောနေပြီ သူ့အဖေ
ကိုတော့ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့လို့ ပြောနေ
တယ်” ဟုလာပြောရာ ကိုဂျပန်မှာ ငိုငံ
ကျသွားပြီး အမှန်အတိုင်းပြောပါမယ်
ပြောကာ “ကျွန်တော်လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က
လပတ္တမြို့ ဆိပ်ကမ်းရွာကို ကျွန်

တော်သားနှင့်အတူ ကိုအောင်ဘုအိမ်
မှာ သူရင်းငှားသွားလုပ်ရင်းနဲ့ ဆိပ်ကမ်း
ရွာနေ ကိုသာဒင်၊ ကိုပေါက်ကျော်၊ ကို
ခွေးပုတို့နဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ကြပြီး မနေ့
က ည ၁၀ နာရီကျော်ခန့်အချိန် သူတို့
သုံးယောက် ကျွန်တော်အိမ်ရောက်လာ
ကြပြီး ကိုသာဒင်က “ကိုဂျပန်ရေ
ကျွန်တော်တို့ အရေးတကြီးငွေလိုနေ
လို့ ခင်ဗျားတို့ရွာက ငွေလွယ်လွယ်ကူ
ကူရနိုင်မယ့် အိမ်တစ်အိမ်လောက် ပြု
ပေးစမ်းပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ သေနတ်
လည်းပါတယ်။ သေနတ်ပြုပြီး အဲ့ဒီ
အိမ်က ရွှေငွေတောင်းယူရအောင် ခင်
ဗျားတို့သားအဖကိုလည်း ဝေခွဲပေးပါ
မယ် ပြောရာ၊ ကျွန်တော်က မလိုက်လို
ကြောင်းပြောရာ ကိုသာဒင်က ဘာမှမ
ကြောက်ပါနဲ့ သေနတ်ပါတယ်ပြော
၍ ကျွန်တော်ကို ခြောက်လုံးပြူးသေ
နတ်ကိုထုတ်ပြရာ ကျွန်တော်လည်း
ငြင်းမရသည့်အဆုံး မနေ့ည ၁ နာရီ
ကျော်ခန့်အချိန် ကျွန်တော်တို့သားအဖ
ကိုသာဒင်အဖွဲ့နှင့်အတူ လိုက်သွားပြီး
ရွာထိပ်ရှိ ကိုဘညွန့်အိမ်ဈေးဆိုင်အား
လိုက်ပြစဉ် အိမ်ကိုအရင်မဝင်သေးဘဲ
ရွာဦးထိပ်သို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုး

ကြည့်ရာ နတ်စင်ကိုတွေ့သွားသဖြင့် နတ်စင်ကိုသွားရောက်ကြပြီး ကျွန်တော်သားအား ဝယ်ခိုင်းထားသည့် လက်ဖက်၊ ကွမ်းယာတို့နှင့် နတ်စင်ကို ငှက်ပျောပင်မှ ငှက်ပျောရွက်အားဆုတ် ဖြယူကာ တင်မြှောက်ပြီးနောက် ကိုသာဒင်က သေနတ်တစ်ချက် ပစ်ဖောက်လိုက်ပါတယ်။ သေနတ်တစ်ချက် ဖောက်ပြီးမှ ကိုဘညွန့်အိမ်ကို သွားရောက်ကြပြီး အိမ်တံခါး ဖွင့်ခိုင်းပါတယ်။

ကိုဘညွန့်က အိမ်တံခါးဖွင့်ပေးစဉ် ကိုသာဒင်က သေနတ်ပြရွှံအိမ်ပေါ်တက်ရာ ကိုပေါက်ကျော်ပါလိုက်တတ်သွားပါတယ်။ ကိုခွေးပုက အိမ်ရှေ့တွင်စောင့်နေပြီး ကျွန်တော်က ခေါင်းရင်းဘက်၊ သားဖြစ်သူကုလားက နောက်ဖေးဘက်မှာ စောင့်နေကြပါတယ်။ နာရီဝက်ခန့်အကြာ ကိုသာဒင်နှင့်ကိုပေါက်ကျော်တို့ အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာပြီး ကျွန်တော်တို့အောက်တွင် စောင့်နေသော သုံးယောက်အားခေါ်၍ ကျွန်တော်အိမ်ကိုပြန်ကြပြီး အိမ်အရောက်တွင် ကိုသာဒင်က ရွှေနှင့်ငွေတွေ ရလာတယ်ဟု ပြောပါတယ်။ ဘာတွေ

ဘယ်လောက်ရလာသည်ကိုတော့ အတိအကျမပြော၍ မသိရပါ။ ကျွန်တော်ကို ငွေကျပ်တစ်ရာတန် (၂၀)ရွက်(နှစ်ထောင်)ပေးခဲ့ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှဘာ မှမပြောနဲ့ပြောပြီး စက်လှေဆိပ်ကို ပြန်သွားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့သားအဖလည်း ဒီပြစ်မှုမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကျူးလွန်ဖူးသဖြင့် ကြောက်နေပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဲဘဲ ရရှိထားသည့် ငွေ ၁၀၀/(၂၀)ရွက်ကိုလည်း မသုံးရဲသဖြင့် ကျွန်တော်အိမ်သည် ခေါင်းအုံးအစွပ်ထဲထည့်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်မိန်းမလည်း တောကြီးရွာဘက်

ကောက်စိုက်လိုက်နေသဖြင့် လုံးဝမသိပါဘူး။ အခုအချိန်အထိ ပြန်မလာသေးပါဘူး။” ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်တော်က “ခင်ဗျားရထားတဲ့ ငွေ ၁၀၀/(၂၀)ရွက်ကိုရော အပ်ပေးမှာလား” မေးရာ “ကိုဂျပန်က “အိမ်ရောက်ရင် အပ်ပေးပါမယ်” ဟုပြောရာ “အပ်ပေးရင် ကျေးဇူးတင်တာပေါ့ဗျာ” ဟုပြောပြီး ကျွန်တော်ကဆက်၍ “ခင်ဗျား ကိုသာဒင်၊ ကိုပေါက်ကျော်နဲ့ ကိုခွေးပုတို့အိမ်တွေကိုရော ကောင်းကောင်းသိထား” မေးရာ “ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ကျွန်တော်သူရင်းငှားလုပ်တဲ့ ကိုအောင်

ဘုအိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးပါဘူး။ လိုက်ပြဆို ရင်လိုက်ပြပေးပါ့မယ်” ပြော၍ ကို ဂျပန်အား တစ်နေရာထားခိုင်းလိုက်ပြီး ကုလားအား ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“ကုလား အသက်(၁၈)နှစ် သူရင်းငှားလုပ်၊ ရေလည်ရွာနေသူ” အား စစ်ဆေးရာတွင်လည်း ဖခင်ဖြစ်သူ ကိုဂျပန်၏ ထွက်ဆိုအစစ်ခံချက် အတိုင်း ထွက်ဆိုအစစ်ခံခဲ့ပါသည်။

(၇)

အမှုအား နှောင့်နှေးကြန့် ကြာမှုမရှိစေဘဲ ဆက်လက်စစ်ဆေး ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် နှင့်အဖွဲ့လည်း ဥက္ကဋ္ဌဦးချစ်ဦး အဖွဲ့ဝင် ဦးလှဦးတို့နှင့်အတူ ကိုဂျပန်သားအဖ ထိုပါခေါ်ကာ ည ၇နာရီကျော်ခန့်အ ချိန် ဥက္ကဋ္ဌအိမ်မှ ကိုဂျပန်အိမ်သို့ သွား ထောက်ကြပြီး ကိုဂျပန်အိမ်အရောက် ထိုင် ကိုဂျပန်မှ အိပ်ခန်းထဲမှ ခေါင်းအုံး မှူးထုတ်ယူလာပြီး ခေါင်းအုံးစွပ်အ ချင်း ထည့်ထားသော ၁၀ပီ/တန် (၅)ရွက်အား သက်သေများရှေ့သက် သေခံပစ္စည်းများအဖြစ် အပ်ပေး၍ အ ချင်းသိမ်းဆည်းပါသည်။

“ ကုလား အသက်(၁၈)နှစ် သူရင်းငှားလုပ်၊ ရေလည်ရွာ နေသူ” အား စစ်ဆေးရာတွင် လည်း . . .

သက်သေခံပစ္စည်းများ အား သိမ်းဆည်းပြီးသည်နှင့် ကျွန် တော်တို့အဖွဲ့အားလုံး ရေလည်ရွာဆိပ် ကမ်းတွင် အသင့်စီစဉ်ထားသော စက် လှေနှင့် တောင်ကလေးရဲကင်းသို့ ဆက်ထွက်လာကြရာ ည(၈)နာရီခန့် အချိန် ရောက်ရှိကြပြီး တောင်ကလေး ရဲကင်းမှူး ရဲတပ်ကြပ်ကြီး မောင်သိန်း အား အမှုအခြေအနေပြောပြပြီး မြို့ နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံ အမှုတိုးတက်မှုအ ခြေအနေ တင်ပြခိုင်းလိုက်ပါသည်။

အမှုမှတရားခံများ ဖမ်းမိ ရေး၊ သက်သေခံပစ္စည်းများ အမြန် သိမ်းဆည်းနိုင်ရေးအတွက် အချိန်အ ကုန်မခံနိုင်ဘဲ အမြန်ဆုံးလုပ်ရှား ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ည ၈နာရီ ခွဲကျော်ခန့်အချိန် တောင်ကလေးဆိပ် ကမ်းမှ စက်လှေနှင့်ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အားလုံး လပုတ္တာမြို့သို့ ရောက်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း လမိုက်ညဖြစ်နေသ ဖြင့် ချောင်း၊ မြောင်းများများနေသော ရေလမ်းခရီးတွင်စက်လှေမှာ လမ်းများ မှားနေသဖြင့် နံနက်(၅)နာရီကျော်အ ချိန်မှ လပုတ္တာမြို့သို့ ရောက်ရှိပြီး လပုတ္တာဆိပ်ကမ်းတွင် စက်လှေနှင့်အ

ရှုထောင့်မှခင်းနှင်ရသန့်ဗုဒ္ဓ

ဖွဲ့အားလုံးထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်နှင့်ရဲ ဒုတပ်ကြပ် တင်ဝင်းတို့နှစ်ဦးက လပတ္တာရဲစခန်းသို့ တက်သွားခဲ့ပါ သည်။

ယင်းအချိန်က လပတ္တာမြို့ ရဲစခန်းမှာ ကျွန်တော်နှင့် ရဲအရာရှိငယ် သင်တန်းအပတ်စဉ် ၁/၆၄ တွင် အ ဆောင်(၄)၌ အတူတက်ရောက်ခဲ့သူ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း ရဲအုပ်တင်ဆွေ (ယခုကွယ်လွန်)ဖြစ်ပါသည်။ လပတ္တာ ရဲစခန်းရောက်ရှိရာ စခန်းမှူးနှင့်တွေ့ ဆုံပြီး အခြေအနေပြောပြ၍ နယ်မြေ ကျွမ်းကျင်သည့် နယ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင် နှစ်ဦးအား ထည့်ပေးရန်ပြောသဖြင့် နယ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင် အကြပ်တစ် ယောက်၊ ရဲတပ်သားတစ်ယောက် ထည့်ပေးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း နယ်ထိန်း တပ်ဖွဲ့ဝင် နှစ်ယောက်အားခေါ်လျက် လပတ္တာဆိပ်ကမ်းရှိစက်လှေသို့ ပြန် ရောက်သွားကြပြီး လပတ္တာဆိပ်ကမ်းမှ ဆိပ်ကမ်းရွာဆိပ်ကမ်းသို့ ဆက်လက် ထွက်ရာ နံနက် ၆နာရီကျော်ခန့်အချိန် ရောက်ရှိပြီး လပတ္တာရဲစခန်းမှ နယ် ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးအား ဆိပ်ကမ်းရွာ

ကျေးရွာကောင်စီဝင် နှစ်ဦးကိုခေါ်ခိုင်း ကာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က စက်လှေပေါ် ၌ပင် စောင့်နေပါသည်။

ဆိပ်ကမ်းရွာဥက္ကဋ္ဌ ဦးဝင်း နိုင်နှင့် အဖွဲ့ဝင်ဦးခင်လှိုင်တို့ ရောက်လာ ကြသဖြင့် လိုအပ်သည့်အမှုအခြေအ နေကိုသာပြောပြကာ ဆိပ်ကမ်းရွာ နေ ကိုသာဒင်၊ ကိုပေါက်ကျော်၊ ကိုခွေး ပုတို့(၃)ဦးအား ဖမ်းဆီးနိုင်ရန်အတွက် အဖွဲ့သုံးဖွဲ့ခွဲပြီး ဆိပ်ကမ်းရွာသို့တက် ရောက်ကြရာ ကိုသာဒင်နှင့်ကိုပေါက် ကျော်တို့အိမ်မှာ တပ်လျက်ရှိပြီး၊ ကို ခွေးပုအိမ်မှာ ကိုပေါက်ကျော်အိမ်မှ ငါး အိမ်ကွာတွင်ရှိ၍ ကိုသာဒင် နှင့်ကို ပေါက်ကျော်အိမ်အားနှစ်ဖွဲ့၊ ကိုခွေး ပုအိမ်အား တစ်ဖွဲ့ပိုင်းပိတ်ရှာဖွေခဲ့ရာ သုံးဦးစလုံးအား အသင့်တွေ့ရှိ ဖမ်းဆီး နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကိုသာဒင်တို့(၃)ဦးအား တစ်ယောက်စီခွဲကာ ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌ ရုံးခန်းသို့ ခေါ်သွားခိုင်းပြီး၊ ဆိပ်ကမ်း တွင် ကျန်ခဲ့သော အဖွဲ့အားလုံးကိုပါ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရာ ရောက်ရှိလာကြသဖြင့် တစ်နေရာစီခွဲ၍ လက်ထိတ်ခတ်ထား သော ကိုသာဒင်တို့(၃)ယောက်အား

ကိုဂျပန်နှင့် ကုလားတို့အား ခေါ်လာပြီး ပြသရာ သုံးယောက်စလုံးပင် မျက်စိ မျက်နှာများပျက်သွားကြလျက် ဝိုင်ကျ သွားကြပါသည်။

အဖွဲ့အားလုံးအား သင့် တော်သည့်နေရာတွင် အသီးသီးနေ ပေးပြီး ပထမဦးစွာ ကိုသာဒင်အား ဥက္ကဋ္ဌရုံးသို့ခန်းခေါ်ကာ ကိုသာဒင်နှင့် အသက်(၃၅)နှစ် ဆိပ်ကမ်းရွာနေသူ အား စစ်ဆေးရာ လွန်ခဲ့သော(၂) ရက် က ၎င်းနှင့်အတူ ကိုပေါက်ကျော်၊ ထို ခွေးပုတို့ ကိုပေါက်ကျော်စက်လှေ နှင့် ငပုတောမြို့နယ် တောင်ကလေးခို ကင်းအပိုင် ရေလည်ရွာသို့ ညနေ(၆) နာရီခန့်အချိန် သွားရောက်ကြရာ ၂ (၁၀)နာရီကျော်ခန့် ရောက်ရှိပြီး အင် ဖြစ်သူ ကိုဂျပန်အိမ်သို့သွားရောက်၍ ငွေလိုနေသဖြင့် ရွှေငွေရှိသည့်အိမ်ထဲ အိမ်အား ပြပေးရန်ပြောရာ ကိုဂျပန်က ည(၁)နာရီကျော် ခန့်အချိန် ရွာထဲသို့ အိမ်တစ်အိမ်သို့ လိုက်ပြရာ ရွာထဲသို့ ရောက်၍ နတ်စင်သို့သွားရောက်၍ ငပု ဂျပန်သားတုလားအား ဝယ်ခိုင်းထား သော ကွမ်းယာ၊ လက်ဖက်တို့အား နတ်စင်တွင်မြှောက် ပြီး ၎င်းကိုယ်တိုင်

ယူဆောင်လာသော လုပ်ခြောက်လုံး ပြုပြီးတွင် စတင်ကျည်တစ်တောင့် ထည့်၍ ပစ်ဖောက်ပြီးမှ ရွှေ ထိပ်ရှိဈေး ဆိုင်အိမ်အား သွားရောက်ဖွင့်ခိုင်းပြီး သေနတ်ပြု၍ ရွှေ ငွေများတောင်း ယူခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းနှင့် ကိုပေါက်ကျော်က အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ကိုခွေးပုက အိမ်ရှေ့တွင်စောင့်ကြောင်း၊ ကိုဂျပန်က အိမ်ခေါင်းရင်းတွင်စောင့်ပြီး အိမ်နောက်ဖေးတွင် ကုလားကစောင့် ကြောင်း ရွှေငွေပစ္စည်းများ တောင်းယူရာတွင် ငွေရောရာနှစ်သောင်းကျော်နှင့် ဆွဲထြီးတစ်ကုန်း၊ နားကပ်တစ်ရန်၊ လက်စွပ်တစ်ကွင်းနှင့် ရိုးမားနာရီတစ် လုံးရရှိခဲ့ကြောင်း၊ ရိုးမားနာရီကို ကို ပေါက်ကျော်အား ပေးလိုက်ကြောင်း ငွေနှစ်သောင်းကျော်ခန့် ရရှိခဲ့ရာမှ ၁၀၀၀/တန် ၂၀ ရက်အား ကိုဂျပန်သား အဖအား ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ကျန်ရွှေထည် ပစ္စည်းများကို ကိုပေါက်ကျော်အား လပွတ္တာပြန်ရောက်ပြီး “ခါတော်မှီ” ရွှေဆိုင်တွင် သွားရောင်းခိုင်းရာ ၄၀၀၀၀/(လေးသောင်းကျပ်)ရရှိပြီး၊ အား ခုံးရရှိသည့်ငွေများကို တစ်ယောက် ၂၀၀၀၀/(တစ်သောင်းငါးထောင်)စီခွဲ

ခင်ဗျား သေချာရဲ့လား၊ သွားရှာလို့မတွေ့ရင် ခင်ဗျားမလွယ်ဘူး မှတ်ပါ

ဝေယူပြီး ပိုသည် ငွေများကို စားသောက်၍ကုန်သွားကြောင်း၊ ၎င်းရသည့် ငွေ ၁၅၀၀၀/ကျပ်ကို မသုံးရသေးကြောင်း ပြောဆို၍ သက်သေများ ရှေ့ အပ်ပေးသဖြင့် သိမ်းဆည်းပါသည်။

ကျွန်တော်ကဆက်၍ “ခင်ဗျားကိုင်တဲ့ ခြောက်လုံးပြုပြီးနဲ့ ကျည်ဆန်တွေ ဘယ်မှာလဲ” မေးရာ “လပွတ္တာ သင်္ချိုင်းကုန်းရှိ သစ်ပင်အောက်တွင် ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့်ထည့်၍ ဝှက်ထားကြောင်း” ပြောရာ “ခင်ဗျားသေ

ချာရဲ့လား၊ သွားရှာလို့မတွေ့ရင် ခင်ဗျားမလွယ်ဘူး မှတ်ပါ” ပြောလိုက်ရာ “တကယ်ရှိပါတယ်၊ လုပ်ခြောက်လုံးပြုပြီး တစ်လက်ရယ်၊ စတင်ကျည်နှစ်တောင့်ရယ်၊ လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးရယ် ရှိပါတယ်” ပြောရာ၊ ကျွန်တော်က “ခင်ဗျားဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်ကရသလဲ မေးရာ “လွန်ခဲ့သည့် (၅)နှစ်လောက်က ကိုပေါက်ကျော် စက်လှေပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့သော လွယ်အိတ်တစ်လုံးအား ကြည့်ရာမှရရှိသော လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံး၊ ခြောက်လုံးပြုပြီးတစ်လက်နှင့် စ

ရှုထောင့်မှအင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

တင်းကျည်(၃)တောင့်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုပေါက်ကျော်က သိမ်းထားရန်ပြောသဖြင့် သိမ်းထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း မည်သူ့ပစ္စည်းမှန်း မသိကြောင်း၊ ကျည်တစ်တောင့်မှာ ရေလည်ရွာနတ်စင်တွင် ပစ်ဖောက်လိုက်သည်။ နှစ်တောင့်သာ ကျန်ကြောင်း ပြောသဖြင့် ခင်ဗျား “ဘာဆေးလိပ်သောက်လဲ” မေးရာ “လပွတ္တာမှထွက်သည် လမင်းတံဆိပ် ဆေးပေါ့လိပ်သောက်ကြောင်း အစစ်ခံသဖြင့် သက်သေခံပစ္စည်း ပျောက်ပျက်သွားမည်စိုးသဖြင့် ဆိပ်ကမ်းရွာဥက္ကဋ္ဌ ဦးဝင်းနိုင်၊ အဖွဲ့ဝင် ဦးခင်လှိုင်တို့နှင့်အတူ ကိုသာဒင်ပါ လပွတ္တာမြို့သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ခေါ်သွားပြီး ကိုသာဒင်ပြပေးသော မယ်လေီပင်အောက် တွင်းအတွင်း၌ ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့် ထည့်ကာဝှက်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်၊ စတင်းကျည်နှစ်တောင့်၊ လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးတို့အား သက်သေများရှေ့ကို သာဒင်က ထုတ်ယူအပ်ပေးသဖြင့် သက်သေခံပစ္စည်းများအဖြစ် သိမ်းဆည်းခဲ့ပါသည်။

လပွတ္တာ သင်္ချိုင်းကုန်းမှ သက်သေခံပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်း၍

ဆိပ်ကမ်းရွာသို့ ပြန်သွားကြပါသည်။ ကျန်ရှိသော တရားခံများဖြစ်သည့် ကိုပေါက်ကျော် အသက်(၃၅) ဆိပ်ကမ်းရွာနေသူအား စစ်ဆေးရာတွင်လည်း ကိုသာဒင်ထွက်ဆိုသည့်အတိုင်း ထွက်ဆိုအစစ်ခံသည့်အပြင် ၎င်းရရှိသော ခွဲတမ်းငွေ ၁၅၀၀၀/ထဲမှ လပွတ္တာမြို့ရှိ “ခိုင်သန့် ပရိဘောဂ ဆိုင်” မှ မှန်စီရိုတစ်လုံးအား ၁၀၀၀/ နှင့် ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ ကျန်ငွေ ၁၄၀၀၀/ ရှိသေးကြောင်း၊ ရိုးမားနာရီ အဟောင်းတစ်လုံးလည်းရထားကြောင်း အစစ်ခံသဖြင့် ကျွန်တော်က “ခင်ဗျားရေလည်ရွာနတ်စင်ကို ထိုးကြည့်သည့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ဘယ်မှာလဲ” မေးရာ အိမ်မှာရှိကြောင်း အစစ်ခံသဖြင့် ကိုပေါက်ကျော်အိမ်သို့ သက်သေများနှင့် အတူ သွားရောက်၍ ကိုပေါက်ကျော် ထံမှ ဓားပြသွားတိုက်ရာတွင် အသုံးပြုသည့် စက်လှေအား ဆိပ်ကမ်းမှလည်းကောင်း၊ ငွေ ၁၄၀၀၀/၊ မှန်စီရို၊ သုံးတောင့်ထိုး လက်နှိပ်မီးနှင့် ရိုးမားနာရီ အဟောင်းတို့အား အိမ်မှလည်းကောင်း၊ သက်သေများရှေ့ ကိုပေါက်ကျော်ထံမှ သိမ်းဆည်းခဲ့သည်။

ကျန်သည့်တရားခံ ကိုသာဒင် အသက်(၂၈)နှစ်၊ ဆိပ်ကမ်းရွာနေသူအား စစ်ဆေးရာ ကိုသာဒင်နှင့် ကိုပေါက်တို့အတိုင်း ထွက်ဆိုအစစ်ခံသည့်အပြင် ၎င်းခွဲတန်းရသော ငွေ ၁၅၀၀၀/အနက် ၅၀၀၀/မှာ အစားသောက်များ ဝယ်စား၍ကုန်သွားကြောင်း၊ ကျန်ငွေ ၁၀၀၀၀/(ထုတ်တစ်သောင်း)ကျန်နေကြောင်း၊ သက်သေများရှေ့ ပြောဆိုပေးအပ်သဖြင့် ကျန်ငွေ ၁၀၀၀၀/အား သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းဆည်းခဲ့ပါသည်။ ဆက်လက်၍ သက်သေများနှင့်အတူ လပွတ္တာမြို့ရှိ “ခါဆော် မိုရွှေဆိုင်” အား သွားရောက်ခဲ့ရာ မိမိရှင်မလှလှဝင်း အသက် ၂၅နှစ်(ဘ) ဦးလှ လပွတ္တာမြို့နေသူအား စစ်ဆေးရာ အသိဖြစ်သူ လပွတ္တာမြို့ ဆိပ်ကမ်းရွာနေ စက်လှေပိုင်ရှင် ကိုပေါက်ကျော်နှင့် ရင်းနှီးနေသဖြင့် လွန်ခဲ့သည့် ၂ ရက်စက်လှေပြင်ရန်အတွက် ငွေလိုနေသဖြင့် ၎င်းဇနီး၏ ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို သည် ဆွဲကြို၊ နားတပ်၊ လက်စွပ်တို့အား လာရောင်း၍ အားလုံးချိန်ထည့်ပြီး ၄၀၀၀၀/(ကျပ်လေးသောင်း)

ရှုထောင့်မှန်းနှင်ရသမျှပစ္စည်း

ဝယ်ယူထားပြီး ပြန်ရောင်းရန်အတွက် မှန်စီရီအတွင်း ထည့်ထားကြောင်း ပြောဆို၍ သက်သေများရှေ့ ဝယ်ယူ ထားလိုက်သော ဆွဲကြီး၊ လက်စွပ်၊ နား ထပ်တို့နှင့်အတူ ရွှေထည်ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူထားလိုက်သည့် လက်ခံပြေစာ အား အပ်ပေးသဖြင့် သက်သေခံ ပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းဆည်းခဲ့ပါသည်။

ဆက်၍ ခါတော်မှီရွှေဆိုင်မှ "ခိုင်ခန့်ပရိဘောဂဆိုင်" ဆိုင်သို့သွား ရောက်ပြီး ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးကောင်းသန့် ဆီသက် ၄၀ နှစ်ဆိုသူအား တွေ့ရှိစစ် ဆေးရာ လွန်ခဲ့သည့် (၂) ရက်က အသိ ခြစ်သူ ဆိပ်ကမ်းရွာနေ ကိုပေါက် ဆက်က လေးဆင့်မှန်စီရီတစ်လုံး

အား ၁၀၀၀၀/နှင့် ရောင်းပေးလိုက် ကြောင်း ပြောဆို၍ စီရီရောင်းလိုက် သော လက်ခံပြေစာအား ပြဿနာဖြင့် ကိုပေါက်ကျော်နာမည်နှင့် စီရီဝယ် ယူသည့် လက်ခံပြေစာအား သက်သေ များရှေ့သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်း ဆည်းခဲ့ပါသည်။

လပုတ္တာမြို့ရှိ တရားခံများ အား စစ်ဆေးဖမ်းဆီးခြင်း၊ လိုအပ် သော သက်သေများအား စစ်ဆေး ခြင်း၊ သက်သေခံပစ္စည်းများအား သိမ်း ဆည်းခြင်းများ ပြီးဆုံးသဖြင့် ညနေ ၃ နာရီခန့်အချိန် လပုတ္တာမြို့ ရဲစခန်းမှူး ရဲအုပ်တင့်ဆွေနှင့် နယ်ထိန်းအဖွဲ့အား

လည်းကောင်း သက်သေလူကြီးများ အားလည်းကောင်း၊ ကျေးဇူးအထူး တင်ရှိကြောင်း၊ နှုတ်ဆက်စကားပြော ပြီး တောင်ကလေးရဲတင်းသို့ ပြန်လာ ကြရာ ည ၇ နာရီကျော်ခန့်အချိန် ပြန် လည်ရောက်ရှိလာပါသည်။

တောင်ကလေးရဲတင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီး ရဲကင်းမှူး ရဲတပ် ကြပ်ကြီး မော်သိန်းအား အမှုနှင့်ပတ် သက်သည့် ထူးခြားချက်များ လိုအပ် ချက်များရှိက ချက်ချင်းသတင်းပို့ရန် မှာကြား၍ အမှုပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် အတူတကွ တာဝန်ကျေပွန်စွာ ဆောင် ရွက်ပေးခဲ့ကြသော တောင်ကလေးရဲ တင်းမှ နယ်ထိန်း ဒုတပ်ကြပ်စော မောင်၊ တပ်သား ဘိုရှိန်တို့အားလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း၊ နှုတ် ဆက်စကား ပြောကြားပြီး ကျွန်တော် နှင့်အဖွဲ့ ည ၈ နာရီခန့်အချိန် ငပုတော မြို့သို့ စက်လှေဖြင့်ပြန်လာကြရာ၊ ည ၉ နာရီကျော်ခန့်အချိန် ငပုတောရဲစခန်း သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ရာ မြို့နယ်ရဲ တပ်ဖွဲ့မှူးအား အမှုအခြေအနေအား လုံး တင်ပြခဲ့ပါသည်။

(၈)

အင်းစိန် မူခင်းတပ်စွဲသို့ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးပေးရန် ပေးပို့ခဲ့သော လုပ်ခြောက်လုံးပြုးနှင့် စတင်းကျည်ခွဲ တို့၏ ထင်မြင်ချက်မှာလည်း သိမ်း ဆည်းသောလုပ်ခြောက်လုံးပြုးနှင့် ပစ် သောကျည်ခွဲဖြစ်ကြောင်း ပြန်ကြား ချက်ရရှိခဲ့ပါသည်။

အစကောင်းစွာနှင့် အ နှောင်းသေချာအောင် အပင်ပန်းခံ စစ် ဆေးဖော်ထုတ်ခဲ့ရသော ဓားပြမှုသည် နောက်ပိုင်းတွင် အခက်အခဲမရှိဘဲ ရက် ပိုင်းအတွင်း အောင်မြင်စွာ ဖော်ထုတ် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပြီး၊ အမှုလိုအပ်ချက် များအား ပြီးပြည့်စုံစွာဆောင်ရွက်၍ အ မှုတွဲမှတ်တမ်းများ ပြည့်စုံစွာနှင့် တရား ခံသာဒင်ပါ (၅)ဦးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၅ အရလည်းကောင်း၊ လက်နက် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉(စ)အ ရလည်းကောင်း၊ မြို့နယ်မူခင်းမှတ် တမ်းတာဝန်ခံ၊ မြို့နယ်ရဲတပ်စွဲမှူး၊ မြို့

နယ်ဥပဒေ ပန်ထမ်းတို့အား တရားစွဲ တင်နိုင်ရန် တင်ပြခဲ့ရာတွင်လည်း တ ရားခံသာဒင်ပါ (၅)ဦးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင် ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၅ အရလည်း ကောင်း၊ လက်နက်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉(စ)အရလည်းကောင်း တရားစွဲ တင်ရန် ပြန်လည်ညွှန်ကြားခဲ့ပါသည်။

ညွှန်ကြားချက်များအတိုင်း တရားခံသာဒင်ပါ (၅)ဦးအား အမှုတွဲ စာရွက်စာတမ်းများ သက်သေခံပစ္စည်း များ ပြည့်စုံစွာနှင့် မြို့နယ်တရားရုံးသို့ တရားစွဲတင်ပို့ခဲ့ရာ မြို့နယ်တရားရုံးမှ လည်း အချိန်နှင့်တပြေးညီ တိတိကျ ကျ မှန်မှန်တန်ကန် မြန်မြန်ဆန်ဆန် စစ်ဆေးဆောင်ရွက်ပြီး တရားခံသာဒင် ပါ(၅)ဦးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၉၅အရ အလုပ်ကြမ်းနှင့်ထောင် ဒဏ်(၁၀)နှစ်၊ လက်နက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉(စ)အရ အလုပ်ကြမ်းနှင့်ထောင် ဒဏ်(၃)နှစ်၊ သီးခြားကျခံစေရန် အ မိန့်ချမှတ်ခဲ့ပါသည်။

လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှု ခက် ခဲသော အချိန်အခါ၌ပင် ဒုစရိုက် သမားများသည် တစ်နယ်နှင့်တစ်နယ် ကျော်၍ ပြစ်မှုများကျူးလွန်တတ်ကြ သကဲ့သို့ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ချောမွေ့နေသော အချိန်အခါမျိုးတွင် လည်း ဒုစရိုက်သမားများသည် ပြစ် များကို လွယ်လင့်တကူ ကျူးလွန် ကြမည်ဖြစ်သဖြင့် အထူးသတိထား ကြရန် “ရွာဦးထိပ်က သေနတ်သံ” ပေး၍ ဓားပြတိုက်မှု ကျူးလွန်သွား သော ဖြစ်ရပ်မှန်မူခင်းအား အခြေ ထားလျက် ဇာတ်လမ်းဆင်တင်ပြုတ် ရပါသည်။

ထုပ်သားပြည်သူ့ထိပ်
ဒုစရိုက်သမားများ
ရန်သောမှ တင်းဝေးကြမ်း
မောင်မောင်
(ဥဿာမြို့သံ)

HURRICANE Restaurant

- ရှိသာသောဈေးနှုန်း
- သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော ဆိုင်အပြင်အဆင်
- ယဉ်ကျေးပျူငှာသော ဝန်ထမ်းများ၏ အကောင်းဆုံးဝန်ဆောင်မှု
- ကျွမ်းကျင်သော စားဖိုမှူးကြီး၏ ကောင်းမွန်လတ်ဆတ်သော အစားအသောက်များ
- နိုင်ငံခြားအရက်မျိုးစုံနှင့် မြန်မာစည်ဘီယာ၊ အေဘီစီစည်ဘီယာ အခြားအချိုရည်မျိုးစုံ

တန်ဖိုးရှိလှတဲ့ ငွေကို အကျိုးရှိရှိကုန်ရကျိုးနပ်အောင်
HURRICANE Restaurant သို့ လာခဲ့ပါ။

အပတ်စဉ် သောကြာနေ့တိုင်း
 အထူးအစီအစဉ် ဖျော်ဖြေမှုရှိသည်။

အမှတ်(၇၄)၊ လေးထောင့်ကန်လမ်း၊ တာမွေလေးရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်။
 ဖုန်း-၀၉ ၇၃၀၃၄၂၁၉၊ ၀၉ ၄၃၀၇၄၃၅၊ ၀၉ ၇၃၁၅၈၅၈၉

ဖြူဝင်သောသူ့ကုသိုလ်

ဂမ္ဘီရဆရာကြီးအဂရ

“ဖြူစင်သော
သဒ္ဓါကုသိုလ်”

ဂန္ထီရဆရာကြီးဖာဂရ

ကျွန်တော့်အဘွား ဒေါ်
ဂျမ်းပုံ လုံးဝစာမတတ်ပါ။ တစ်ခါ
တစ်ရံ လူရှေ့သူရှေ့ စာဖတ်
တတ်ဟန်ဆောင်ပြီး သတင်းစာ
ကိုပင် ဇောက်ထိုးဖတ်နေလေ့ရှိ
ပါ၏။ ရှေးလူကြီးသူမစကားလို
“ကကြီးပုတ်လောက် ရေးပြရင်
တောင် ဗျိုင်းပျံတာလား” ဟု မေး
မည့်ပုံ။

သို့သော် အဘွားဒေါ်
ဂျမ်းပုံ မိခင်ဘက်က ဘုရား၊
တရား၊ သံဃာ အလွန်ကြည်ညို
ပါ၏။ အလှူအတန်းမြဲ၏။ လှူ
ရေးတန်းရေး လက်မနေေး။
ဘုရားရှိခိုး အမျိုးမျိုးကို အဘွားမ
ဆိုတတ်ပါ။ မိဘများ နှုတ်တိုက်
သင်ကြားပေး၍ ဘုရားဂုဏ်
တော် (၉)ပါးသာလျှင် အလွတ်ရ
နေပါ၏။ အနက်ပြန်လည်း ရနေ
ပါ၏။

“အသွင်မတူ အိမ်သူမ
ဖြစ်” အသွင်တူ၍ အိမ်သူဖြစ်လာ

သော အဘွားနည်းတူ အဘိုးဦး
ရွှေကွန်းသည်လည်း စာမတတ်
ပါ။ အဘိုးဦးရွှေကွန်းက တွံတေး
နှင့်ရန်ကုန် (လွန်းပျံ)ခေါက်တံ့ကူး
တို့သမ္ဗန်ခတ်သည်။ လူတစ်
ယောက်(၁)ပြားရသည်။ အဘိုး
သည် အသက်(၆၀)ကျော် (၇၀)
နီးပါးအထိ ကူးတို့ပို့ဆဲ။ သို့သော်
ငယ်စဉ်ကလောက် အဘိုးဝင်ငွေ
မပြည့်ဝတော့ပါ။

ကျွန်တော့်အဘိုးနှင့်အ
ဘွားသည် အလွန်ဆင်းရဲကြပါ
၏။ အဘွားသည် အိမ်တွင်ဆေး
လိပ် လိပ်ပါသည်။ ‘သနပ်ဖက်’
တွင် ‘မန်ကျည်းမှည့်ရည်’ ဖျန်း
နေလှန်းထားသော ဆေးရိုးများ
ထည့်ကာ သတင်းစာစက္ကူရွက်
ကြီးများပတ်၍ ဆေးလိပ်အရှည်
ကြီးများလိပ်ကာ ရောင်းပါသည်။
ဆေးလိပ်(၁)လိပ် (၂)ပြားရပါ၏။
သူ့ဖောက်သည်နှင့်သူ လက်မ
လည်အောင် ရောင်းရပါ၏။
ရောင်းသမျှထဲမှာ ဖက်နှင့်ဆေးရိုး
ပြန်ဝယ်ပြီး အမြတ်ကို ဆန်နှင့်
ထန်းလျက်၊ သကြားဝယ်ယူကာ
သိမ်းဆည်းထားပါသည်။

အဘွားသည် ဆေး
လိပ်လိပ်ရင်း လှူရေးတန်းရေးကို
ပဲ အမြဲစိတ်ကူးနေ၏။ လပြည့်
လကွယ် အခါကြီးရက်ကြီးတိုင်း
အဘိုးနှင့်အဘွားတို့ ရွာဦး
ကျောင်းအောင်စေတီ ဆရာ
တော်ကြီးထံတွင် သွားရောက်
ကာ ဥပုသ်သီတင်းသီလဆောက်
တည်ကြ၏။ အဘိုးဦးရွှေကွန်း
သည် အဘွားဒေါ်ဂျမ်းပုံလောက်
လှူရေးတန်းရေးကို စိတ်ဝင်စား
သူမဟုတ်။ သို့သော် သူ့သမ္ဗန်
ကူးတို့ပို့ရာတွင် ဘုန်းကြီး၊ ရဟန်း
သံဃာတော်များပါလာလျှင် အခ
ကြေးငွေမယူ လုပ်အားခကို လှူ
လေ့ရှိသည်။

အဘွားသည် အသန့်
အပြန့်အလွန်ကြိုက်သည်။ နံနက်
လင်းသည်နှင့် သနပ်ခါးအဖန်
သားဖြစ်နေသော အဘွားကိုတွေ့
မြင်လိုက်ရလျှင် ရင်ကိုအေးမြပြီး
စိတ်ချမ်းသာသွားကြသည်ဟု ဆို
၏။ အဘွား၏ နေ့စဉ်မပျက်
သော ဝတ်တစ်ခုရှိသည်။ အ
ရုဏ်မတက်မီ အိပ်ရာမှနီးထ
လေ့ရှိ၏။ အိပ်ရာထသည်နှင့်

ရှုထောင့်များနှင့်ရသစ်မှုစဉ်

ရေမိုးသန့်စင်ကာ ခြေလက် ဆေးကြောသန့်ရှင်းပြီး သနပ်ခါး အဖွေးသားနှင့် မီးဖိုတွင်းသို့ဝင် ရောက်ကာ ဆွမ်းချက်တော့ သည်။ အရုဏ်ဆွမ်းအမိ ဖြစ် လေသည်။

အဘွားသည် စားဖို့ရှိရှိ မရှိရှိ ဆွမ်းချက်လှူဒါန်းဖို့ အမြဲ ကြိုးစားပါသည်။ အဘွားဆွမ်း ချက်ရာတွင် ဆွမ်းသာပါ၏။ ဆွမ်းဟင်းမပါပါ။ ဆွမ်းတစ်အိုး ကျက်လျှင်ပင် ဘုရားဆွမ်းကပ် ရန်ပြင်ဆင်၏။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဝတ်မပျက်ပင်ဖြစ်၏။

ရှေးဦးစွာ ထမင်းစားပွဲ ခင်းသည်။ သန့်ပြန့်စွာလျှော်ဖွပ် ထားသော စားပွဲခင်းခင်းသည်။ ဆွမ်းပွဲကို ထမင်းစားပန်းကန်အ သစ် တစ်ချပ်နှင့် အပြည့်အ မောက်ပြင်သည်။ ပြီးလျှင် မုန့် ပန်းကန်အသစ်တစ်ချပ်နှင့် အ ပြည့်အမောက်ပြင်သည်။ ပြီးလျှင် မုန့်ပန်းကန် အသစ်တစ်ချပ်တွင် ထန်းလျက်(သို့မဟုတ်)သကြားအ ပြည့်ထည့်ပါသည်။

ပြီးလျှင် ရေသန့်တစ်ဖန် ခွက်၊ လက်သုတ်ပဝါတစ်ထည်၊ လက်ဆေးရေတစ်ဖလား အစုံအ

လင်ပြင်ဆင်ထားပြီး စေတနာ သဒ္ဓါတရားကြီးမားစွာ “ကုသိုလ် စိတ်”ဖြင့် ၊ သက်ရှိထင်ရှား ဘုရားရှင်တော်မြတ်အား ဝမ်း သာကြည်နူး ဆွမ်းကပ်လှူလေ ၏။ သက်ရှိထင်ရှား ဘုရားရှင် တော်မြတ် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေစဉ် ဘုရားရှင်တော်မြတ်အား မှက်၊ ခြင်၊ ယင်မသန်းအောင် ယပ် ခတ်၍ဆွမ်းကပ်လေ့ရှိပါသည်။ အထွေအထူး မရွတ်ဆိုတတ် သော်လည်း ဘုန်းတော်အနန္တ ဂုဏ်တော်အနန္တ၊ ဉာဏ်တော် အနန္တနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အရှင်မြတ်ဘုရား။ တပည့်တော် မတို့ ဆင်းရဲလှပါတယ်ဘုရား။ နို့ သမ္ပုနှင့် ဆွမ်းလှူဒါန်းဒါနဖြင့် သည်ကို ခွင့်လွှတ်သည်ခံအလှူ ခံတော်မူပါ အရှင်မြတ်ဘုရား”ဟု ရင်တွင်းမှရှိသည့်အတိုင်း ဖန် ကြားကာ၊ ဆွမ်းကပ်ရင်း သူမရွတ်ဆိုတတ်သော ဘုရား ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို မပြတ်ရွတ် ဆိုလျက်ရှိနေပါသည်။ ဆွမ်းကပ် ပိုလျှံသော ထမင်းပူကို နေ့စဉ် ဆွမ်းခံကြသော သံဃာထေရ်

များအား စားဖို့မချန် နေ့စဉ်နိစ္စ ဆွမ်းလောင်းလေ့ရှိလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထန်းလျက်ခဲ၊ သကြားထုပ်များပင် လောင်းလှူ လေ့ရှိသည်။ အဘိုးနှင့်အဘွား စားဖို့အတွက်မှာ ညကကျန် သော ထမင်းကြမ်းကို ငါးပိရည် ဆမ်း၍ တစ်နပ်တစ်အိုး ပြီးကြ ရသည်။ ဤသည်ကို အဘိုး သည် မကျေနပ်။ ထမင်းပူပူမ စားရ၍ မကြာခဏ ရန်လုပ် စကားများရသည်။ သို့သော် အ ဘွားက မတုန်လှုပ်၊ ပြုမြဲတိုင်း ပင် လှူမြဲတိုင်းပင်။

ကျွန်တော်တို့ တွံတေး ရွာ(ယခု တွံတေးမြို့)မှ ရွှေ ဟင်္သာမော်တော်ပိုင်ရှင် သူဌေး သည် နှစ်စဉ်အလှူကြီးအတန်း ကြီး ပေးလေ့ရှိ၏။ ရဟန်းခံရှင် ပြုပွဲကို ရွာသို့ပြန်လာကာ ခြံမိခြံမိ သဲလှူဒါန်းလေ့ရှိပါသည်။ အလှူ အတန်းရက်ရောသော သူဌေး ကြီးဟု တွင်လေသည်။

(ယခုတွံတေးမြို့)တွံ တေးရွာ၌ အောင်စေတီဆရာ တော်ကြီးသည် ပရိယတ္တိသာသ

နာ၊ ပဋိပတ္တိသာသနာ၊ ပဋိဝေဓ သာသနာ သာသနာ(၃)ရပ်အ ကျင့်မြတ်နှင့် ပြည့်စုံသော ဝိ ပဿနာရှုဆောင် ဆရာတော် ကြီးဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော် ကြီးကား မေတ္တာဘာဝနာလွန် ကဲသော ဆရာတော်ကြီးဖြစ်၍ မိဘမဲ့ကလေးများကို ထိန်းသိမ်း ခေါ်ယူကာ ကျွေးမွေးစောင့် ရှောက်ထားလေသည်။ အရွယ် ရောက်လျှင် သာမဏေဘောင် သွတ်သွင်းပြီး သာသနာ့အမွေ ပေးတော်မူသည်။ စာဝါလိုက်ကြ မည့်တပည့် သားများအားလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခွင့်ပြုလေ ၏။

တစ်နေ့သောအခါ ဆ ရာတော်ကြီးသည် အစာအိမ် ရောဂါဝေဒနာ ပြင်းထန်စွာခံစား နေရ၏။ အစာအိမ်အတွင်းမှ မခံ မရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ထိုး အောင့်နေ၍ တစ်ချက်တစ်ချက် သတိလစ်တော့မယောင် ခံစား နေရ၏။ ကြပ်မတ်ကာ ကုသနေ သည့်ကြားမှ ရောဂါဝေဒနာမ သက်သာ ပြင်းထန်လာပြီး တစ် နေ့တွင် မေ့မြောသွားလေတော့ သည်။

ဆရာတော်ကြီးကား ခရီးတစ်ခုကို လှမ်းကြွနေသည်။ ဘယ်ခရီး ဘယ်ရောက်ပေါက် လေသည် မသိ။ အသွင်ထူးအ

**ထမင်းပူပူမစားရ၍ မကြာခဏ
ရန်လုပ်စကားများရသည်။
သို့သော် အဘွားက မတုန်လှုပ်၊
ပြုမြဲတိုင်းပင် လှူမြဲတိုင်းပင်။**

မြင်ထူးများဖြင့် အံ့ဩကြီးစွာဖြစ်
နေရသည်။

“ဟဲ့ဟဲ့ ... ဒီက ဒါယ
ကာ၊ ဒါယိကာမတွေရဲ့ အဝတ်
အစားတွေက တယ်ထူးခြားတာ
ပဲ။ တောက်ပြောင်ဝင်းလက်နဲ့
ဘုန်းကြီး ဘယ်အရပ်ဒေသများ
ရောက်နေပါလိမ့် ဒကာကြီးတို့”

“မှန်ပါ အရှင်ဘုရား
ရောက်နေတာ လူ့ပြည်နဲ့အလှမ်း
မကွာလှတဲ့ နတ်ပြည်ရောက်နေ
တာပါ ဘုရား”

“ဟယ် ... ဟုတ်သား
ဟဲ့။ အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်း
တွေကလည်း ကြီးကျယ်ကြ
လိုက်ကြတာ။ ရွှေရောင်၊ စိန်
ရောင်၊ ရတနာရောင်တွေလည်း
တောက်ပြောင်ဝင်းလက်နေတာ
ပါပဲလား”

ဆရာတော်ကြီးကား
အံ့ဩမခန်း ချီးမွမ်းနေမိသည်။
အချို့ဒေဝ အဆောက်အအုံတွေ
က ကြီးများကျယ်ပြန့်လှသော
ဗိမာန်ကြီးများဖြစ်၍ အချို့က မ
ကျယ်မပြန့် သေးငယ်လှသည်။
အဆောက်အအုံ အကြီးအသေး

မညီကြရုံသာမက အရှိန်အဝါ
တောက်ပြောင်ဝင်းလက်မှုကလည်း
မညီညာလှပေ။

“ဟဲ့ ... ဒကာ ဒကာမ
တွေ ဒီဆောက်လက်စ အ
ဆောက်အအုံတွေကလည်း မပြီး
ကြသေးပါလား။ ဘယ်သူတွေအ
တွက်များ ကြိုတင်ဆောက်နေ
ကြတာလဲကွယ်။ ဒီဘက်က အ
ဆောက်အအုံတွေက ကြီးမားပြီး
ရွှေရောင်၊ စိန်ရောင်တွေက
လည်း ဝင်းလက်နေတာပဲ။ ဟို
ဘက်က အဆောက်အအုံက
သေးငယ်ပြီး အရောင်မှိန်နေ

တာ ဘယ်လိုကွယ်။ တစ်ဦး
တစ်ဦး မတူကြဘူးလား”

“ဒီဗိမာန် ပိုင်ရှင်တွေက
လူ့ပြည်ကပါ ဘုရား။ မရောင်
ကြသေးပါဘူး ဘုရား။ အရှင်
ဘုရားသိလိုတာမှန်သမျှ အရှင်
သိကြားမင်းက ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်
ဘုရား”

“ဒီလိုပါဘုရား ဒီဗိမာန်
ကြီးရဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ အရှင်ဘုရား
တံတေးရွာက ဒေါ်ဂျမ်းပုံအတွက်
ပါဘုရား။ ဟိုဘက်ကအဆောက်
အအုံက တံတေးရွာကူးတို့ဆေး
ကြီး ဦးရွှေကွန်း အတွက်

ရှုထောင့်မျှသင်းနှင်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

“ဟေ ... ရွှေကွန်းနဲ့ ဂျမ်းပုံက လင်နဲ့မယား မဟုတ် လားကွယ့်။ လင်နဲ့မယားဖြစ်ပါ ရက်နဲ့ အခြေတူအနေတူ ဘာ လို့မဖြစ်နိုင်ကြတာလဲကွယ့်”

“တင်ပျံဘုရား တစ်ဦး နဲ့တစ်ဦး သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ ဝီရိယ၊ စေတနာအခြေအနေကအစ တည်ဆောက်ပုံချင်း မတူညီကြ လို့ပါဘုရား”

“အေး ... ဟုတ်ပေ သားပဲ။ ဒါဖြင့် သိကြားမင်းကြီး

ရဲ့ ကျုပ်အတွက်ကော မတည် ဆောက်ကြသေးဘူးလားကွယ့်”

အောင်စေတီ ဆရာ တော်ဘုရားကြီးက တပည့်ဒါယ ကာတွေ ဒါယိကာမတွေအတွက် ဗိမာန် အဆောက် အအုံတွေ ဆောက်လုပ်နေပြီး မိမိအတွက် အဆောက်အအုံဗိမာန် မတွေ့၍ မိန့်ကြားမေးမြန်းနေ၏။

“အရှင်ဘုရားအတွက် မရှိသေးပါဘူးဘုရား။ မဆောက် ရသေးပါဘူး”

ဆရာတော်ကြီးကား အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားရ သည်။ သူ့လိုတရားရှင်အတွက် ပင် ဗိမာန်အဆောက်အအုံ မ ဆောက်ရသေးဘဲ မိမိ၏ တပည့် ဒကာတွေအတွက် ဆောက်လုပ် နေသည်မှာ ထူးခြားနေ၏။

“ဒါဖြင့် ဒကာတော် ကျုပ်ကျင့်ကြံအားထုတ်နေတဲ့ တရားတွေဟာ အဟောသိကံ များ ဖြစ်ကုန်ပြီလားကွယ့်”

“သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ သိက္ခာသုံးရပ်နဲ့ ကျင့်ကြံ အားထုတ်သမျှ အကျင့်မြတ် တရားတွေအတွက် အဟောသိ ကံမဖြစ်ပါဘူး ဘုရား။ အရှင်ဘု ရားမှာ စာသင်သားတွေအတွက် ကတစ်မျိုး၊ မိဘမဲ့တွေအတွက် ကတစ်သွယ်၊ ကျောင်းတော်ကြီး စည်ပင်သာယာရေးအတွက်က တစ်ဖုံ၊ အစုံစုံပူပန်မှုတရားတွေ မကင်းနိုင်၊ ဝတ္ထုမျှော်ရ ဒကာ မျှော်ရနဲ့ စိတ်လက်မဖြောင့် အ နောင်အဖွဲ့တွေ များနေပါတယ် ဘုရား”

ဆရာတော်ကြီးမှာ မိမိ ကိုယ်ကို မိမိ အသိတရားနှင့် သတိထားဆင်ခြင် ပြန်ကြည့်မိ သည်။ “ဟုတ်ပေသားပဲ” ဟု ဖွင့် ဟမဆို သော်လည်း ရင်ထဲ၊ အသိထဲ နက်နက်နဲနဲ ဝင်ကြည့် နေမိ၏။ အမှန်ကို ဝန်ခံရတော့ မည်။

“အရှင်ဘုရားသာ ဝိ တက်၊ ဝိစာရ ကင်းကင်းနဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာအနှောင်အဖွဲ့သာ လွတ် မြောက်မယ်ဆိုရင် သုဒ္ဓါးဖြာ ဗြဟ္မာတိုင်အောင် ပေါက်ရောက် ပြီး ဗြဟ္မာဘုံလွန်မြောက် နိဗ္ဗာန် တိုင်ရောက်နိုင်ပါတယ်ဘုရား”

“အေးကွယ်။ သာဓု ... သာဓု ... သာဓုပါပဲ ဒကာ တော်”

သိကြားမင်း၏ သတိ ပေးလျှောက်ထားချက်နှင့်အတူ ဆရာတော်ကြီး၏ သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်သံဆုံးသည်နှင့် ပြန်လည် သတိဝင်လာလေသည်။

“ဟယ် ... ဆရာတော် ကြီးဘုရား သတိရလာပြီ။ ရေ အေးအေးလေး ကပ်ကြပါကွယ်”

“ငါ့နားမှာရှိတဲ့ဒကာ တွေ ကူးတို့ဆိပ်ပိုင်းက ဒကာကြီး ရွှေကွန်းနဲ့ ဒါယိကာမကြီးဂျမ်းပုံ အမြန်ခေါ်ကြစမ်းဟဲ့”

အောင်စေတီ ဆရာ တော်ကြီးသည် သူမြင်တွေ့လာ သမျှ တပည့်ဒါယကာ၊ ဒါယိကာ မများအား ဦးရွှေကွန်းနှင့်ဒေါ်ဂျမ်း ပုံတို့ကို သာဓကထား၍ ဟော ကြားပြသရှာသည်။ များမကြာမီ ဆရာတော်ကြီးသည် မိမိကိုယ် တိုင်လည်း လက်အောက်တပည့် သား သံဃာများဖြစ်ကြသော တိုက်အုပ်၊ တိုက်ကြပ်များလက် သို့ ကျောင်းတိုက်ကြီးအား လွှဲ ပြောင်းအပ်နှံကာ သံသရာဝဋ်အ တွင်းမှလွတ်ကင်းရာ ဝိပဿနာ ဝုရကျင့်ကြံရင်း ကောစာရီတော တွင်းဝင်တော့သည်။ အဝိဇ္ဇာစ သော ပဋိစ္စသမုပါဒ်တရားတို့

သည် အကြောင်းတရားကိုစွဲ၍ အကျိုးတရားဖြစ်ခြင်းမျှသာ ဤ တရားမှတစ်ပါး သတ္တဝါပုဂ္ဂိုလ် မည်သည်မရှိ အကြောင်းနှင့်တ ကွသော ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ လက္ခဏာ ရေးသုံးပါးသို့တင်၍ ဝိပဿနာ မဂ်ဉာဏ်ကို ပွားစေသည်။ အစဉ် ပွားစေသဖြင့်လည်း ဆရာတော် ကြီး၏ ဝိပဿနာမဂ်ဉာဏ်လွန် မြောက်သွားပြီဟူသော ကြည်ညို ဖွယ်ရာ သတင်းကောင်းပင်ဖြစ် ပါတော့သည်။

နလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။
ဂန္ထီရဆရာကြီး ဇာဝရ

အနောက်တိုင်းအနောက်

မိုင်းမိုင်းမြားမှာ

အနောက်တိုင်းအနောက်...

ဆူးသစ်

ဦးလေးရေ-----

အစ်ကို မြန်မာပြည်ကို ခဏပြန်ပြီး စင်ကာပူပြန်လာတော့ အစ်ကိုတို့ အလုပ်ထဲက မြန်မာအလုပ်သမားလေးတစ်
ယောက် သတင်းကြားရပါတယ်။ ညဘက်နိတ်တလပ်သွားရာက အရိုက်ခံရလို့တဲ့။

အဖြစ်က ဒီလိုပါ။ အလုပ်ထဲမှာ လကုန်ရက်ဆို မြန်မာအလုပ်သမားလေးတွေ အရက်တော်တော် သောက်ကြပါတယ်။ လစာထွက်တာနဲ့ အပျော်အပါးမက်ကြတာပါပဲ။ တချို့ဆို လစာကုန်တဲ့အထိ သုံးတယ်လို့တောင် ပြောကြတယ်။ ပြီးမှ ပိုက်ပြန်ချေးပြီး သုံးတယ်တဲ့။

အဲဒီလို အရက်သောက်ကြတဲ့ လူတွေထဲမှာ စောစောက အစ်ကိုပြောခဲ့တဲ့ အလုပ်သမားလေး တစ်ယောက်လည်း ပါပါတယ်။ အဆောင်မှာ အရက်သောက်ခွင့် မရှိတော့ သူတို့အားလုံးအပြင်မှာ သောက်ကြတယ်။ အဆောင်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သောက်တဲ့သူတွေရှိသလို မြို့ထဲမှာ ဒါမှမဟုတ် CityHall မှာ သွားသောက်ကြတာပါ။

အဲဒီအလုပ်သမားလေးဟာ အဆောင်နားမှာ သောက်ပြီး တခြားလူတွေနဲ့ စကားများသေးတယ်။ ပြီးမှ

မြို့ထဲကို ဆက်သွားတယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ ကလပ်ကို ရောက်ပြီး အစ်ကိုတို့ကုမ္ပဏီက အလုပ်သမားသုံးယောက်နဲ့ ထပ်တွေ့ပြီး ထပ်သောက်တယ်။ ပြီးတော့ နိုက်ကလပ်ဆိုတော့ ကကြတာပေါ့။ အဲဒီနေ့က သောကြာညပါ။

ညဆယ့်နှစ်နာရီကျော်တော့ အလုပ်သမားတွေထဲက တစ်ယောက်က စနေနေ့ မနက်မှာ အလုပ်ဆင်းရမှာနဲ့ ပြန်ရအောင်ခေါ်တဲ့အခါ ခုန တော်တော်မူးနေပြီဖြစ်တဲ့ အလုပ်သမားလေးဟာ မလိုက်ဘဲ နေခဲ့မယ်လို့ ဆိုသတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျန်တဲ့သူတွေလည်း သူ့ကိုမစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ပြန်ခဲ့ကြတာ မနက်ကျမှ ရဲစခန်းက သူဌေးကိုဖုန်းဆက်လို့ အဲဒီအလုပ်သမားလေး ဒဏ်ရာရတာသိရတော့တယ်။

နောက်မှ သူ့ကိုပြန်မေးရင်း သိရတာက သူ့ဟာ နိုက်ကလပ်မှာမူးပြီး ကရင်းကျန်ခဲ့ရာကနေ ဘယ်လို

ဘယ်လို နိုက်ကလပ်ရဲ့ အဝေးမှာ ရောက်နေမှန်းမသိတော့ဘူးတဲ့။ သူနဲ့အလုပ်ကလူတွေ လမ်းခွဲခွဲချိန်က ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်ရှိပြီ ဆိုပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သတိရပြီး သွေးအိုင်ထဲလဲနေတာက မနက်လေးနာရီလောက်ရှိနေပြီတဲ့လေ။

ဒါနဲ့ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ပြေးပြီး နီးစပ်ရာတိုက်တွေပေါ် လျှောက်တက်လို့ တံခါးခေါက်တာ အိမ်တစ်အိမ်က အဘွားကြီးတစ်ယောက်က ခေါ်ထားပေးပြီး ရဲတိုက်အကြောင်းကြားပေးသတဲ့။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံး ရဲက ကုမ္ပဏီသူဌေးကို အကြောင်းကြားပေးတယ်တဲ့။

ရဲကစစ်တော့ အဲဒီအလုပ်သမားလေးဟာ သူဘယ်လိုလုပ်ပြီး နိုက်ကလပ်နဲ့ ဝေးရာကို ရောက်နေလဲဆိုတာ မမှတ်မိတော့ဘူးလို့ ပြောသတဲ့။ အစ်ကိုတို့ သုံးသပ်မိသလောက် ကလပ်မှာ မူးပြီးကရာကနေ မိန်းမကိစ္စပါချင်ပါ။ မပါလည်း အရမ်းမူးနေလို့ တခြားနေရာ ခေါ်သွားပြီး ထိုးကြိတ်ဩတ်လိုက်တယ် ထင်ပါတယ်။ သူကလည်း သူမူးပြီး ဘာဆင်လဲဆိုတာ မပြောချင်လို့ မမှတ်မိဘူးဆိုပြီး ပြောနေတာမျိုး ထင်ပါတယ်။

သူ့မျက်ခုံးရိုးမှာ ကွဲသွားသလို နောက်စေ့မှာလည်း ဆွဲထုန်ပါတယ်။ ချုပ်ရာတွေလည်း အများကြီးလို့ မြင်တဲ့သူတွေအထိ သိရတယ်။ ရဲကတော့ သူ့ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဘာမျှလုပ်လို့မရတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကုမ္ပဏီကတော့ မူးယစ်ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက်မျိုးနဲ့ ပြန်ပို့လိုက်လို့

ပြန်သွားရပါပြီ။

အဲဒီအလုပ်သမားလေးဟာ စင်ကာပူကို ရောက်တာမှ လေးငါးလလောက်ပဲရှိသေးပြီး အေးဂျင့်ဖိုးတောင် မကျေလောက်သေးပါဘူး။ ဘယ်သူမပြု မိမိမူပါပဲ။ အရက်သောက်ပြီး အချိန်တန် အိမ်မပြန်တဲ့ဒဏ်တွေ ခံရတာပါပဲ။

ညီငေးရေး---

တလောကတင် မြန်မာအိမ်ဖော်လို့ ယူဆရတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဘီရှန်းဆိုတဲ့ အရပ်ဘက်က တိုက်အောက်မှာ သေဆုံးနေတာတွေ့လို့ ရဲက စုံစမ်းစစ်ဆေးနေပါပြီတဲ့။

နိုင်ငံခြားမှာ အစ်ကိုတို့ မြန်မာတွေ အဆင်ပြေတဲ့ သူရှိသလို အသက်တွေပါဆုံးပါး၊ ခန္ဓာကိုယ်တွေ ထိခိုက်သူတွေပါ ရှိနေကြပါတယ်။ တချို့ကိစ္စတွေက ဘယ်သူမပြု မိမိမူဆိုသလို ကိုယ်ပြုလိုဖြစ်ရတာဖြစ်ပြီး တချို့ကိစ္စတွေကတော့ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလို့ ဖြစ်ကြရတာပါ။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်တိုင်းပြည်သာ တကယ်တိုးတက်လာရင် တစ်နေ့မှာတော့ အစ်ကိုတို့လို အင်ဂျင်နီယာတွေ အပါအဝင် အောက်ခြေအလုပ်သမားတွေ အိမ်ဖော်တွေပါမကျန် ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ဌာနေ ပြန်လာမှာပါလို့ ပြောရဲပါတယ်။

အခုတော့ ငွေလဲလှယ်နှုန်းထားဆိုတဲ့အောက်မှာ မိသားစုတွေ အဆင်ပြေအောင် တချို့တွေက ဘဝရော၊ အ

ရှင်တောင် မြင်းနှင့် ရသေ့မဂ္ဂဇာ

သက်ပါရင်းပြီး နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လုပ်နေကြရပါတယ်။ ကိုယ့်ပြည်ထဲမှာ လုပ်လည်းရတာပေါ့လို့ ပြောရင် သေချာတာ က နိုင်ငံခြားမှာရှာနေတဲ့ငွေလောက် မရနိုင်လို့ မိသားစုလည်း မဖူလုံသလို ကိုယ်တိုင်ရဲ့ နောင်ရေးအတွက်ပါ စုမိဆောင်းမိ ရှိချင်မှ ရှိမှာပါ။

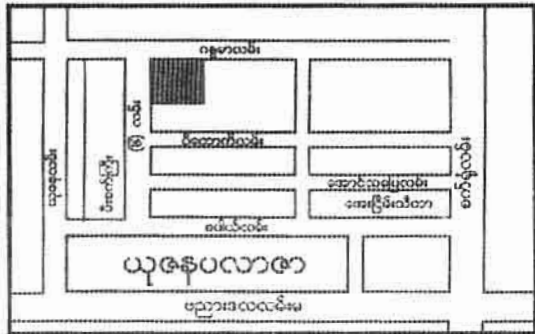
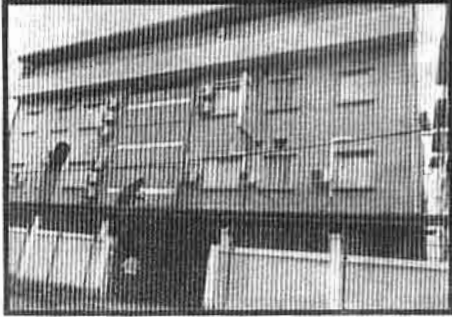
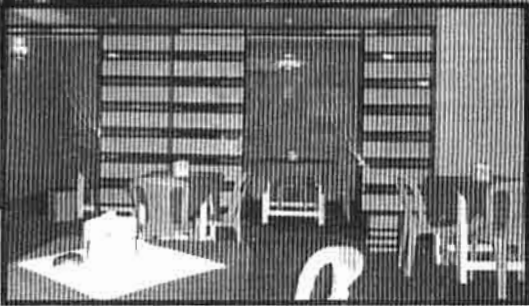
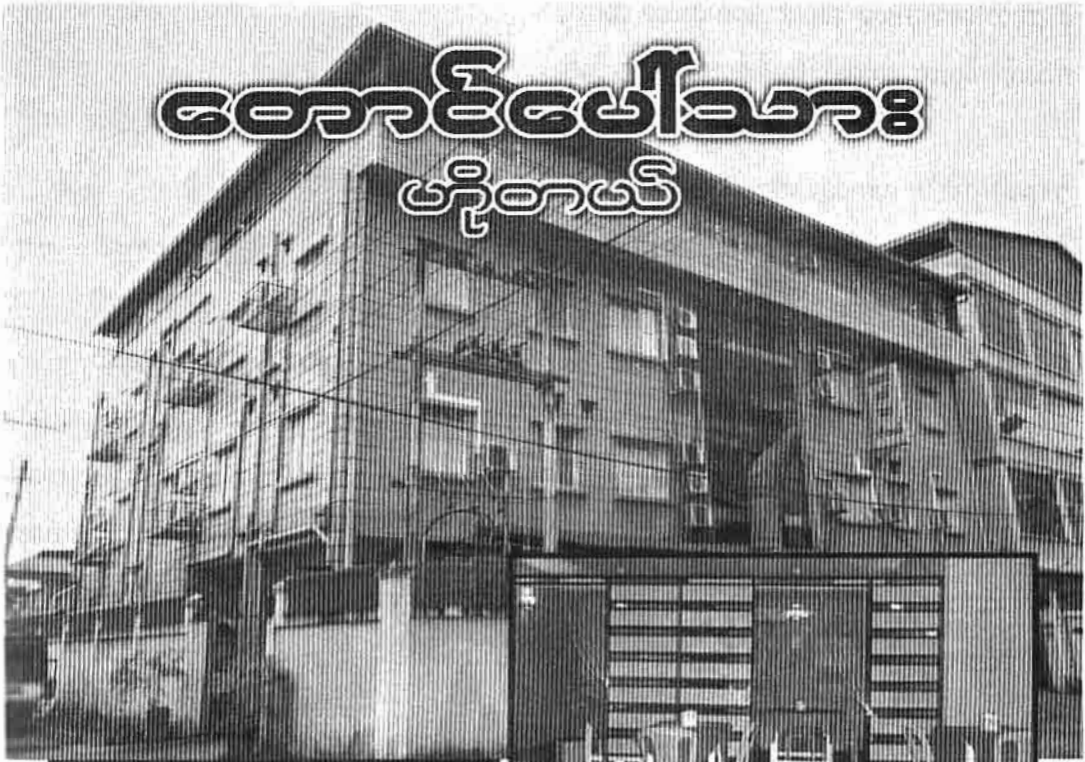
နိုင်ငံခြားမှာ ငွေလာရှာပြီး နိုင်ငံခြားမှာပဲ ငွေပြန် သုံးနေသူတွေ ဆိုတာကတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သိပ်အလေး အနက် မထားတဲ့ လူငယ်လေးတွေပါပဲ။ စင်ကာပူလို လုံခြုံ ရေးကောင်းတဲ့နိုင်ငံမှာတောင် မနေတတ်ရင် ဒီလိုဖြစ်တတ် တယ်ဆိုတာကို ဒီအလုပ်သမားက သက်သေပြသွားတာပါပဲ။ မလေးရှားမှာဆိုရင်တော့ သူ့အသက်ရှင်ဖို့တောင် အခွင့်အ လမ်း တော်တော်နည်းမယ်ထင်ပါတယ်။

ညီငွေးရေး----

ရှိတာလေးနဲ့ လှအောင်ဝတ်၊ ရတာလေးနဲ့ အောင်စားဆိုတာ တရားသဘောအရ မှန်ပေမယ့် တက်တက် ရှာနေတဲ့ လူငယ်တွေအတွက်ကျတော့ နည်းလမ်းမထူးဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း နိုင်ငံခြားဆိုတိုင်း သည်းခြေကြံ ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြားရောက်ပြီး ဆင်ခြင် တုံတရားမရှိတဲ့အခါ အခန့်မသင့်ရင် ဘဝတိုးတတ်သလို မကောင်းရင်လည်း အသက်ဆုံးတတ်တယ်ဆိုတာ သိနေ လို့ ဒီဆောင်းပါးနဲ့ သတိပေးလိုက်ရပါတယ်ကွာ။

ဆု
၂၂-၃-၂၂

တောင်ပေါ်သာ ဟိုတယ်

အမှတ်(R-1)၊ ဂနွမာလမ်း နှင့် (၆)လမ်းထောင့်၊ မင်္ဂလာဥယျာဉ်မြို့တော်အိမ်ယာစီမံကိန်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ။

ဖုန်း - ၂၉၂၉၉၂၊ ၂၉၆၈၄၆၊ ၂၉၉၂၆၈၊ ၂၀၅၈၅၄၊ ၂၀၅၄၀၄၊ ၂၀၅၈၈၉

နှလုံးသားရှုထောင့်
ဖြောင့်ချက်နှလုံးသား

ဝိန္တဝင်အလွမ်းနဲ့ ကဗျာနွယ် သံလွင်မိုး (မုက္ကမ)

ရွက်ဝါကြွေထူး နွေဦးအခါသထေမှာ ဥဩငှက်ကလေးတွေရဲ့ သီဆိုနေတဲ့ သံစဉ်အောက်မှာ
‘ကဗျာနွယ်’ ဆိုတဲ့ ကျွန်မရဲ့ လောင်ကျွမ်းတဲ့နှလုံးသားကို နွေဦးငှက်တွေက ပြန်စလို၊ လွမ်းရတဲ့ရာသီကို
ရောက်ခဲ့ပါပြီမောင်။

တာဝန်တွေကိုယ်စီနဲ့ ထမ်းဆောင်နေတဲ့ မောင်နဲ့ နွယ်ရဲ့ အချစ်ကံခရီးမှာ အနေဝေးနေကြလို့ ပြန်ဆုံဖို့အရေး ရင်မောစွာနဲ့ မျှော်ခဲ့ရပါတယ် မောင်။ မောင်နဲ့ နွယ် ဌာနတွေခွဲကြရတော့မှာမို့ နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ပုသိမ်မြို့ရဲ့ အနောက်ဘက်ခြမ်းက တောင်ကုန်းပေါ်က လွမ်းစေတီလေးကိုရောက်တိုင်း အမှတ်တရစကားနဲ့ လွမ်းလှပါပြီ မောင်ရယ်။

နွယ်နဲ့ မောင်တို့တစ်တွေ တာဝန်ကိုယ်စီနဲ့ဆိုတော့ ဘယ်လောက်ကြာကြာဝေးနေရမလဲ မသိဘူး နွယ်။ မောင် ထတော့ နွယ်ထက်အရင်ကျရာဒေသမှာ ထမ်းဆောင်ရမှာ ဆိုတော့ နွယ်တစ်ယောက်တည်း ဒီမြို့မှာကျန်ခဲ့ရမှာနော်။ နွယ်ရယ် မောင်တို့လို တပ်မတော်သားတွေဟာ ကျရာမှာ ထာဝန်ထမ်းဆောင်ရမှာ။ နွယ်က ကျောင်းဆရာမပဲ နားလည် သေးပါနွယ်လို့ နွယ်ရဲ့ ရှည်လျားတဲ့ ဆံနွယ်ကြော့ကြော့ ထေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ နမ်းရှိုက်ခဲ့တဲ့ မောင့်ရဲ့ ယုယ ကြင်နာမှုကို လွမ်းနေမိတယ် မောင်။ ဟုတ်ပါတယ် မောင် ကြော့ခဲ့သလိုပါပဲ မောင် ဘယ်မှာ တာဝန်ကျနေလဲ၊ နွယ်ကော ဘယ်ဒေသမှာ တာဝန်ကျနေလဲဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်

ယောက် မသိလိုက်ရတဲ့အဖြစ်မို့ ဝေးကွာနေခဲ့တာဟာ ခု ဆိုရင် နွယ်ရဲ့ အလွမ်းဗီမာန်ကြီးကနေ အလွမ်းနန်းတော် ကြီးဖြစ်လို့ နေပါပြီ။

နွယ်တို့ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ပုသိမ်မြို့ကိုရောက် တော့လည်း မောင့်သတင်းကို စုံစမ်းခဲ့ပါတယ် ခေါင်။ ဘယ် လိုမှ အစုရှာမရလောက်အောင် ဖြစ်နေရတဲ့ နွယ်မှာ ငိုချမိပါ တယ် မောင်ရယ်။ မောင်နဲ့ ဝေးနေခဲ့ရပေမဲ့ နွယ် နှလုံးသား မှာ မောင့်တစ်ယောက်တည်းအတွက် ထာဝရနေရာယူထား ပြီးသားပါ မောင်ရယ်။

ရွှေဥသြရဲ့ ကျေးဇူးတင်သံတွေကလည်း နွယ်ရဲ့စိတ် နွယ်ရဲ့နှလုံးသားတွေကို တသသနဲ့ လွမ်းလှပါတယ်။ ကြည့် စမ်းပါဦး မောင်ရယ်။ ဒီတောင်ကုန်းလေးမှာ တည်ထားတဲ့ လွမ်းစေတီလေးဟာ တကယ်ကြည်ညိုလှတယ်နော်။ နွေရဲ့ အလှကို ပေါ်လွင်အောင် ဖော်ကျူးနေတဲ့ ငုဝါဂန်းကလေး တွေနဲ့အတူ စိန်ပန်းနီနီလေးတွေကလည်း ကာရံထားလိုက် တာ။ ရွက်ဟောင်းကြွေပြီး ပြန်ထွက်လာတဲ့ ခြစ်မိန်းရောင် ရွက်သစ်ကလေးတွေတောင် တစ်စတစ်စနဲ့ ရွက်နုလေးတွေ ထွက်လာတဲ့ပုံက တကယ့်သာဘာပဲနော်။

နွယ်မှာ ဓာတ်ပုံကင်မရာ ပါလာရင် ဒီမှာ မောင့် ပုံလေးကို ရိုက်လိုက်ချင်တယ် မောင်လို့ နွယ်ပြောတော့ မောင် နွယ်ကို ပြန်ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။ “တကယ်ပါပဲကွာ၊ နွယ်ကလေး ကျောင်းဆရာမ ဒေါ်ကဗျာနွယ် မဖြစ်သင့်ဘူး။ ဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့ ဖွဲ့နွဲ့မှုတွေကလည်း ကဗျာဆန်လိုက် တာ။ စာရေးဆရာမပဲ လုပ်လိုက်ပါတော့နွယ်” လို့ ရယ်မော

ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ နွယ်ရဲ့ ဖောင်းအိနေတဲ့ ပါးနှစ်ဖက်ကို မောင် ဆွဲခဲ့တာ။ နွယ် အမြဲတမ်းအမှတ်ရပါတယ်။

မောင် ပြောခဲ့ဖူးပါသေးတယ်။ ကဗျာနွယ်ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့လိုက်အောင် ကဗျာဆန်ဆန်စကားတွေနဲ့ မောင့် နှလုံးသားကို ညှို့ယူနိုင်တဲ့ မင်းရဲအပြုံး၊ မင်းမျက်လုံးတွေ အောက်က ရုန်းထွက်လို့မရအောင် အညှို့ခံလိုက်ရပါတယ် ဒေါ်ကဗျာနွယ်တဲ့လား မောင်။ ခုတော့ နွယ်ရဲ့ ညွတ်ကွင်းက လွတ်ကင်းသွားလို့ ချိုမြိန်တဲ့ ရင်ခုန်သံအသစ်မှာ စံမြန်းခဲ့ပြီ လား။ မဟာဆန်တဲ့အလှတွေအောက်မှာ ဗျူဟာအသစ်နဲ့ အချစ်စစ်ကို တွေ့ခဲ့လို့ မှော်ဘုရင်မရဲ့လက်အောက်က ရုန်း ထွက်လို့ မရလို့ပါ နွယ်လို့ ဖြေရှင်းချက်တွေ ပေးဦးမှာလား မောင်ရယ်။ နွယ်ရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေက မောင့်အတွက် ရပ်တန့် သွားမှာမဟုတ်သလို၊ ချစ်မြဲချစ်ဆဲပါပဲ မောင်။ အိပ်မက်တွေ မက်ခဲ့ပေမဲ့ မောင့်ကိုလွမ်းတဲ့ စိတ်က ဖြေသိမ့်လို့မရအောင် ပိုမိပါတယ်။

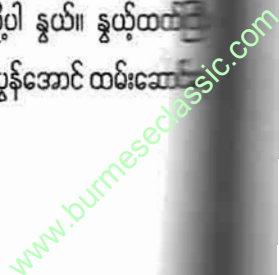
ခုဆိုရင် ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလတွေရှိနေပြီလဲ။ နွယ်သူငယ်ချင်း ဆင့်ဆင့်ဆိုရင် နွယ်နဲ့မောင် ချစ်သူတွေဖြစ် ခဲ့ကြတဲ့ အချိန်ကတည်းကပဲ အိမ်ထောင်ကျသွားခဲ့တာ ခုဆို ရင် ဆင့်ဆင့်ရဲ့ သားတောင်ယူမယ်ဆိုရင် မိန်းမယူလို့တောင် ရနေပြီ။ မောင် မှတ်မိမှာပါလေ။ နွယ်ရဲ့ သူ့စွာတရားတွေဟာ မောင့်အပေါ် ဘယ်လောက်ထိ နက်ရှိုင်းခဲ့လဲ ချစ်ခဲ့လဲဆိုတာ အချိန်တွေကတစ်ဆင့် နှစ်တွေက ပေးဆပ်ခဲ့တာ ဘယ်အ ချိန်ရှိနေပြီလဲ မောင်။ နေ့စဉ်နှစ်တိုင်း ကျောင်းသူကျောင်း သားတွေနဲ့ အချိန်ကုန်ခဲ့တဲ့ 'ကဗျာနွယ်' ကတော့ ကျောင်း

တွေပိတ်တိုင်း နွယ်သိပ်ချစ်ရတဲ့ မောင်ဆိုတဲ့ တစ်ချိန်တုန်း က တပ်ကြပ်ကြီး စိုးမင်းကို တွေ့လေမလားရယ်နဲ့ ဆုံတွေ့ နေကျ လွမ်းစေတီလေးမှာ မျှော်နေခဲ့ပါတယ်။

မျှော်ရှာသူ ပေါ်မလာပြန်တော့လည်း ငိုရှာစွာနဲ့ နောက်ပြန်လှည့်ခဲ့ကာ တာဝန်ကျရာမှာပဲ မျှော်မိမှာပါ မောင် ရယ်။ အချိန်ကာလအကြာမှာ စံပြုစရာ ဇနီးတစ်ယောက်ရှိနေ လောက်ရင်တော့ နွယ်နှလုံးသားကို မေ့ဆေးပေးလို့ မရပေ မဲ့ နာကျင်မှု ဝေဒနာကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်လို့ ထုံဆေးလေး တော့ ပေးပါမောင်။ မောင့်အတွက်တော့ မေ့ဆေးရှိခဲ့စေမဲ့ နွယ်အတွက် ဘယ်လိုမျှ မေ့မရလို့ပါ မောင်။ အချစ်ဦးထို မြေးဦးရတောင် မမေ့ဘူးဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားရှိပါတယ်။ နွယ် အတွက်တော့ နွယ်ရဲ့ အချစ်ဦးကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်မိ လို့ အပျိုကြီးဘဝနဲ့ပဲ ထာဝရချစ်လျက်ချစ်မြဲနဲ့ နောင်ဘဝ တိုင် မမေ့နိုင်တာကိုတော့ နွယ်ကိုယ်နွယ် ယုံကြည်ပါတယ် မောင်ရယ်။

အကြောင်းစုံလေး သိခွင့်ရမယ်ဆိုရင် နွယ်ထက် ယောက် ရှုထောင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်းမှတစ်ဆင့် မျှော်လင့်နေမိ မယ်။ အစဉ်ထာဝရမို့ ခစားမည့်သူရှိနေခဲ့ရင်လည်း တစ်ခတ် သတ် အချစ်မျိုးနဲ့ နွယ်တစ်ယောက်တည်းချစ်နေရမိ တော်ပါပြီ။ မောင်နဲ့အတူ ထာဝရဘုရင်ရဲ့ ဇနီးသခင်မဖြစ်မီ နေပါစေတော့ မောင်။ အချစ်ကံမလှလို့ အပျိုကြီးဘဝနဲ့ တာဝန်တွေကို ပြီးဆုံးအောင် ကဗျာနွယ်ထမ်းဆောင်ပုံက

အဆက်အသွယ်မရလို့ပါ နွယ်။ နွယ်ထက် ပိုလေးတဲ့ တာဝန်ကို မောင်က ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်

ရလို့ နားလည်ပေးပါ နွယ်ဆိုရင်လည်း ဝမ်းသာနေမှာပါ မောင်ရယ်။ စိန်ပန်းနီနီတွေက မောင်နဲ့နွယ်ကို နီမိတ်ပြခဲ့တာ လား။ ဝေးကွာခဲ့တဲ့ အချိန်ကာလကို စဉ်းစားကြည့်ရင် မောင် မေ့လောက်ပါပြီ။ နွယ်ကတော့ ဘယ်လိုမှ မေ့မရနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

လွမ်းသမျှကို ကန္တာရသောင်ပြင်လို ပူလောင်လှတဲ့ နွယ်ရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေ လောင်ကျွမ်းခဲ့ပါပြီ မောင်။ ဘယ် အချိန် ဘယ်သွားသွား တပ်မတော်သားတွေကိုမြင်တိုင်း “ဒီ တပ်စုမှာ မောင်ပါလာမလားရယ်နဲ့ ကြည့်ခဲ့ရ ရှာခဲ့ရတာလည်း အရူးတစ်ယောက်လိုပါပဲ မောင်ရယ်။ နွယ်ရဲ့ အချစ်ဦးမို့ ရူး သွပ်ခဲ့တယ်လို့ လှောင်ပြောင်ကဲ့ရဲ့ရင်လည်း နွယ်ခံခဲ့ပါတယ်။ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုလေးတွေနဲ့ နွယ်တစ်ယောက် ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသမှာ တာဝန်ကျနေလဲလို့တော့ မေးမြန်းမိပါရဲ့လား။ နွယ်မှာတော့ မိန်းမသားတန်မဲ့ စုံစမ်းခဲ့တဲ့ ရှက်ရမှန်းတောင် သိခဲ့ပါဘူး မောင်။ အိပ်မက်ဆန်တဲ့ နွယ်ရဲ့ နှလုံးသားရင်ခုန် သံတွေ ဘယ်နေ့ရပ်တန့်သွားမလဲဆိုတာ နွယ်တစ်ယောက်

မသိခဲ့ပါဘူး။ ချစ်ကံမကုန်လို့ ပြန်ဆိုရမယ်ဆိုရင်တောင် နွယ် ရဲ့ မဟောင်းနှမ်းတဲ့ နှလုံးသားက လွမ်းချင်းဇာတ်လေးက ပြချင်ပါတယ်။ နွယ်တို့ အိမ်နားက အပျိုတိုင်းကြီးတောင် လေးဆယ်ကျော်အချစ်ချင်းဆုံလို့ ရင်ခုန်သံတွေကို ဖြတ် ကျော်ခဲ့သေးတာပဲ မောင်။ နွယ်ကော မောင့်အတွက် ဖြစ်မ လာနိုင်ဘူးလား။

အလွမ်းပေါင်းများစွာအတွက် လွမ်းသမျှကို ထောင်ချီလို့ မိုင်ချီဝေးတဲ့သူအတွက် ဂန္ထဝင်အလွမ်းများနဲ့ အတူ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ချစ်သွားနေမယ့် ကဗျာနွယ်ရဲ့ ရင်ကို နွေဦးရဲ့ လေပြည်တွေက အေးမြခဲ့ပေမဲ့ ပူလောင်တဲ့စိတ်တို့ ကလည်း မျှော်ငေးလို့ ပြန်တွေးမိပါရဲ့ မောင်ရယ်။ ကာလတွေ ဘယ်လိုကြာကြာ ဖျောက်ဖျက်လို့မရတဲ့ နွယ်ချစ်သူရဲ့ ပုံရိပ် ကို နွယ်မမေ့နိုင်ပါဘူး မောင်။ ထိုင်း-မြန်မာနယ်စပ်ဒေသက ဝေါလျော့ကလေးမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ ကျောင်း ဆရာမလေး ကဗျာနွယ်ရဲ့ နှလုံးသားကို လျစ်လျူရှုထားတော့

မှာလား မောင်။ တစ်ခါလောက်တော့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ချင် ပါတယ်။ ကံတရားက ပေးလာခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ နွယ်ဝမ်းသာလျော်ရွှင်မိမှာပါ မောင်။ မဟောင်းနှမ်းတဲ့ နှလုံးသားက တမ်းတမိတယ်ဆိုတာ ယုံပါတော့လား မောင်ရယ်။ အတိတ်ကံက ပေးလာခဲ့လို့သာ မှတ်ပါတော့မယ်။ မြေနီနီ ပိတောက် လမ်းက စောင့်မျှော်ခဲ့တဲ့ နွယ်ကို တုံ့ပြန်ဆက်သွယ်ပါလား မောင်။
အနှိုင်းမဲ့စွာနဲ့ အချစ်ဂန္ဓဝင်ရှင်မလေး ကဗျာနွယ်။

**မောင့်ရဲ့နွယ်
သံလွင်မိုး (မုတ္တမ)**

ကဲ သံလွင်မိုး (မုတ္တမ)ရဲ့ “**ဂန္ဓဝင်အထွမ်းနဲ့ ကဗျာနွယ်**” ဆိုတဲ့ နှလုံးသားရှုထောင့်ထဲက “**ကဗျာ နွယ်**”ရဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေကို **မောင် (ခ) ထပ်ကြပ်ကြီး စိုးမင်း**က ဘယ်လို ပြန်ပြီးဖြေရှင်းမလဲ။ “**မောင့်**”ရဲ့ ကိုယ်စားကိုယ်ထူးခံစားပြီး (၁၁-၆-၂၀၁၄)ရက်နေ့ နောက်ဆုံးထားကာ ရေးသားပေးပို့ကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါတယ်။

မောင်ငြိမ်းသူ (ကြို့ပင်ထောင့်)
တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ
ရှုထောင့်မူဒင်းနှင့်ရသေ့စာပေ

ရှုထောင့်ပျောင်းနှင်ရသစ်ပစ္စည်း

နှလုံးသား ရှုထောင့်၊
ဖြောင့်ချက်နှလုံးသား
တာဝန်ခံအယ်ဒီတာရဲ့
သုံးသပ်ချက်

“ပဏာမရွေးချယ်စိစစ်ချက်”

၂၀၁၃ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလထုတ်၊ မူဝါဒရှုထောင့်ရသစ်ပစ္စည်းထဲမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ “နေရဲ (ဗန်းဖော့)”ရဲ့ “ထျီပျတ်အချစ်ရဲ့လျှောက်ထဲချက်” ဆိုတဲ့ နှလုံးသားရှုထောင့်ထဲက “မောင်မောင်”ရဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေကို “ထား”ရဲ့ ဆိုက်စားကိုယ်ပွားခံစားပြီး ဖြေရှင်းပေးထားသူတွေထဲက ပဏာမရွေးချယ်ထားတဲ့ (၁၀)ဦးရဲ့ စာရင်းကို ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်-

- (၁) ခင်ခင်သော် “မျိုးသိပ်နိုင်လွန်းသူ”
- (၂) စံမျိုးဝေ “ရှိပါစေတော့”
- (၃) ကြော့ကေခိုင် “ဝင့်ကြွေးရှိကျေပါစေ”
- (၄) မေမြတ်နိုးသိမ့် “မျှတတဲ့ ဝေဒနာ”
- (၅) ကေရီသက်ထား “မှားမိဝန်တာ”
- (၆) ထိတ်ထားဇင် “အချိန်မီ”
- (၇) နှင်းစံပယ် “တောင်းဆုဆိုလည်း”
- (၈) သီတာဦး “ယိုးမယ်စွဲပဲပါနဲ့နော်”
- (၉) ဥမ္မာခင် “မကြင်လို့မဟုတ်ပါ”
- (၁၀) မိုးစက် (၂၀၁၃) “သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ခေါ်ပါ”

“ပြန်လည်စိစစ်သုံးသပ်ချက်”

စာမူများပေးပို့ကြပါတာ ဖြောင့်ချက်နှလုံးသားကဏ္ဍဆိုပါက ဘယ်လထုတ် ဘယ်သူရေးသားထားတဲ့ နှလုံးသား ဆိုတဲ့ ပြန်လည်ရေးသားထားတာပါလို့ စာမူထိပ်မှာ အမြဲတမ်းရေးသားပေးကြပါ။

- ခင်ခင်သော် “မျိုးသိပ်နိုင်လွန်းသူ”
ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်သင့်ပေမဲ့ အရေးအသားက ပြေပြစ်မှုအားနည်းနေပါတယ်။
- စံမျိုးဝေ “ရှိပါစေတော့”

တင်စားဖွဲ့ခဲ့တာသင့်ပါတယ်။ ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်မှာ အနည်းငယ်လွဲချော်နေပုံ တယ်။

(၃) ကြော့ကေခိုင်

“ဝင့်ကြေးရှိကျေပါစေ”

ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက် တောင်းပေမဲ့ စကားပြောတွေနဲ့ စကားပြောတွေ ရောနှောသွားထားလို့ ရှုပ်ထွေးနေပါတယ်။

(၄) မေမြတ်နိုးသိမ့်

“မျှတတဲ့ ဝေဒနာ”

နှစ်ဦးစလုံး ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားနေရလို့ အချိန်နဲ့ ကုစားပါလို့ ဖြေရှင်းထားတာ သင့်တယ်။

(၅) ကေရီသက်ထား

“မှားမိဝန်တာ”

အရေးအသားပြေပြစ်ပေမဲ့ ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်က ရိုးစင်းလွန်းနေပါတယ်။

(၆) ထိတ်ထားဇင်

“အချိန်မီ”

အတွေးက လေးစားစရာပါ။ ဒါပေမဲ့ အရေးအသားမှာတော့ ပြေပြစ်ချောမွေ့ အနည်းနေပါတယ်။

(၇) နှင်းစံပယ်

“တောင်းဆုဆိုလည်း”

“မျက်တောင်အောက်က မပျောက်စေလို တောင်းဆုဆိုလည်း” ဟူသော မာသလက်နဲ့ အစချီလာပြီးမှ နိဂုံးဝိုင်းမှာ အားနည်းသွားပါတယ်။

(၈) သီတာဦး

“ထိုးဝယ်စွဲငဲ့ပါနဲ့နော်”

ခေါင်းစီးလေးကို သဘောကျပါတယ်။ ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်က ပီပြင်မှုမရှိပါ။

(၉) ဥမ္မာခင်

“မကြင်လိုဖေ့ထုတ်ပါ”

ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်ကရှုပ်ရှင်ပီဒီထိုဇာတ်လမ်းဆန်နေပါတယ်။ ယုတ္တိတင်နေပါတယ်။

(၁၀) မိုးစက် (၂၀၁၃)

“သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ခေါ်ပါ”

ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်က ပြေပြစ်ချောမွေ့ပြီး သဘာဝယုတ္တိလည်းရှိပါတယ်။

“အကြိုက်ဆုံးဖြောင့်ချက်နည်းသားပိုင်ရှင်”

ဒီလအတွက် အကြိုက်ဆုံးဖြောင့်ချက်နည်းသားပိုင်ရှင်အဖြစ် “မိုးစက်(၂၀၁၃)” ကို ရွေးချယ်လိုက်ပါသည်။ ထို “မိုးစက် (၂၀၁၃)ရဲ့ သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ခေါ်ပါ” ဆိုတဲ့ ဖြောင့်ချက်နည်းသားကို ခံစားကြည့်ကြပါစို့။

စောင်ငြိမ်းသူ (ကြို့ဝင်သော

တာဝန်ခံအထူး

ရှုထောင့်မူရင်းနှင့်ရသစုံ

ဖြောင့်ချက်နုလုံးသားကဏ္ဍ

သူငယ်ချင်း လိုပဲ့ ဆက်၍ခေါ်ပါ

မိုးစက် (ဥပဒေ)

မောင်မောင်ရေ---

ဆန်းကြယ်လှတဲ့ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ကြိတ်မှိတ်ထားရတာ အင်မတန်မှ ခက်ခဲပင်ပန်းလှပါတယ်တဲ့လား။ ရင်ထဲက သံယောဇဉ်ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေအားလုံး အဆုံးအစမဲ့ပုံအပ်ခဲ့ပါ 'ထား' တဲ့လား မောင်မောင်ရယ်-ဟင်---

တကယ်ဆို မိုးလွန်မှထွန်ချ၊ နေဝင်မှစပါးလှန်း၊ အခါလွန်ကာမှ ရွာတဲ့မိုးလို အပြောအဆိုတွေ မပြတ်သားခဲ့ တော့လည်း နှစ်ဦးသားရဲ့ ရင်ခွင်မှာ အကြင်နာစကားလေး တွေ ခန်းခြောက်ခဲ့ပြီပေါ့။ လမ်းပျောက်ခဲ့တဲ့ ‘ထား’ တို့နှစ်ဦးရဲ့ ချစ်ခြင်းသံယောဇဉ်တွေကို ပြောပြရရင် ဟေမန်မှာကျတဲ့ နှင်းစက် မျက်ရည်စက်လက်ဖြစ်သွားမှာပေါ့ မောင်မောင် ရယ်။

တကယ်ဆို မျက်လုံးချင်းသာ စကားပြောနေတဲ့ ‘ထား’ တို့ နှစ်ဦးမှာ ဘယ်သူက တရားဝင်ဖွင့်ပြောလို့ ဘယ် သူက တရားဝင်လက်ခံခဲ့သလဲ။ စဉ်းစားပါဦး မောင်မောင် ရယ်။ ‘အသည်းလွှာမြေဝယ် အမြစ်ဖြာယက်သွယ် အချစ် ညှာစက်ကာနွယ် မာလာပင်နန်း ချစ်ပန်းပွင့်ဦးစ အရွယ်က ချူလာတော်မူနိုး မျှော်ကိုးကာ ပူဗျာပါကြွယ်’ ဆိုတဲ့ အဆို တော်ကြီး ဦးမောင်မောင်ညွန့်ရဲ့ သီချင်းထဲကလို ‘ထား’ အ နေနဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဖွင့်ပြောနိုးနိုး စောင့်စားခဲ့ရတဲ့ အချိန် တွေ မနည်းခဲ့ပါဘူး။ သစ္စာတိုင် ပန္နက်အခြေဦးရယ်နဲ့ အနှစ် တရာတိုင် ပျက်သွေဘူးရယ်လို့ ရင်ထဲမှာ ရည်စူးထားပေမဲ့ ကြည်နူးစရာတွေကိုတော့ မပေးခဲ့ပါလား မောင်မောင်ရယ်။

ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားချင်း သိနားလည်ခဲ့တဲ့ ‘ထား’ ကတော့ နှင့်ရဲ့အခက်အခဲတွေကို နှင့်ရဲ့ တွေဝေမှုတွေကို နားလာညှံပေးခဲ့တယ်။ နှင့်ရဲ့ မပြတ်သားတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ရောပေါ့။ နားလည်ပေးတယ်ဆိုတာကလည်း အခြေအနေ အတိုင်း အတာ တစ်ခုအထိပါမောင်မောင်။ နှင့်ရဲ့ မပြတ်သား

တဲ့ စိတ်တွေ၊ တွေဝေနေတဲ့စိတ်တွေကြောင့် တိုနှစ်ဦးဝေးထွာ ခဲ့တယ်ဆိုရင် နှင့် ငြင်းဦးမှာလား ဟင်။ နှင့်နဲ့အတူ နှင့်ရဲ့ အခက်အခဲတွေကို လက်တွဲဖြေရှင်းပေးချင်လွန်းလို့ မိန်းမ လေးတန်မဲ့ ရေလာမြောင်းပေးစကားတွေရော မြင်းကမလှုပ် ခုံတလှုပ်ပေမဲ့ နှင်ကတော့ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ခဲ့ဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ အရည်အချင်း မျိုး နှင့်မှာရှိတာပဲ။ နှင် ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ မျိုသိပ်ထား ရတဲ့ ခံစားချက်တွေကို ရင်ဖွင့်ပစ်လိုက်စမ်းပါ မောင်မောင် ရယ်ဆိုတဲ့ ငဲ့ရဲ့စကားကို နားမဝင် ငါထင် ငါတုတ် ငါလုပ်တာ မှန်ဆိုတဲ့ နှင့်ရဲ့ အတ္တအောက်မှာ ငဲ့ရဲ့ စကားလုံးတွေပျောက် ဆုံးခဲ့ပြီပေါ့။ အခုတော့ စစ်မရောက်ခင်မြားကုန်ပြီး သူ့နိ ပြေးမှ ထိုးကွင်းထဲတဲ့ နှင့်ရဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေကို ငါ ဖြေရှင်းဖြေ

မယ်။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းကနေ ကျောင်းပြီးလို့ ခု အခြေအနေမရောက်ခင်အထိ နင့်ရဲ့မေတ္တာကို ငါ့မျှော်လင့်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာငါ့ရဲ့ အပွင့်လင်းဆုံး ဝန်ခံချက်ပါ။ နင့်ရဲ့နှုတ်ဖျားက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းကြားရဖို့အတွက် နင့်ရဲ့အနားမှာ ရှိနေပေမဲ့လည်း ကြွေလွင့်တာ သွားရော နမ်းဖို့ပင်ဝေးလို့ ကောက်မယူခဲ့ပေဘူး။ နင်ပြောခဲ့သလိုပဲ မောင်မောင်။ ငါဟာ ဂုဏ်တံတိုင်း ငွေတံတိုင်းတွေနဲ့ ကာရံထားပေမဲ့ ငါ့နှလုံးသားက ဖြူစင်တယ်။ နောက်ပြီး ငါ့ရဲ့ မိဘတွေက နင်နဲ့ခေါ်ပြောဆက်ဆံသွားလာနေတာကိုလည်း အပြစ်

မပြောခဲ့ပါဘူး။ အပြစ်လည်းမမြင်ခဲ့ပါဘူး။ သမီးမိန်းကလေးငါ့အတွက် လွတ်လပ်တဲ့ ရွေးချယ်ခွင့်ပေးထားပါတယ်။ အဲဒီလွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားတာကလည်း အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုထိပေါ့။ ငါ့ရဲ့ မိဘတွေကပြောတယ်။ “သမီးတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ အချိန်တန်လို့ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ရသလို သမီးကညာအခါမလင့်စေနဲ့ဆိုတဲ့ စကားလေးရှိတယ်။ အဲဒီအတွက် သမီးမှာ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ချစ်သူရှိရင် အမေတို့အဖေတို့ကိုပြောပါ။ တကယ်လို့ သမီးမှာ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ချစ်သူရည်းစားများ မရှိသေးရင် အမေတို့ သဘောကျတဲ့ သူနဲ့ပေးစားရလိမ့်မယ်တဲ့” မောင်မောင်-----။

အဲဒီစကားတွေကြားပြီးကတည်းက နင့်ရဲ့မေတ္တာတို့ နင့်ရဲ့အချစ်တွေကို ငါ့အစွမ်းကုန်မျှော်လင့်ထားခဲ့ပါတယ်။ တစ်နေ့ပြောနိုး၊ တစ်နေ့ပြောနိုးနဲ့ စောင့်လာခဲ့တာ အချိန်တွေ၊ ရက်တွေ၊ လတွေသာကြာရော မျှော်လင့် ဘဲသူသာလည်တိုင်သာရှည်ရော နင့်ဘက်က ဘာမှဖွင့်ပြောလာခဲ့တာ မရှိခဲ့ပေဘူး။ ဒီအကြောင်းအရာတွေကို နင့်ဆီမှာ ရင်ဖွင့်ချင်လွန်းလို့ နင်နဲ့ဆုံတဲ့အခါတိုင်း ပြောဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တမ်းဆိုတော့အချိန်မှာ နင့်မျက်နှာပေါ်မှာ တွေ့တဲ့ စိတ်တွေပေါ်နေတာရယ် နောက်ပြီး မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ ငါက ငါ့မှာဒီလိုအခက်အခဲတွေ ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါကြောင့် နင်ငါ့ကိုချစ်တဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောပါလို့ ငါက ဘယ်လိုပြောလို့ရမလဲ မောင်မောင်။ ဒါကြောင့် “နင့်ရဲ့အခက်အခဲတွေကို နားလည်ပါတယ်။ နင့်ရဲ့ မျိုသိပ်ထားတဲ့ အကြောင်းအရာ

တွေကို ငါ့ကို ရင်ဖွင့်ပြောပြပါ။ နှင် ဒီအတိုင်း မျိုသိပ်သွားရင် နှင်နဲ့ငါ ဝေးကြရမယ်လို့” ပြောတဲ့စကားတွေဟာ နှင်အတွက် အရိပ်ပြရင် အကောင်မြင်မယ်လို့ ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်မယ်ထိုင်လို့ ငါ ပြောပြခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ ဒီစကားတွေကို နှင် နားမလည်တာလား။ နားမလည်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ရဲ့ ဂုဏ်၊ ငါ့ရဲ့မိဘတွေကြောင့် ချေအီးချေလန်ပြီး မပြောရဲတာလားဆိုတာတော့ နှင်ပဲအသိဆုံးဖြစ်မှာပါ။ ဒီလောက်အခွင့်အရေးတွေ ပေးထားတဲ့ကြားက ဖြစ်မလာခဲ့တာ ငါ့ရဲ့ကံပဲလို့ မှတ်ယူလိုက်ပါမယ် မောင်မောင်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ မောင်မောင်။ ၂၀၀၉ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ (၉)ရက်နေ့မှာ နှင်ရဲ့ ညီမ ယောကျ်ားနောက်လိုက်၊ နှင်အမေလည်း နှလုံးရောဂါနဲ့ ဆုံးတဲ့နေ့မှာပဲ ငါလည်း ငါ့မိဘတွေ သဘောကျတဲ့သူနဲ့ နားဖောက်စေ့စပ်ပြီးသွားခဲ့ပါပြီ။ နှင်ညီမတွေအတွက် နှင်အမေအတွက် နှင် စိတ်ဆင်းရဲရတာ သောကရောက်ရတာ တွေကို နှင်ပြောပြမှ ငါသိခဲ့ရတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်မချစ်မနှစ်သက်တဲ့သူရဲ့ ရင်ခွင်မှာ တစ်သက်လုံး နေရမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးစိတ်ကြောင့် ငါ့အခန်းထဲမှာပဲ တိတ်တိတ်ကျိတ်ပြီး ငိုရတဲ့ရက်တွေများခဲ့လို့ပါပဲ။ အဲဒီအတွက် နှင်နဲ့ ဆုံတွေ့တဲ့အချိန်မှာ ငါ နောက်ပြန်ကျောခိုင်း လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ငါ့ရဲ့အပြုအမူတွေအတွက် ငါ တောင်းပန်ပါတယ် မောင်မောင်။ စိမ်းကားသွားတာလားဆိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်နာသွားတာပါ။ စိတ်ပျက်သွားတာလားဆိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ဆိုးသွားတာပါ မောင်မောင်။ ထားလိုက်ပါတော့

တာ။ တိုရဲ့ နားလည်မှုအချိန်တွေက ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီပဲ။
တကယ်တမ်း နှင်ဆီပြန်လှည့်လာဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး မောင်မောင်။ တချို့ မိန်းကလေးတွေရှိပါတယ်။ မိဘတွေ စေ့စပ်ပေးတဲ့သူနဲ့ စေ့စပ်ပြီးမှ သူချစ်တဲ့သူနဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးပြီး မိဘမျက်နှာအိုးမဲတင်မက ကတ္တရာပါသုတ်သွားခဲ့တာတွေလေ။ ‘ထား’ ကတော့ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ့်အခက်အခဲကြောင့် ဒီလိုပြုလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်တာလတစ်ခုအထိ စောင့်စားခဲ့ပြီးမှ မဖြစ်ခဲ့တာတွေဟာ ကံကြမ္မာကြောင့်လို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်ပါတော့ မယ်။ ကံကြမ္မာကိုပဲ ယိုးမယ်ဖွဲ့လို့ အပြစ်တင်ပါတော့မယ် မောင်မောင်ရယ်။ နှင်က ငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောခဲ့သလို ငါကလည်း နှင်ကိုချစ်ပါတယ်လို့ မပြောရသေးတဲ့သူတွေပါ။ အဲဒီတော့ တို့နှစ်ယောက် သူငယ်ချင်းတွေပေါ့နော်။ ခုလို ဖြူစင်တဲ့သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်တွေကို မရောင်မပြောင်းတော့ဘဲ သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ ခေါ်ပြောသွားမယ်ဆိုရင် တို့နှစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြေဆေးတစ်ခု ဖြစ်နေတော့မှာပါ။

တစ်ချိန်က ‘ထား’

မိုးစထ်(၂၀၀၃)

စေတနာတကျချစ်

ကျော်ဇော်ဟိန်း (ဒေါ်ပုံ)

“စေတနာရဲ့တချေသည်”

ထွက်ဖော်နိး

နေတိုး၊ သက်မွန်မြင့်၊ စည်သူအောင်၊ ရန်အောင်၊
 ဇင် ဝိုင်း၊ စိုးမိုးကြည်၊ သန်းသန်းစိုး၊ ဦးဝင်းမြိုင်၊ ဟဲမီးဖြိုး၊
 ယွန်းယွန်း၊ ဆုထက်တုဠေ၊ ဆုဝတီ၊ မိုးကောင်းယံ၊ ရဲမာန်၊
 ဆုလဲ့ရတီ၊ ညီဂျော်၊ လှလှစိုး၊ ဒေါ်ထားအဖွဲ့၊ အက်စတာအဖွဲ့၊
 ကလေးသရုပ်ဆောင် ရဲထွန်းမြတ်အဖွဲ့တို့ နဲ့ ဒါရိုက်တာ
 ဝိုင်းက ပုညခင်ရဲ့ ဝတ္ထုကို ဇာတ်ညွှန်းခွဲပြီး ထားဝယ်ရုပ်ရှင်
 ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ဦးသန်းစိုး ထားဝယ်စီစဉ်ပေးမှုနဲ့
 “စေတနာရဲ့တချေသည်” လို့ အမည်ပေးပြီး ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား
 ရိုက်ကူးထားပါတယ်။ ကင်မရာ မင်းကိုတိုးနဲ့ ရန်ကုန်၊
 သန်လျင်ရိုက်ကွင်းများမှာ ရိုက်ကူးထားပြီး ဇာတ်ကား
 ကိုကျော်ခိုင်စိုးက တည်းဖြတ်ထားပါတယ်။ မိရာမိရ်က
 ဇာတ်ကားအတွက်နောက်ခံ သံစဉ်များ ဖန်တီး ဖြည့်ဆီး
 ထားပြီး ဇာတ်ဝင်တေးများကို မြင့်မိုရ်အောင်၊ စန္ဒရား
 တင်ဝင်းလှိုင်၊ မင်းသူရတို့ရေးစပ်ပေးထားကြပါတယ်။
 နေနေ၊ မိရာမိရ်၊ မင်းသူရတို့က သီဆိုပေးထားကြပါတယ်။

ကလေးဘဝကတည်းက ယောမင်းရဲ့အနိုင်ကျင့်မှု

ကို ခံခဲ့တဲ့ ကြွေရုပ်။ လှပပေမဲ့ ဆင်းရဲလှတယ်။ ကြွေရုပ်မိခင်
 ဒေါ်သန်းသန်း ကားတိုက်ခံရလို့ ဆုံးပါးသွားရှာတော့တယ်။
 လောကကြီးအလယ်မှာ အားကိုးရာမဲ့နေတဲ့ကြွေရုပ် ယော
 မင်းကြီး အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ရတယ်။

နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီး ယောမင်းနဲ့ကြွေရုပ်
 လူပျိုအပျိုများဖြစ်လာကြတယ်။ ယောမင်းရဲ့အနိုင်ကျင့်တဲ့
 စရိုက်၊ အရာရာကို ငွေနဲ့ဖြေရှင်းလို့ရတယ်ဆိုတဲ့ အသိ
 တရားတို့က မပြောင်းလဲဘဲ ပိုပြီးဆိုးလာတယ်။ ရည်းစား
 ပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ရဲ့ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းချ
 ယောမင်းရဲ့ ဝေယျာဝစ္စများကို လုပ်ပေးရနဲ့ ကြွေရုပ်ဆိုတာ
 ယောမင်းအတွက် လူဖြစ်လာရတဲ့ သူတစ်ဦးပမာဖြစ်နေ
 တယ်။ ဒေါ်လုံက “ယောမင်းက သနားစရာပါ” ဟု ဆိုတာ
 ယောမင်းဘဝကို ပြန်ပြောပြတော့တယ်။

ကျိုကျိုတက်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီး ဦးသီတရဲ့
 အိမ်မှာ ဒေါ်မေသီက အစေခံတစ်ဦးမျှသာဖြစ်တယ်။ ဒေါ်မေ
 သီက လှတယ်၊ တောင့်တယ်။ တစ်နေ့မမျှော်လင့်ဘဲ ဦးသီတ
 အရက်မူးပြီး ဒေါ်မေသီနဲ့မှားယွင်းမိတော့တယ်။ ဦးသီတ
 ရဲ့ကိုယ်ဝန် ဒေါ်မေသီလွယ်ထားရချိန်မှာ ဦးသီဟရဲ့ဇနီးပြန်

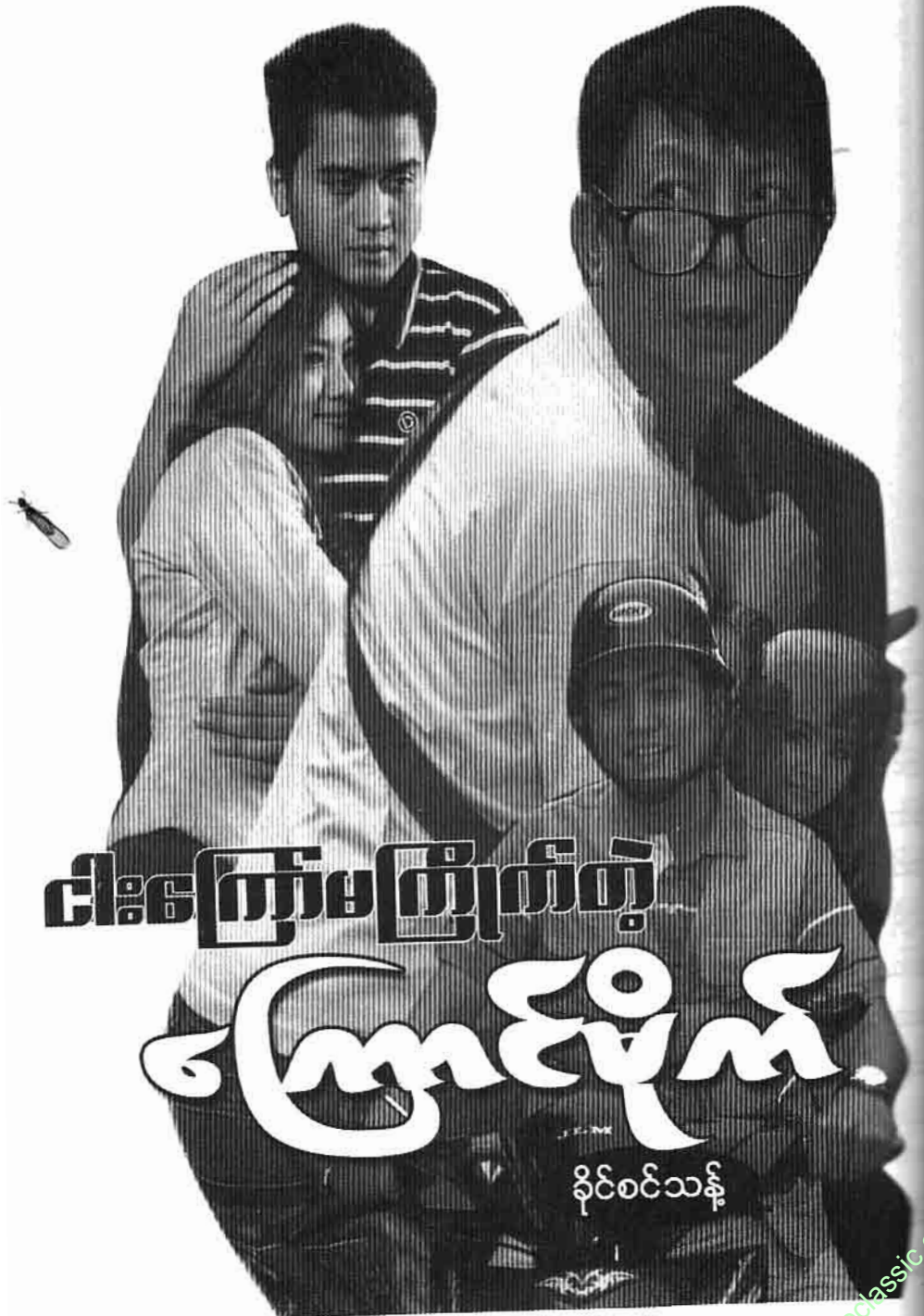
ဒေါ်ရှင်းသန်းကို အသိပေးမယ်ဆိုလို့ ဦးသီဟက ဒေါ်မေသီ တောင်းသမျှ ရွှေ၊ ငွေ၊ စိန်၊ ခြံတို့ကို ပေးလိုက်တယ်။ ကလေးမှာသူ့ရဲ့သွေးသားဖြစ်လို့ လူလားမြောက်ရန် ပြုစုပျိုး ထောင်ပေးဖို့ မှာကြားပြီး ကလေးကို သူ့ရဲ့အဖေအဖြစ် အသိပေးနိုင်စေမဲ့ သူ့ထံ လုံးဝလာရောက် မဆက်သွယ်ဖို့ သူ့ရဲ့မိသားစုအား မနှောင့်ယှက်ဖို့ သေချာ မှာကြားလိုက် တယ်။ ဒေါ်မေသီကလည်း ပညာနည်းပါးသူဖြစ်တဲ့ အ လျောက် ကလေးကိုမွေးဖွားပြီး သူလည်း နေချင်သလို နေတယ်။ သုံးချင်သလိုသုံးတယ်။ ဆုံးမမယ့်မိဘမရှိဘဲ မွေးဖွားလာတဲ့ ယောမင်းမှမဆိုးရင် ဘယ်သူဆိုးမှာလဲ။

ယောမင်းတစ်ယောက် သူ့အမေ နောက်အိမ် ထောင်ပြု ပြီး နိုင်ငံခြားကိုအပြီးထွက်သွားမယ်လို့ သိရချိန်မှာ အမေ့ကိုတားတယ်။ ရင်ဖွင့်တယ် မရ။ ဒေါ်မေသီက “ငှါဘဝ

သစ်ကို ငါတူထောင်ဖို့” လို့ ပြောတယ်။ ယောမင်း ကြွေရုပ် ကိုခေါ်ပြီး အမေ့ကို တားဖို့ အဖေဖြစ်သူ ဦးသီဟဆီ သူ ရောက်သွားချိန်မှာ ခြံကြီးထဲ ဦးသီဟက ညှော်ခဲပွဲ ကျင်းပ နေချိန် ဖြစ်တယ်။ ယောမင်းကို သူ့ရဲ့ သားအဖြစ် လူသိ မခံလိုတဲ့ ဦးသီဟက တပည့်များကိုခေါ်ကာ ထိုးကြိတ်ပြီး ခြံပြင်ကိုဆွဲထုတ်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ယောမင်းရင်တွဲ ရတယ်။

ကြွေရုပ်တစ်ယောက် ယောမင်းရဲ့ သံယောဇဉ် နှောင်ကြီးရဲ့ စက်ကွင်းကကင်းလွတ်နိုင်ပါ့မလား ဆိုတာ ကိုတော့ အဆင့် မြင့်ရုပ်ရှင်ရုံကြီးများမှာ ရုံတင်ပြသတဲ့အခါ ဆက်လက်ကြည့်ရှုခံစားရတော့မှာဖြစ်ပါတယ်။

ကျော်ဇောထိန်း (ဒေါ်ရံ)

ငါးကျွမ်းကြိုက်တဲ့

မြေငိုက်

ခိုင်စင်သန်း

“ငါးကြော်မကြိုက်တဲ့ ကြောင်မိတ်”

ခိုင်စင်သန့်

ကိုသီကိုဟက ဇာတ်ညွှန်းရေးဖွဲ့ထားပြီး ဒါရိုက်တာ သီဟကျော်စိုးက မာန်ထက်ချီ ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးအတွက် မစန်းစန်းဝင်း(မော်လမြိုင်)စီစဉ်ပေးမှုဖြင့် “ငါးကြော်မကြိုက်တဲ့ ကြောင်မိတ်”ဟု အမည်ပေးပြီး ပုံဖော်ရိုက်ကူးထားပါသည်။

ဇာတ်ကားကို ထွင်အာတာဦးက မာန်ထက်ချီ ဗီဒီယိုစက်ဖြင့် တည်းဖြတ်ပေးပြီး နောက်ခံသံစဉ်များကို သာသာဦးက ဖန်တီးမှုများဖြင့် ဖြည့်ဆည်းပေးထားပါသည်။

ကျရာဇာတ်ရုပ်အောင်ဟိန်းဝေယံ၊ မေကဗျာ၊ ရွှေစင်၊ ကျော်ထူး၊ ဝမ်းပုံလေးတို့ နှင့် ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရန်များပါဝင် ထားကြသည်။

ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ “ထက်မြတ်အောင်”သည် နယ် မြို့တစ်မြို့သို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရင်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ရူးမလေး ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် “ချစ်စမ်းခင်”နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။ ချစ်စမ်းခင်သည် ဒါရိုက်တာ ထက်မြတ်အောင်တို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူး၍ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်ကြရန်စီစဉ်ကြသည့်အခါ တစ်ပါတည်းလိုက်ခဲ့တော့မည်ဟု ပူဆာသည်။

ချစ်စမ်းခင် ရန်ကုန်သို့ လိုက်ပါလျှင် ဒါရိုက်တာ အိမ်မှာ တည်းခိုနေစေပါက ဒါရိုက်တာ ထက်မြတ်အောင် အဖို့ ဇနီးသည် ခင်ထားရီနှင့် အလျင်ဦးဆုံးရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမည်မှာ မလွဲပါ။ ခင်ထားရီက လင်တော်မောင် ဒါရိုက်တာထက်မြတ်အောင်ကို ချစ်လို့ သာငွေထုတ်ပေးပြီး ရုပ်ရှင်

ကုမ္ပဏီထောင်ကာ ဒါရိုက်တာ လုပ်စေခြင်းသာဖြစ်သည်။ အမှန်တော့မနှစ်သက်ပါ။ သူလွန်စွာမှ ချစ်ရသော ဒါရိုက်တာ ထက်မြတ်အောင် မင်းသမီးတွေနှင့် နီးစပ်သွားမှာမလိုလား။

ထို့ကြောင့် မန်နေဂျာ ကိုသစ်သား အိမ်မှာနေစေသည်။ ကိုသစ်သားကလည်း သူ့ဇနီးသည်ကလျာနုနှင့် အမြင် ကြည်စေရန် ချစ်စမ်းခင်ကို ဆရာထက်မြတ်အောင်၏ ညီမလေးဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာအိမ်မှာနေလျှင် ဆရာ့ဇနီးခင်ထားရီနှင့် မသင့်မမြတ် ဖြစ်မှာစိုးကြောင်း ပြောထားမှုကြောင့် အဆင်ပြေသွားပါသည်။

ချစ်စမ်းခင်သည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရိုးရိုးသားသား နှင့် နေတတ်သူဖြစ်သဖြင့် ကလျာနုထွင်နှင့် ချစ်စမ်းခင် မပြေမလည် စကားတွေ ဆိုမိကြရာမှ ချစ်စမ်းခင်သည် မန်နေဂျာ ကိုသစ်သားတို့အိမ်မှာ မနေတော့ဟုဆိုကာ ဆင်း သွားသည်။

ခင်ထားရီသည် အိမ်တွင်လူနည်းစုနေရသူဖြစ်၍ ယောက်ျား ဒါရိုက်တာ ထက်မြတ်အောင်က ဇာတ်ကားရိုက် ချည်းသာ သွားသည်ကများသောကြောင့် သားလေးတစ် ယောက်နှင့် အိမ်တွင်နေနေသဖြင့် အတူ နေရအောင်ဆိုပြီး တစ်ဖက်ခန်းကို အိမ်ငှားတင်ခဲ့ရာမှ ချစ်စမ်းခင်က လာ ရောက်ငှားသည်။

ခင်သုနစ်ယောက်၊ ခင်ထားရီနှင့် ညှိနှိုင်းထားလိုက် သည်ကိုတော့ ဒါရိုက်တာထက်မြတ်အောင် သိမည်မဟုတ်။

မသိ၍လည်း ဒါရိုက်တာထက်မြတ်အောင်သည်

ကန်တော်ကြီးတစ်နေရာတွင် သူရနှင့် ဇနီးသည် ခင်ထားရီ တို့ကို တွေ့လိုက်ရကြောင်း လူတစ်ယောက် မှဖွန်းဆက် ပြောကြား၍ ဒါရိုက်တာထက်မြတ်အောင် ဒေါသပုန်ထပြီး ကန်တော်ကြီးစောင်းသို့ လိုက်သွားတော့သည်။ တပည့် မန်နေဂျာ ကိုသစ်သားမှာလည်း စိတ်ပူ၍ ဒါရိုက်တာ ထက်မြတ်အောင်နောက်သို့ အမြန်လိုက် သွားတော့သည်။

ဒါရိုက်တာထက်မြတ်အောင်တစ်ယောက် ဟိုဒီ လိုက်ရှာမှ သူ့ဇနီးသည် ခင်ထားရီနှင့် သူရတို့ ပျော်ရွှင်စွာ စကားပြောနေသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီး ဒါရိုက်တာ ထက်မြတ် အောင်တစ်ယောက် သူရဆီသို့အသွား ချစ်စမ်းခင် လည်း အရောက် တွေ့ချိန်မှာတော့ သူတို့၏ ဇာတ်လမ်း မည်သို့ နိဂုံးအဆုံးသတ်မည်ဆိုတာ အခွေပြန်ကြည့်သည့်အခါ ဆက် လက် ကြည့်ရှုခံစားရတော့မှာဖြစ်ပါသည်။

ခိုင်စင်စင်

“စာအုပ်စင်ရှုထောင့်”

ထိုကြီးထူး

“မြတ်ဘုရားသာသနာ”

“ဆရာဦးကြိုင်မြင့် (ဆူးလေ)” ၏ ဤစာအုပ်တွင် ဘုရားရှင်၏ ဉာဏ်တော်(၁၀)ပါး၊ ဘုရားရှင်တို့၏ မတူကွဲပြားခြင်း (၈)ပါး၊ ဘုရားရှင်၏ ဗုဒ္ဓကိစ္စ (၅)ပါး၊ ဘုရားရှင်၏ ဝဋ်ကော် (၁၂)ပါး တို့အပြင် ဒါနသီလ အကျိုးပေးပုံများ ပါရှိသည်။ မှတ်သားစရာ စုံလင်သည်။ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေမှ တစ်အုပ်လျှင် ၂၃၀၀/- နှန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

“ပြည်သူ့အစိုးရဆိုသည်မှာနှင့်အခြားနိုင်ငံရေးဆောင်းပါးများ”

“ဆရာထောင်းသန့်” ၏ ဤစာအုပ်တွင် ဆရာဦးစီး ထုတ်ဝေနေသော The Politics နိုင်ငံရေးဂျာနယ်၌ ဆရာ ကိုယ် တိုင်ရေးသားခဲ့သော Cover Storyများထဲမှ လက်ရွေးစင် ဆောင်းပါးများကို စုစည်းဖော်ပြထားသည်။ နိုင်ငံရေး ဆောင်း ပါးများဆိုသော်လည်း အရေးသွက်အချက်အလက်များ ကောင်း မွန်သောကြောင့် လူကြီးလူငယ်မရွေး ဖတ်ရှုနားလည်ပြီး နှလုံးသား ခံစားချက်များနှင့် ထင်ဟပ်ကိုက်ညီနေလေရာ ဝယ်ယူသိမ်းဆည်း ထားသင့်သည်။ စာကြည့်တိုက်တိုင်းတွင် ထားရှိသင့်သည်။ ကောင်း သန့်စာပေ ဖုန်း-၃၈၃၄၂၅ တစ်အုပ်လျှင် ၂၅၀၀/- နှန်းဖြင့် တစ် ပြည်လုံးသို့ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်တတ်ဝေထော ထာသဝတ္ထုထိုများ”

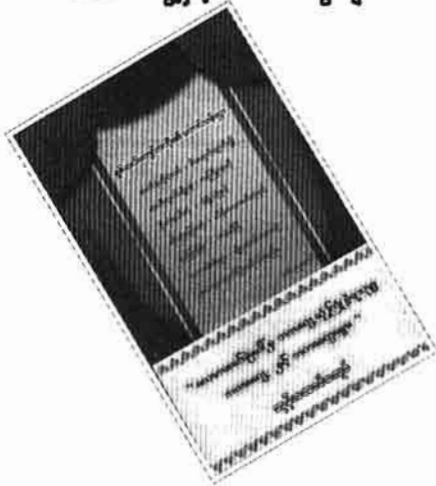
“ဆရာသုတလင်ချစ်လေး” ကွယ်လွန်ခြင်း နှစ် (၂၀)ပြည့် အမှတ်တရအဖြစ် သားများဖြစ်ကြသော “ဆရာဝင်းဝေနှောင်နှင့် ဦးရဲဝေ (မြန်မာစာ)တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ “ဆရာသောကြာ (ဦးအောင်ထွေး)” က အမှာစာရေးပေးထားသည်။ ဟာသဝတ္ထုထို (၁၆)ပုဒ်ပါရှိရာ ဟာသမြောက်လှပါပေသည်။ စံပယ်ပွင့်စာပေ၊ အမှတ် (၇၄)၊ စံပယ်ခြံ (၃)လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်မှ တစ်အုပ်လျှင် ၂၀၀၀/- နှုန်းဖြင့် ဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

“ဝန်းရတု သုတရသစာစုများ”

မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း စာရေးနည်းအခြေခံလမ်းညွှန်သင်တန်း အမှတ် (၄/ ၂၀၁၃)မှ သင်တန်းဆင်းခွာ၏ ကဗျာ (၁၈)ပုဒ်၊ ဆောင်းပါး (၆)ပုဒ်၊ ဝတ္ထုထို (၁၈)ပုဒ်မကို စုစည်းထုတ်ဝေထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကလောင်သစ်များဆိုင်လည်း အတွေးသစ်များပါရှိရာ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ ရန်အောင်စာပေမှ တစ်အုပ်လျှင် ၂၅၀၀/- နှုန်းဖြင့် ဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

“ထောထင်စာတံခုံဝေါမှ ဘာထွေဆံ့ကြုံခဲ့ရသမျှ
ဘဝအထွေနှင့် ဘဝအတွေးများ”

သက်ကြီးထန်ထော့ခံစာဝေ ဝညာရှင် ဆရာ (ဦး) ဘုန်းအောင်ထွေ ၏ ဤစာအုပ်တွင် ဆရာ ဖြတ်သန်း
ကျော်လွှားခဲ့ရသော ဘဝဖြစ်စဉ်များကို ဓာတ်ပုံများနှင့်တကွ ဖော်ပြထားသည်။ ဆရာ၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်းဆိုလျှင်
မှားပေ။ ဂျာနယ်များတွင် “ဆရာဘုန်း၊ ဆရာဘုန်း (ဥပဒေ) မောင်ကိုကြီး (လွတ်လပ်ရေးမော်ကွန်းဝင်-တ) နှင့် ဘုန်းအောင်
ထွေတို့၏ ရေးသားခဲ့သည်များကို (၈၄)နှစ်ပြည့် မွေးနေ့အမှတ်တရအဖြစ် ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘုန်းစာပေမှ
ဆစ်အုပ်လျှင် ၁၅၀၀/- နှုန်းဖြင့် ဖြန့်ချိလျက်ရှိရာ ဖုန်းနံပါတ် - ၅၀၀၈၇၀/၀၉၅၀၅၅၇၂၈၁၅၅ ဆက်သွယ်မှာယူနိုင်ပါသည်။

ထိုကြီးထွေ

တစ်လတာသင့်ကံကြမ္မာ

တက္ကသိုလ်စာအုပ်နှင့်

တနင်္ဂနွေ

တနင်္လာ

စီးပွားဥစ္စာ ဒီရေအလားတိုးတက်မည့် ကာလ။ စူးရှထက်မြက် သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေပေလိမ့်မည်။ စည်းကမ်းကျင့်ဝတ်လိုက်နာနေပေလိမ့်မည်။ မိမိ၏ မျိုးရိုး စဉ်အလာ ဂုဏ်သိက္ခာများကို အလေးထားနေမည်။ ကျန်းမာချမ်းသာပျော်ရွှင်လန်းဆန်းစေရန် ရာသီအလိုက် ပေါ်သည့် အသီးအနှံနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ စားသုံး သင့်၏။

အားနည်းချို့ယွင်းချက်များ ရှိနေသောချစ်သူ ကို နားလည်မှုအပြည့်နှင့် ခွင့်လွှတ်ချစ်ခင်နေမိမည်။ ချစ်သူအတွက် အရာရာကို မတောင့်တ၊ မကြောင့်ကြရ အောင် ဖြည့်ဆည်းပေးနေလိမ့်မည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - တနင်္လာ၊ သောကြာ။

အထျိုးပေးဝထာန်း - (၄ စ ၂) (၇ စ ၁)

ထကြာ - သက်ကြီးဝါကြီး တစ်ဦးတို့ ဆေးဝါးလျှူဒါန်း ပါ။

ပန်းလိုမွှေး၍ ရေလိုအေးမြတတ်သော ကာလ ဟန်ဆောင်မှု၊ ကြားဝါမှုမရှိ ဘဝကို ပကတိရိုးရိုးရှင်းရှင်း ကြီး ဖြတ်သန်းနေလိမ့်မည်။ စိတ်ကူးအတွေးဆန်းကြယ် လွန်းနေမည်။ သင်နှင့် သင့်မိသားစုအတွက် မည်သည့် အချိန်ကမှ အခွင့်အရေးမပေးခဲ့ဖူးသော ကံကောင်းမှု မှုတစ်ခုကို ကြုံရလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် မိမိ၏ ရောဂါဟောင်း၊ ဝေဒနာဟောင်းကို အထူးဂရုစိုက်ရ လိုအပ်၏။

ချစ်သူလေးကြောင့် အချစ်ကဗျာများ သီထုံး တတ်လာလိမ့်မည်။ ချစ်သူလေးကြောင့် အရာရာသည် လှပလွန်းနေလိမ့်မည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ သောကြာ။

အထျိုးပေးဝထာန်း - (၂ စ ၄) (၅ စ ၈)

ထကြာ - စေတနာရှိသူကို တရားစာအုပ် ပေးလှူပါ။

အင်္ဂါ

တိမ်ကင်းစင်သော မိုးကောင်းကင်ပြာပြာကြီး
ဝယ် လမင်းကြီးထိန်ထိန်သာလျက် ရှိနေသည်ကို ကြည့်
နူးဖွယ် မြင်တွေ့ခွင့်ရမည့် ကာလ။ ကြည့်နူးစရာ၊ ပြုံးပျော်
စရာ၊ ရင်ခုန်စရာ၊ ပီတိဖြစ်စရာ၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ၊ ဂုဏ်
ဆွယ်ရာများနှင့် တွေ့ကြုံရပေလိမ့်မည်။ အသိဉာဏ်
အလိမ္မာနှင့် ပြည့်စုံနေပေလိမ့်မည်။ စိတ်ဓာတ်ကို တက်
ဆတ်ကြွကြွ နေထိုင်တတ်ခြင်းကြောင့် ကျန်းမာ၊ လန်းပြာ
ပန်းသာရပေလိမ့်မည်။

ပန်းသတင်း လေညှင်းအောင်သကဲ့သို့ သင်တို့
ချစ်သတင်းက လူတကာကြားမှာ ရေပန်းစားနေလိမ့်
မည်။

ထိုရမည်နေ့ - တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး။
အထူးပေးဝေရက် - (၂ စ ၅) (၅ စ ၂)
ထုတ်ပြန် - မင်္ဂလာဂျော့ဖတ် ဝေဟင်ပါ။

ဂွေဟူး

လူတကာကြားမှာ စုပေါင်းတေးဖြစ်နေမည့် ကာ
လအိတ်ဟန်အပြည့်ရှိနေမည်။ ဖက်ရှင်အမြင်နှင့် ပြည့်
အဝတ်အစားဖက်ရှင်အကျိုးကျေန နေပေလိမ့်မည်။

စကားကို အချက်ကျကျ ပြောဆိုနေတတ်သည်။ အပြု
အမူ သိမ်မွေ့နေလိမ့်မည်။ အင်္ဂါနံပစ္စည်း (အထူးသဖြင့်
ဆန်၊ စက်ပစ္စည်း) ကိစ္စတို့တွင် အနည်းငယ် အငြင်းအခုံ
ဖြစ်ရသော်လည်း အကျိုးရှိမည်။ ကျန်းမာနေပါလိမ့်မည်။

အောင်အည်းမျိုသိပ်ထားသော အချစ်စိတ်များ
ယိုဖိတ်လာရလိမ့်မည်။ အသည်းနှလုံးကို လှုပ်ခါတစား
သွားမည့်ချစ်သူအပြုံးကို ကြည့်မဝဖြစ်နေမည်။

ထိုရမည်နေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ။
အထူးပေးဝေရက် - (၂ စ ၁) (၇ စ ၅)
ထုတ်ပြန် - နွမ်းပါးသူကို ဝတ်စုံနှင့် ငွေ လှူဒါန်းပါ။

ကြာသပတေး

နယ်ပယ်သစ်တစ်ခုကို ခြေဆန်ခွင့်ရရှိမည့်
ကာလ။ အသစ်၊ အသစ်သော ကိစ္စရပ်များကို အထူးတ
လည် စိတ်ဝင်စားနေပေလိမ့်မည်။ ပင်ကိုစွမ်းရည်နှင့်
သတ္တိရှိနေမည်။ သည်းခံလျက် မေတ္တာတရားဖြင့် နေထိုင်
နေမည်။ ပါရမီဓာတ်ခံကောင်းရှိနေမည်။ ဒါန၊ သီလ၊
ဘာဝနာစသော ကုသိုလ်တရားများကို လုပ်ဆောင်ခွင့်ရ
မည်။ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ဖြတ်သန်းနေပြီး ကျန်းမာနေ
လိမ့်မည်။

မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်အောင်ကို အရိပ်တ

ကြည်ကြည်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးမည့် ချစ်သူနှင့် ကြုံရလိမ့် မည်။ ချစ်သူက တာနောယတူကဲ့သို့ ငုံ့ထားမတတ်ချစ် တတ်သူမျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - အင်္ဂါ၊ သောကြာ။

အထိုးပေးဝထန်း - (၅ စ ၂) (၄ စ ၂)

ထကြာ- သီလရှင်ကို မြေပဲယို၊ မြေပဲစသည်တို့ လှူဒါန်း ပါ။

အထိုးပေးဝထန်း - (၂ စ ၉) (၆ စ ၀)

ထကြာ- သံဃာတော်များကို ဆွမ်းလောင်းလှူပါ။

စနေ

သောကြာ

မေးပါများ စကားရမည့် တာလ။ ဗဟုသုတများ ရှာဖွေလေလေ တွေ့ရှိလေလေ ဖြစ်မည်။ ဗဟုသုတ၏ တန်ဖိုးကြောင့် သင်တန်ခိုးတိုးတက်ပေလိမ့်မည်။ ကံ ကြမ္မာကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရင်ဆိုင်နေပေလိမ့်မည်။ ပြောင်း ရွှေ့မှု၊ တီထွင်ဆန်းသစ်မှုများနှင့် အကျိုးရှိနေမည်။ ကျန်း မာရေး ကောင်းမွန်ပြီး အများအကျိုးကို ရွက်သယ်ပိုးခွင့် ရမည်။

မြတ်မြတ်နိုးနိုး တွယ်တွယ်တာတာ ချစ်ရမည့် သူလေးနှင့် ဆုံစည်းခွင့်ရမည်။ ချစ်သူက သင့်အနားကို ချဉ်းကပ်လာသော ဖတ်ရှင်က ဆန်းသစ်လှပပြီး စိတ်ကူး ယဉ်ဆန်လွန်းနေလိမ့်မည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - သောကြာ၊ စနေ။

ကြံစည်သမျှကို ကိစ္စ ရာထောင်အောင်မြင် တာလ။ ကံတရားက သင့်ဘက်မှာ ရပ်တည်နေပေ သည်။ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို မှန်ကန်ခြင်းကြောင့် ခင်မင်သူများ၏ အားကိုးမှု၊ ယုံကြည်မှုကို ရရှိပေ သည်။ မိတ်ဆွေသစ်၊ ဝန်းကျင်သစ်တိုးပွားလိမ့်မည်။ ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့ အလုပ်လုပ်ရခြင်းကြောင့် အ အိမ်နှင့်ဆိုင်သော ရောဂါဒေနာမျိုးကို ခံစားရတတ်သည်။

တစ်ကိုယ်တော် ဖြတ်သန်းနေသော ဘဝ အချစ်က တိုးတတ်ညင်သာစွာ ဝင်ရောက်လာလိမ့်မည်။ ခြောက်သွေ့နေသော သင့်ဘဝကြီးက အချစ်ကြောင့် ပြည်သွားလိမ့်မည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - အင်္ဂါ၊ စနေ။

အထိုးပေးဝထန်း - (၄ စ ၄) (၇ စ ၄)

ထကြာ- မွေးနံ့ထောင့်မှာ ထီးဖြူ၊ ထီးနီနှင့် ရွှေသံ ခါန်းပါ။

တက္ကသိုလ်